CAROL JERINA

VISE DE IUBIRE

EDITURA MIRON

Carol Jerina

Vise de iubire

A Golden Dream

by Carol Jerina

© copyright 1991 by
Harper Collins Publishers

©copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Carol Jerina

Vise de iubire

Traducere de Cornelia Cernețchi - Pascu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95058-9-4

Capitolul 1

Jennifer Avery stătea la fereastra bucătăriei şi privea, în lumina slabă a după-amiezei. Ploaia care cădea în stropi mărunţi din norii plumburii diminua şi mai mult această lumină. Hotărît lucru, era o zi mohorîtă, aşa cum era şi starea ei de spirit.

Nu-şi mai amintea cînd, copilă fiind în Ohio, vremea rea reuşise să o facă atît de posacă şi de deprimată. Se învăţase să suporte ploaia şi încercase să se adapteze atunci cînd era nevoie. Pe atunci îşi lua impermeabilul, umbrela şi ieşea afară. Dar acum nu era în Ohio, ci în centrul lumii, sau, cel puţin, foarte aproape de el; totuşi se simţea izolată pe o insuliţă pustie, rotindu-se în cercuri, nereuşind să găsească o ieşire.

Situaţia trebuia să se schimbe, se hotărî ea disperată. Ceva se mai schimbase deja, dar nu spre bine. Nu vedea nici un rost – viaţa ei, planurile ei, speranţele şi visurile pentru viitor. Oh, Doamne, soţul ei, Reede. Singurele fiinţe care dădeau un sens vieţii erau fiicele ei: Brianne şi Chelsea. Ele erau singurele părţi palpabile care o ancorau, care o făceau să suporte realitatea.

Privi zidul de piatră care înconjura grădina din faţa

casei şi ochii trecură dincolo de plantele adormite care acoperiseră fiecare centimetru de pămînt vulcanic, fertil. De îndată ce iarna ceda locul primăverii ele prindeau viaţă. Roşiile se coceau în vie, iar busuiocul şi cimbrul îndulceau aerul sărat de mare.

Un zid asemănător se ridicase împrejurul inimii ei, dar acesta nu fusese construit de vreo mînă de om sau de zidari. Îl construise ea însăşi, intenţionat – pentru a-şi reprima orice sentiment pe care-l avusese pentru bărbatul cu care se măritase acum cinci sau şase ani? Sau pentru a-şi salva integritatea? Numai timpul va decide.

În acel moment tot ce aştepta sau spera era sosirea primăverii. Atunci lucrurile se vor schimba. În clipa cînd primele raze calde ale soarelui o vor încălzi cu lumina lor şi o vor scoate din amorţeala deprimantă a iernii, Jennifer va avea o altă viaţă. Va înflori din nou, la fel ca grădina ei. Dacă nu se va schimba şi nu va începe să se maturizeze, era sigură că va mai muri puţin în interior, devenind ceea ce se luptase din răsputeri să nu devină – o femeie nepăsătoare.

Sună telefonul şi îi tulbură şirul gîndurilor.

– Alo? Chiar cînd rosti cuvîntul înjură în sinea ei; nu trebuia să vorbească în engleză. *Scusa. Pronto?*

– Nu te agita, drăguţo, se auzi un glas de femeie. Îţi va lua ceva timp, dar pînă la urmă o să înveţi limba.

Recunoscînd vocea uneia dintre puţinele prietene pe care şi le făcuse, Jennifer se relaxă şi zîmbi:

– Suzanne?

– În carne şi oase; mă rog, nu chiar în carne. Port un pulover gros care mi-o acoperă în mare, dar cu vremea asta afurisită aş fi fraieră să nu-l port. Oricum, ce italian crezi că ţi-ar fi telefonat la o asemenea oră? Ai ieşit prin oraş să cunoşti vreun gigolo în blugi strîmţi?

– Prin oraş? tresări Jennifer. Nici o şansă. Nu am ieşit din casa aceasta decît o dată de cînd ne-am mutat aici, acum două luni. Nu mi-a trebuit decît o dată ca să mă conving că Napoli nu e un oraş sigur. De-abia am

reuşit să ajung acasă întreagă. Mai ales că la ce-mi trebuie mie un gigolo în blugi strîmţi? Sînt prea bătrînă pentru aşa ceva.

– Iubita mea, noi, fetele, nu sîntem niciodată prea bătrîne pentru asta. Privitul e pe gratis; merită să admiri şi trebuie să recunoşti că unii dintre napolitani sînt chiar atrăgători.

– Mă gîndeam – zise Jennifer intenţionînd să schimbe subiectul – că telefonul poate fi pentru Giulia sau Alessandra. De aceea am răspuns în italiană, mă rog, versiunea mea de italiană.

– Pe Alessandra aş mai înţelege-o, zise Suzanne, dar nu pe Giulia. Femeia asta nu a schiţat nici un zîmbet de cînd o cunosc eu şi crede-mă că a trecut ceva timp. Mă îndoiesc că ar putea-o căuta cineva la telefon. Mă depăşeşte cum a reuşit ea să aibă o fiică atît de drăguţă ca Alessandra. Oare nu a adoptat-o?

– Nu. I-am văzut fotografiile din copilărie. Jennifer întinse mîna şi opri fierbătorul de ouă care bîzîia. Sprijini receptorul între umăr şi bărbie, luă mănuşa de bucătărie şi scoase o tavă de prăjituri cu ciocolată şi migdale din cuptor. Mai dă-i cîţiva ani şi pune-o la treabă ca pe Giulia, iar Alessandra va arăta exact ca mama ei. Nu crezi că e greu să creşti o fată fără soţ, fără casă şi cu foarte puţini bani?

Remarca ei atît de indiferentă o puse totuşi pe gînduri. Se gîndea că, dacă ar divorţa de Reede, s-ar găsi cam în aceeaşi postură ca a Giuliei, doar că ar trebui să crească două fete, nu una. De două ori mai multe probleme, de două ori mai multe supărări. Dar şi o bucurie îndoită. La cei douăzeci şi opt de ani ai săi, Jennifer nu mai era o copilă. Avînd în spate trei ani de colegiu se putea spune că avea şcoală. Va trebui însă să se gîndească serios la problema creşterii copiilor cu sau fără sprijin financiar şi afectiv din partea tatălui lor, pînă ce va lua o hotărîre. Va trebui să decidă ce era mai important: fericirea ei sau bunăstarea lui Brianne şi a

Chelseei.

– Deci, ce spui? întrebă Suzanne.

Jennifer se încruntă cînd fu surprinsă în vîrtejul gîndurilor. În ultima vreme i se întîmpla adesea asta.

– Scuză-mă, zise ea. Nu eram atentă. Ce spuneai?

Suzanne oftă:

– Voiam să ştiu, zise ea, dacă ai vrea să iei cafeaua cu noi mîine dimineaţă. Spuneai că nu ai prea ieşit din casă de cînd v-aţi mutat. Nu crezi că ar fi timpul s-o laşi pe Giulia să-şi cîştige singură pîinea?

– Dar merită salariul pe care i-l plătim. Are grijă de fete cînd am nevoie, ceea ce, trebuie să recunosc, nu se întîmplă foarte des. Face mîncare şi curăţenie. Doamne, cîtă treabă mai face femeia asta! Niciodată nu mi-am închipuit că am carenţe la capitolul gospodărie pînă ce nu am moştenit-o pe Giulia.

– Viaţa la NATO, draga mea, este de multe ori o încercare grea, dar nu fără recompense. Menajerele sînt cele mai mari recompense. Deci, vii la cafea sau nu?

Jennifer se gîndi o clipă, apoi ridică din umeri:

– Nu văd de ce nu aş veni. Sigur că vin.

– Bine, ne vom întîlni la Josie Langston, pe la nouă şi jumătate.

– Soţia colonelului Langston?

– Exact, draga mea. Ştii unde stă, nu?

– Desigur. Sus, pe deal, după colţ, de la mine de acasă. Locuinţa lor e aceea cu viţa-de-vie părăginită, care creşte pe zid.

– Aceea, dragă, zise Suzanne. Dar cînd vine primăvara viile acelea acum moarte vor fi pline cu cei mai mirositori trandafiri. Trandafirii bunicii mele din Charleston sînt nimic pe lîngă ai ei.

– Cine mai vine? întrebă Jennifer.

– Ei, trupa cunoscută: Katie Fuller, Barb Speavy, Maryanne Phillips şi a ta devotată prietenă.

– Am auzit de soţii Fuller. El lucrează la NATO ca Reede şi Chuck, dar cine sînt Maryanne Phillips şi Barb

Speavy?

– Civili, draga mea. Nu toţi americanii din Napoli sînt militari sau ataşaţi, să ştii. Soţul lui Maryanne este depanator la *Coca-Cola* de aici, iar al lui Barb lucrează la IBM. Sînt fete de treabă, de-abia aşteptă să te cunoască.

– Stai puţin, zise Jennifer. *Coca-Cola* are nevoie de depanatori la Napoli?

– Bine, de fapt nu ştiu ce face exact. Maryanne vorbea odată despre el ca depanator şi mie mi s-a părut cam ciudat. Chuck spunea că se ocupă de uzina de îmbuteliere sau de reţeaua de distribuţie locală. Oricum, mi se pare că sună mai bine să spui „depanator".

Jennifer surprinse o mişcare la uşă. Se întoarse şi o văzu pe Chelsea de-abia trezită din somn, cu părul blond, vîlvoi, în inele. Micuţa de numai paisprezece luni îi făcu semn lui Jennifer, frecîndu-se cu mînuţa grăsuţă la ochi. Jennifer trase un scaun, se aşeză şi o luă în braţe.

– Spuneai nouă, nouă şi jumătate, da?

– Ai priceput. Te aşteptăm?

– Poate. O sărută pe frunte pe Chelsea şi o strînse la piept. Ce spun fetele dacă vin cu bebeluşul în scutece?

– Vor spune că nu multe au reuşit să facă doi atît de repede, rîse Suzanne. Sînt sigură că nu au nimic împotrivă. Desigur că, dacă ai reuşi să pleci cît ele dorm, ţi-ar fi ţie mai comod. Să stai douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă, cu copii mici, sub zece ani, înseamnă că în curînd vei deveni o idioată, mai devreme sau mai tîrziu. În cazul meu se va petrece mai devreme. Vorbesc din experienţă, ştii?

Jennifer se gîndi că Suzanne avea dreptate, în privinţa majorităţii copiilor, dar nu în privinţa alor ei. Deşi fetele ei se certau adesea, cum fac toate surorile, ea tot se considera norocoasă. Fetiţele erau ca doi îngeraşi. Desigur, Reede dorise şi un fiu, dar, cînd văzu că are

două fete, nu păruse dezamăgit. Deşi ei doi aveau multe probleme conjugale, Reede era un tată perfect. Îşi iubea fiicele şi îşi petrecea cu ele cît de mult timp îi permitea serviciul.

Se auzi din nou uşa şi apăru Brianne, mirosind cu nasul în vînt. Cu trei ani mai mare decît Chelsea şi de două ori mai înaltă, părul fin al lui Brianne începuse deja să capete nuanţa de blond-roşcat a mamei sale. Jennifer îi făcu semn să tacă, apoi îi arătă tava cu prăjituri de pe dulap.

– Doar două, şopti ea. Cina va fi gata imediat.

– Ce spui? întrebă Suzanne.

– Ah, nimic. Vorbeam cu Brianne.

– Nu e la şcoală azi?

– Mai las-o în pace, Suzanne. Are doar cinci ani. Cred că la toamnă va merge şi ea la *Forest Sherman,* cu ceilalţi copii americani. Doar dacă, între timp nu vom fi iar transferaţi. *Sau dacă nu mă mut eu cu fetele în Cincinnati, acasă.*

– Apropo de *Forest Sherman,* i-ai văzut pe băieţii locotenent-colonelului Willoughby?

– Sînt gemeni, nu?

– Exact.

– Nu i-am văzut. Ce s-a întîmplat cu ei?

– Au devenit punk-işti.

– Cum?

– M-ai auzit bine. Au devenit punk-işti. Mama lor i-a dus de Crăciun în California, la verii şi bunicii lor, iar cînd s-au întors erau raşi la spate şi purtau cercei. Tatăl lor ţipa ca nebunul.

– Pun pariu că da, rîse Jennifer.

– Zău, dragă, îl auzeam cum ţipă pînă aici. Dacă ar fi putut să-i aducă pe băieţi în faţa Curţii Marţiale, ar fi făcut-o în clipa cînd au coborît din avion. Mai degrabă ai fi zis că i-ar fi pus în faţa plutonului de execuţie.

– Mă rog, ştii cum se spune, băieţii sînt tot băieţi...

– Asta cred şi gemenii Willoughby, fiindcă de atunci

au devenit spaima celorlalţi, zise Suzanne. Înainte erau atît de drăguţi. Mă întreb ce s-a întîmplat cu ei.

– Doar au devenit adolescenţi, sugeră Jennifer.

– Dacă ai mei vor face la fel cînd vor deveni adolescenţi, o să mă duc la mănăstire.

– Eşti catolică?

– Nu, sînt baptistă, dar nu mă va reţine nimic. Doamne, uite ce vreme! Ar fi bine să mă apuc să umplu puiul lui Chuck, ca să fie gata pînă vine el acasă. Să ai grijă, bine?

– Şi tu.

– Ah, încă ceva. Vii cu maşina mîine?

– Nu sînt sigură, ezită Jennifer, amintindu-şi prima excursie cu maşina, de una singură în Napoli. Pînă atunci nu se considerase o conducătoare neîndemînatică, dar ieşirea o lăsase cu nervii zdruncinaţi multe zile după aceea.

– Bine, atunci să mă anunţi, ca să vin să te iau în drum spre Josie. Dacă mă lasă Chuck să iau eu maşina.

– Nu, voiam să spun că nu sînt sigură dacă vreau să iau maşina mîine. Dacă-l rog pe Reede, mi-o va da, fiindcă el poate să meargă la serviciu cu un coleg care stă aproape de noi, doar că ideea de a conduce pe străzile acelea înguste şi întortocheate mă îngrozeşte.

– Hei, doar Josie nu stă în afara oraşului, pe strada Amalfi, ci la o aruncătură de băţ de tine; după colţ.

– Atunci, dacă stă atît de aproape, de ce să nu venim pe jos? Mişcarea ne-ar face bine.

– Poate, dar eu speram să mergem la cumpărături după cafea.

– La cumpărături?

– Mda. Şi, înainte să-mi propui să mergem prin Napoli cu autobuzul sau cu funicularul – care nu e altceva decît un sicriu vertical, închis –, după părerea mea îţi spun de pe acum că e mai mult decît periculos să mergi cu chestiile alea şi cu mîinile pline de pachete.

– La fel este şi mersul în oraş cu maşina – închisoarea este un mod de viaţă al celor de aici, de spaţii de parcare nu mai vorbim, că nu se pune problema, iar de maşini furate se vorbeşte tot timpul. Iar tu spui de pericole...

– Oh, nu e chiar atît de rău. Trebuie doar să ai grijă să încui maşina cînd o parchezi. În privinţa traficului, la Napoli, faci cum fac toţi napolitanii. Pui piciorul pe accelerator, închizi ochii şi fredonezi imnul naţional.

– Vrei să spui marşul funebru? Nu ştiu, Suzanne. Vin la cafea cu tine, dar la cumpărături nu sînt hotărîtă încă.

– Bine, atunci gîndeşte-te, bine? De aici poţi cumpăra tot felul de nimicuri pe care să le trimiţi acasă. Tu însăţi mi-ai spus că le-au plăcut cadourile de Crăciun pe care le-ai trimis.

Plăcut nu era cuvîntul cel mai potrivit, se gîndi Jennifer. Familia ei şi socrii agreaseră obiectele de bucătărie care nu costaseră mult şi pe care le trimisese ea. Cumnata ei, Diane, care avea un magazin în Cincinnati, îi scrisese şi o rugase să-i mai trimită cîteva la fel.

– Cred că aş putea să arunc şi eu o privire, spuse ea.

– Sigur că ai putea, iar în timp ce te uiţi, nu se ştie, poate că vei găsi ceva frumos pentru fete sau Reede.

Jennifer trase aer în piept şi expiră dusă pe gînduri.

– Of, bine, m-ai convins. Mergem la cumpărături.

– Perfect! exclamă Suzanne mulţumită. Ştiam că vei fi de aceeaşi părere cu mine. Atunci să te las pînă nu te răzgîndeşti iar. *Ciao.*

– *Arrivederci.*

– Vezi? Ai învăţat deja limba.

Jennifer închise zîmbind. Singurul lucru bun la Suzanne era că-i făcea pe oameni să zîmbească. Femeia aceasta era fenomenală. Avea şi ea problemele şi tragediile ei, ca toată lumea, dar reuşea să le pună deoparte şi să supravieţuiască. Păcat că Jennifer nu putea spune acelaşi lucru despre ea însăşi.

– Cine era? întrebă Brianne, murdară la gură de ciocolată.

– Doamna Cummings, zise Jennifer. Vrea să merg să iau cafeaua cu ea şi cu cîteva doamne mîine dimineaţă.

Brianne se strîmbă:

– Cafea? Îgh!

– La cei cinci ani ai tăi poate că e dezagreabil, dar cu vîrsta devine plăcut. E un gust pe care-l capeţi.

Se auzi o maşină oprind în faţa casei şi Jennifer percepu scîrţîitul porţii, apoi uşa de la intrare. Se gîndi să ungă balamalele cînd se va încălzi afară, ca să nu mai facă atîta zgomot.

– A venit tati, spuse ea ridicîndu-se de pe scaun şi luînd-o în braţe pe Chelsea încă somnoroasă. Spală-te pe obraji, ca să-l săruţi pe tata. Lui nu-i stă la fel de bine ca ţie cînd e murdar de ciocolată.

Jennifer deschise uşa frigiderului şi-i studie interiorul, iar Brianne trase scaunul lîngă chiuvetă şi dădu drumul la robinet. Se spălă pe faţă, se şterse cu prosopul şi lăsă pete cafenii pe el.

– Ce avem la cină, mami?

– Oh, nu ştiu, zise Jennifer. Poate spaghete sau pui prăjit. Ce ţi se pare mai gustos?

– Pui, spuse Brianne. Nu-mi plac spaghetele.

– Vezi să nu te audă Giulia. E foarte mîndră de spaghetele ei.

– Asta fiindcă ea le face bune. Amuzată de sinceritatea lui Brianne, Jennifer se prefăcu supărată.

– Ale mele nu sînt bune?

– Ba da, ale tale sînt altfel, doar că ale Giuliei îmi plac mai mult.

Jennifer scoase punga cu puiul îngheţat, apoi închise frigiderul cu călcîiul.

– Voi ţine minte asta pentru mai tîrziu. Se întoarse către Chelsea: Va trebui să te dai jos şi să te joci cu surioara ta puţin. Mami nu poate să te ţină în braţe şi să

gătească în acelaşi timp.

Chelsea clătină din cap şi se băgă cu nasul în obrajii mamei sale.

– Bine, spuse ea, atunci ce-ai spune să stai la tati în braţe cînd va veni?

Chelsea dădu iar din cap negativ. Reede apăru în pragul bucătăriei, iar Jennifer îl privi cîteva clipe cu atenţie. Dacă Armata Statelor Unite ar trebui să selecţioneze un bărbat din tot personalul care să reprezinte ofiţerul ideal al anilor '80, l-ar alege cu siguranţă pe Reede Avery. Avea peste un metru optzeci desculţ şi o siluetă zveltă. Musculatura lui rivaliza cu aceea a unui culturist – cu umeri laţi, spate musculos şi şolduri înguste. Avea părul cu nuanţe de şaten strălucitor şi ochii de culoarea frunzelor arămii de toamnă. De unde alteori zîmbea vesel, acum pe figura lui nu se zărea nici măcar un surîs. Pare obosit, se gîndi Jennifer şi *nu prea bine dispus.*

– Ai avut o zi grea? îl întrebă ea.

– Cam aşa.

Reede îşi scoase vestonul sub care avea un pulover oliv, cu epoleţi. Aruncă vestonul pe spătarul unui scaun şi se aşeză.

– Azi nu mi-a mers nimic. Computerele ne-au lăsat iar, tocmai cînd Willoughby începuse să strige după raportul săptămînal.

Brianne se repezi spre el şi încercă să i se cţere în braţe.

– Tati, vrei să vezi ce am desenat azi?

– Nu acum, dulceaţa mea.

– E frumos, să ştii. Mama aşa zice şi ea nu m-a ajutat cu nimic. Eu am desenat şi am colorat singură.

– Sînt sigur că e frumos, dar nu acum. Poate mai tîrziu, bine?

Văzînd că sora ei are chiar şi o părticică din atenţia tatălui ei, Chelsea începu să se zbată în braţele lui Jennifer, vrînd să coboare. Jennifer o puse jos şi se apucă să pregătească masa.

– Oricum, continuă Reede, odată cu computerul s-a stricat şi imprimanta, desigur, aşa că nu a mai ieşit nici un raport. Am stat cu bătrînul la ceafă şi cu echipa de intervenţie lîngă mine aproape toată ziua.

– Tati, ţine-mă, spuse Chelsea, dînd-o la o parte pe sora ei, încercînd să se cațere pe genunchii tatălui său.

– Cea mai mare adunătură de cretini pe care i-am văzut vreodată, continuă Reede, fără să le privească pe fete. Numai Dumnezeu ştie unde au învăţat meserie. Cred că la grădina zoologică din Roma.

Brianne încerca să-şi menţină locul şi atenţia tatălui său. Cea mică începuse să se supere că nu e băgată în seamă şi că nu putea să se urce pe genunchii tatălui ei.

– Haideţi, fetelor, vreţi să mă lăsaţi în pace? De-abia am ajuns acasă.

– Dar vreau să-mi vezi desenul, tată, spuse Brianne.

– Bine, o să-l văd, dar nu acum. Chelsea, potoleşte-te. O să cazi.

– Braţe, strigă micuţa luptîndu-se cu Brianne.

– Nu, nu te iau în braţe, spuse Reede. Probabil că ai făcut pe tine.

– Da, eşti udă, pleacă de aici, o îmbrînci Brianne pe Chelsea.

Stînd pe pantofii lui Reede copila îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Funduleţul ei grăsun se auzi luînd contact cu gresia rece şi începu să plîngă. Strigătele ei răsunau cu ecou între pereţii din ciment şi Reede păru şi mai supărat. O luă pe Brianne de mînă şi o scutură puţin.

– Să nu o mai împingi pe surioara ta altă dată, mă auzi? Eşti mai mare decît ea şi ai putea să o răneşti.

– Bine, nu mai fac, spuse Brianne, roşie de supărare. E prea rea şi urîtă şi miroase...

– Gata, fetelor, ajunge, zise Jennifer venind lîngă ele cu intenţia de a opri gîlceava înainte de a se agrava.

– Să nu vorbeşti cu mine pe tonul acesta, domnişoară, o dojeni Reede. Sînt tatăl tău, dar nu-ţi dau voie.

– Atunci şi tu eşti urît şi rău şi miroşi, îi strigă Brianne lui Reede, cu ochii înlăcrimaţi.

Intenţionînd să-i tragă o palmă la fund pentru asemenea răspuns obraznic, Reede ridică mîna. În acelaşi timp Jennifer o ridică pe Chelsea. Se aplecase spre ea, în linia focului, şi primi palma de la Reede. Forţa izbiturii o trînti la pămînt.

După ce şocul iniţial scăzu, Jennifer realiză că era întinsă pe jos. Brianne rămase cu gura căscată, iar Chelsea, surprinsă de întîmplare, se opri din plîns. Jennifer clipi de cîteva ori şi îşi ridică privirea spre soţul ei. El se uită la ea fără expresie, fără nici o urmă de regret sau amuzament.

– Am făcut o gafă, mormăi el.

În momentul în care rosti cuvintele Jennifer simţi că ia foc. Desigur că dădea vina pe ea pentru greşeala comisă. Nu era prima dată cînd refuza să-şi recunoască vinovăţia şi era sigură că nu va fi nici ultima. Ca de obicei, el era atît de absorbit de treburile lui, încît altcineva nu mai conta în jurul lui. Nici măcar nu se oferi să o ajute să se ridice.

– Brianne, spuse ea ridicîndu-se în picioare cu micuţa în braţe, du-te în camera ta şi stai acolo pînă te chem eu la masă.

– Dar, mami... protestă Brianne... Chelsea a înce...

– Ştiu, spuse ea blînd. Fă cum ţi-am spus, du-te în camera ta. Şterge-o!

Mai mult tulburată decît jignită, fetiţa o ascultă. Jennifer nu putea să vorbească. Ştia că, odată începută discuţia cu Reede, spunîndu-i greşelile pe care le comitea, numai bunul Dumnezeu ar fi putut-o opri. Se întoarse cu spatele la el şi ieşi din bucătărie, liniştind-o pe Chelsea. Urcă în camera fetelor.

Dacă pînă atunci mai avusese dubii, acum era sigură – căsătoria ei cu Reede era sfîrşită, terminată, moartă şi nici măcar o minune nu o mai putea salva. Palma lui Reede fusese un accident, ştia asta, dar to-

talul lui dezinteres pentru fericirea ei fusese deliberat. Pur şi simplu, nu mai ţinea la ea, ci numai la el.

Timp de aproape şase ani ea tolerase această aroganţă a lui şi atitudinea autocompătimitoare. De la început viaţa lor nu fusese uşoară – venea prea obosit de la muncă, nu aveau destui bani şi erau stresaţi de obişnuitele obstacole pe care trebuie să le treacă tinerii căsătoriţi. Ea crezuse că aceste presiuni exterioare fuseseră cauza manifestărilor lui incomode, dar cu timpul şi cu îmbunătăţirea standardului lor de viaţă, Reede devenise mai rău ca înainte. Nu mai era tînărul ofiţer şi gentleman cu care crezuse ea că se căsătorise. De multe ori părea un dur care crede că numai el are dreptate şi că nimeni nu are probleme la fel de importante ca ale sale; că numai părerea lui contează şi că restul lumii, chiar şi superiorii săi, erau nişte cretini.

Ei bine, se săturase de el şi nu mai voia să suporte.

Capitolul 2

Cînd Jennifer reveni în bucătărie peste cîteva minute îl găsi pe Reede aplecat, căutînd ceva în frigider. Imaginea lui îi dădu un junghi în stomac. Mai avusese remuşcări şi înainte: cînd le spusese părinţilor ei că lovise maşina familiei, cînd le spusese că se mărită cu Reede şi că se mută cu el la Fort Hood, Texas, în afara oraşului San Antonio, unde fusese el încartiruit şi cînd îi spusese lui Reede că este însărcinată.

La fel ca în acele momente, nu era nerăbdătoare să vorbească acum cu el. Instinctiv, avu o idee grozavă şi se trezi tentată să amîne conversaţia, dar prelungirea acestei clipe durase deja prea mult.

Luptîndu-se să-şi păstreze calmul, Jennifer trase adînc aer în piept şi veni lîngă chiuvetă.

– Reede?

– Da?

Te rog, Doamne, dă-mi putere.

– Vreau să divorţăm.

El scoase din frigider o cutie de bere, închise uşa şi o privi în timp ce rupse capsa berii.

– Cum?

– M-ai auzit. Vreau să divorţăm.

Reede se uită lung la ea, puţin enervat, şi oftă.

– Haide, Jen! Ce naiba ţi-a venit? Din cauză că te-am lovit din greşeală? Isuse, chiar şi un copil şi-ar fi dat seama că a fost un accident.

Asta e regula numărul unu într-o bătălie dusă de Reede Avery, se gîndi Jennifer: încearcă să-ţi dezarmezi adversarul cu un comentariu contrafăcut, defensiv. Pune-l imediat la punct sugerîndu-i prin multe fraze că nu este demn de timpul tău. Jennifer era deja pregătită pentru o asemenea tactică.

– Atunci consideră că este în avantajul tău faptul că sînt o femeie inteligentă şi rezonabilă. Nu palma este motivul.

– Uite ce e, am avut o zi îngrozitoare. Nu mi-o face mai oribilă încercînd să mă scoţi ţap ispăşitor.

– Nu vreau să te fac să te simţi vinovat. Nu aş putea nici dacă aş încerca. *Dacă ai avea o conştiinţă, aş putea, dar nu ai,* se gîndi ea. Adevărul este că nu mă mai simt fericită aşa cum stau acum lucrurile între noi. Ca să fiu mai directă, Reede – nu-mi place viaţa mea.

– Atunci schimb-o.

– Asta şi intenţionez. Se întoarse cu spatele la el şi începu să taie puiul.

– Cum? Spunîndu-mi că vrei să divorţezi?

– Voi face mult mai mult decît să-ţi spun doar. M-am hotărît deja să-i scriu fratelui meu, Jimmy, ca să-l rog să-mi recomande un avocat bun din Cincinnati.

– Cincinnati?

– Da. Acolo unde a început acest fiasco. Tot acolo va trebui să se termine. Nu cunosc legile pentru divorţ în Italia, dar îmi imaginez că aici ar dura o veşnicie şi vreau să mă eliberez cît de repede posibil.

Reede mormări nemulţumit şi se apropie de ea sprijinindu-se de dulap:

– Cred că nu vorbeşti serios.

Jennifer aruncă în chiuvetă cuţitul şi îl privi:

– Ba vorbesc serios, Reede. Foarte serios. Nu mai rezist. Toată situaţia noastră, simulacrul acesta pe care-l numim căsnicie mă face nefericită. Ştiu că şi pe fete le tulbură starea mea.

– Sînt prea mici. Ce ştiu ele?

– Ceva mai mult decît vrei tu să observi. În special Brianne. Are cinci ani şi începe să vadă nişte lucruri, apoi pune întrebări.

– Bine, ea nu e proastă, e normal.

– Da, nu e proastă. Ştie la fel de bine ca şi tine că e ceva în neregulă, că undeva merge treaba prost.

– Acest ceva este căsnicia noastră, sau casa noastră, la asta te referi? întrebă el.

– Exact.

Ca răspuns, Reede chicoti sarcastic şi duse cutia cu bere la gură.

A doua regulă de bătaie a lui Reede Avery, se gîndi Jennifer: *Tratează-l ca pe un idiot. Nu-ţi lua adversarul niciodată în serios. Dacă tratamentul reuşeşte, bate-l uşor pe spate drept consolare.*

– Nu poţi nega, spuse ea controlîndu-şi furia crescîndă. Căsnicia noastră este o bătaie de joc.

– După părerea ta, poate.

– Şi după a ta; poţi să-mi spui sincer că-ţi place cum trăim noi în acest moment?

Reede nu răspunse imediat, iar ea ştia că remarca era gîndită bine. *Poate că măcar acum,* se gîndi ea, *va vedea adevărul, îl va recunoaşte şi va spune sincer ce crede.*

– Nu, nu prea pot, zise el, dar toate se vor schimba cînd voi fi avansat la gradul de maior.

– *Dacă* vei fi promovat, Reede, nu cînd. Nu există nici o garanţie că vei fi vreodată mai mult decît căpitan, ca acum. Ultima dată te-au trecut cu vederea cînd trebuia să fii avansat, ţii minte? Se uită la el cum devenea roşu la faţă. Amintindu-i de greşelile personale şi de

nereuşite, ştia că-i va capta atenţia. Aici nu e vorba de rangul tău viitor, ci de căsnicia noastră.

– Dacă nu asta era problema, de ce naiba ai adus-o în discuţie?

– Ca să vezi adevărul, atît.

– Bine, ai dreptate. Dacă ai şti ce idiot e Barlow. Din cauza lui am fost respins la promovare. Sincer să fiu, faptul că am cerut transferul din Germania aici a fost cea mai bună mişcare pe care am făcut-o. Din cînd în cînd trebuie să-i dau socoteală lui Willoughby, dar, practic vorbind, sînt sub comanda lui Connors şi el e un tip cu cap. Destul de distrat, pot să spun, dar are capul pe umeri. O să fiu promovat. Stai să vezi.

– Nu vreau să stau. Nu înţelegi, Reede, *nu pot* să stau. Nu mai pot aştepta.

– ...nimic de la căsnicia noastră, înţeleg?

– De la căsnicie, de la viaţa noastră, da. Nu are rost, nu vezi? Nu sînt fericită, tu nu eşti fericit. Dumnezeu ştie, dacă fetele erau mai mari, poate că şi ele ar fi fost la fel de nefericite ca şi noi. Nu ştiu, continuă ea, poate că nu sînt genul de femeie de care ai nevoie, dar nu poţi spune că nu mi-am dat silinţa. Am încercat, însă nu ştii cît mă doare de fiecare dată cînd trebuie să ne facem bagajele şi să ne mutăm într-un nou oraş, într-altă ţară. Nu mă ucide la fel de mult cum simt cînd te văd că te întorci cu spatele la mine atunci cînd am nevoie de afecţiunea ta. Ce mai, nu mai pot. Trebuie să prind nişte rădăcini, dacă nu pentru altceva, măcar pentru binele fetelor. Nu vor rămîne copii la nesfîrşit. Într-o bună zi vor fi mari şi se vor mărita. Spune-mi bigotă sau şovină, dar aş prefera să se mărite cu nişte tineri americani, nu cu străini. Armata poate fi raiul pentru tine, dar pentru mine e un iad. Trebuie să ies din el pînă ce nu-mi pierd minţile.

Reede răsuflă parcă plictisit:

– Acesta e singurul motiv?

Sosise în sfîrşit momentul adevărului, iar Jennifer ştia că nu mai poate să se învîrtă în jurul cozii. Era prea important, prea vital, crucial. Trebuia să spună lucrurilor pe nume.

– Nu, nu este singurul. Trase adînc aer în piept. Nu te mai iubesc, Reede. Privind acum în urmă, mă întreb dacă te-am iubit vreodată. Reede o studia, deşi ochii îi erau inexpresivi. Dacă ai fi şi tu sincer cu tine însuţi, vei realiza că nici tu nu mă iubeşti. Fiindcă, dacă m-ai iubi, nu ai putea să fii atît de indiferent.

Reede ridică din umeri, îşi termină berea, apoi aruncă la gunoi cutia.

– Ei, cred că în mare s-a spus tot, nu?

Remarca o surprinse pe Jennifer fără apărare şi îi spori golul din suflet, omorîndu-i dragostea şi orice fărîmă de respect.

– Cred că nu am nici o şansă să te fac să te răzgîndeşti, nu-i aşa? întrebă el.

– Nu, spuse ea încet, dar hotărît.

– Nici nu mă aşteptam.

– E mai bine aşa, Reede, pentru amîndoi.

– Da, da, sigur.

– Diseară îi voi scrie lui Jimmy să pornească formalităţile.

– Diseară? se încruntă el.

– Da. De ce nu? Cu cît începem mai repede, cu atît se va termina mai repede, spre binele amîndurora.

– Ştiu, dar nu mai poţi aştepta puţin?

– Cît de „puţin", Reede? Cîteva zile, o săptămînă? Cît?

El ezită puţin:

– Şase luni.

– Şase luni? întrebă ea surprinsă.

– Da. Atunci va trebui să fiu din nou propus pentru avansare.

Iarăşi el, se gîndi ea. *Mereu el, nevoile şi dorinţele*

lui întîi. Ale mele niciodată.

– Nu, spuse Jennifer. Nici nu se pune problema de şase luni. Nu mai pot aştepta atît.

– Stai puţin, bine? Sînt de acord cu divorţul. Fără certuri şi discuţii, dar trebuie să-mi laşi şase luni. Apoi vei putea pleca pe drumul tău, iar eu pe al meu. Îţi voi da tot ce doreşti, în limitele raţiunii, desigur. Ţine minte că nu sînt făcut din bani.

– Nu-mi pasă de bani. Dar fetele?

Reede păru nehotărît, sfîşiat între dorinţele şi necesităţile lui şi obligaţiile paterne, poate chiar şi de iubirea paternă.

– Chiar dacă sîntem sau nu divorţaţi, sînt totuşi fetele mele, spuse pînă la urmă. Vor fi mereu copiii mei, dar cu viaţa de aici... nu ştiu. Probabil că vor fi mai bine cu tine.

– Vrei să spui că nu te vei judeca cu mine pentru custodie permanentă?

– Da, asta vreau să spun. Să nu mă înţelegi greşit, vreau să am dreptul să le văd, dar trebuie să rămînă cu tine. Dacă erau băieţi, aş fi... Se opri. Dar nu sînt băieţi, nu? Sînt fetiţe şi fetele trebuie să rămînă cu mama lor.

Jennifer se gîndi serios la propunerea lui, pentru prima dată.

– Spui şase luni?

– Exact. Poţi să mă mai suporţi măcar atît. Vreau să spun că m-ai suportat şase ani, ce mai contează şase luni? Dacă te îngrijorează problema sexului, nu-ţi voi cere nimic. Dacă aş avea atîta nevoie de sex, aş găsi în altă parte.

– Stai puţin, zise Jennifer. Vrei să spui că tu vei rămîne aici, cu noi, şi că nu te vei muta?

– Unde naiba să mă mut? Ştii care e situaţia la Napoli. Sînt prea mulţi oameni şi case libere zero.

– Ai putea să te muţi la vreun coleg de-al tău necăsătorit.

– Nu, nici nu se pune problema.

– De ce?

– Mă rog, pentru că nu cunosc nici un coleg neînsurat care să nu aibă deja un partener de cameră sau o prietenă. În plus, Connors e de modă veche. Îi plac familiştii, mai exact, îi place ca ofiţerii de sub comanda lui să fie familişti, cu situaţie stabilă. Mai am un pas şi ajung maior pînă împlinesc treizeci şi cinci, Jennifer. Pot face asta numai rămînînd de partea bătrînului. Dacă va afla că ne despărţim, voi apărea în ochii lui într-o lumină proastă şi nu-mi pot permite asta. Ştiu că tu urăşti armata, dar eu o iubesc. Ce mai, e viaţa mea.

Jennifer se gîndi cîteva minute, cîntărind avantajele şi dezavantajele.

– Bine, să spunem că sînt de acord cu condiţiile tale, ceea ce nu am făcut încă, dar cred că ar fi bine să stabilim mai întîi cîteva reguli pentru amîndoi.

– Dacă te referi la alte femei...

– Da, la asta mă refer. Nu vreau să vii aici cu vreo femeie, din pricina fetelor.

– Nu mi-aş asuma un asemenea risc. Ai uitat că trebuie să mă gîndesc la Connors?

Mereu nevoile, dorinţele lui mai întîi. Măcar acest moment de autoapărare era în beneficiul ei şi al fetelor.

– Desigur că aceeaşi regulă va fi valabilă şi pentru tine, reveni el. Fără prieteni sau unchi temporari în vizită la mami, în timp ce tati e plecat la birou.

– Nu am intenţia să ies în stradă imediat şi să agăţ primul tip pe care-l întîlnesc. Nu sînt genul acela de femeie şi ştii foarte bine, Reede.

– Da, ştiu. Am încredere că te vei comporta raţional.

– Poate vrei să spui moral şi etic, nu?

– Exact. Problema este: ai încredere în mine?

– Am de ales?

– Nu, dacă vrei ca divorţul să se termine fără certuri. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, Jen, dacă în următoarele

şase luni faci ceva care să mă pună într-o lumină proastă şi să pierd avansarea, te voi face să regreţi că te-ai născut.

– Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, zise ea. Ştiu cît eşti de hotărît să devii maior, dar eu trebuie să mă gîndesc la fete.

– Fetele, spuse el rîzînd, mereu fetele.

– Unul dintre noi trebuie să se gîndească şi la ele. Fiindcă tu nu pari interesat, rămîn pe seama mea.

– Bine. Vrei un băiat cuminte, îl ai în faţa ta. Voi fi cît se poate de corect. Dacă rămîn singur sau nu, asta nu intră în discuţie acum.

Se întoarse şi dădu să iasă din bucătărie, dar ea îl opri.

– Cred că e mai bine să ştii că îi voi scrie de pe acum fratelui meu despre divorţ. Am senzaţia că va dura ceva pînă se vor pune roţile în mişcare.

– Bine, fă cum vrei. Dar în linişte, bine?

– Nu intenţionam să dau anunţ pe postul de radio.

Reede se sprijini pe tocul uşii şi-şi înclină capul într-o parte:

– Mai e ceva?

– Un singur lucru, zise ea. Cred că ar fi mai bine dacă ţi-ai muta lucrurile în dormitorul liber.

– Da, o să le mut, spuse încet.

– Sau pot să mă mut eu. Pentru mine nu contează.

– Nu, lasă că mă mut eu, dar nu acum, bine? Mă doare îngrozitor capul. Aş vrea să mă întind puţin, ca să-mi treacă.

Mai tîrziu, seara, după ce Jennifer îl ajută pe Reede să-şi ducă lucrurile în dormitorul liber, rămase culcată pe perne, privind uşa închisă. Lampa de pe noptieră

lumina discret foaia albă de hîrtie din faţa ei, a cărei goliciune trăda incapacitatea de a formula o scrisoare coerentă către fratele ei. Rezultatul celorlalte încercări nereuşite era materializat în ghemotoacele albe din coşul de hîrtii de lîngă ea.

De ce nu găsea cuvintele? Ea şi Reede conveniseră să sfîrşească mariajul lor şi pentru asta ea avea nevoie de un avocat bun. Era foarte simplu, totuşi, nu putea să scrie într-o engleză explicită.

Îi veni o idee şi se uită la ceas. Era unsprezece şi douăzeci. Napoli era cu şase ore înaintea orei din Cincinnati, deci acasă era numai cinci şi douăzeci. Mai mult ca sigur, Jimmy era încă la birou. Era mai bine să-l sune acolo, se hotărî ea, în loc să-l caute acasă. Cu soţia şi cei trei fii aşteptîndu-l, atenţia lui i-ar fi oarecum distrasă. În acest moment al vieţii ei nu avea nevoie de elemente perturbatoare care să o inhibe de la a spune ce gîndeşte. Se hotărî şi puse mîna pe receptor.

– Deci, te-ai hotărît să candidezi? întrebă doctorul Jimmy Michaelson.

Aspiratorul pentru salivă, zgomotul frezei dentare şi degetele lui Jimmy în gura pacientului făcură imposibilă orice comunicare, iar acesta scotea doar sunete guturale şi mişca din mîini fără înţeles. În ciuda acestor dificultăţi Jimmy reuşi să descifreze sunetele şi să le interpreteze ca răspunsuri logice.

– De ce nu? Eu aş candida, dacă aş fi în locul tău. E păcat să pierzi timpul.

Pacientul gemu.

– Ştiu că alegerile generale vor fi abia la toamnă, dar trebuie să-ţi arunci pălăria în ring şi să demarezi cam-

pania. Într-un fel sau altul va trebui să scăpăm de sensibilul şi prostul Carruthers. Pacientul gemu din nou. Glumeşti? Nici o şansă. Eu sînt dentist, nu politician. Jimmy îşi scoase degetele din gura pacientului dîndu-i exact timpul să rostească:

– Nici eu nu sînt politician, bătrîne.

– Poate că nu, dar eşti avocat. Ai avea un loc perfect acolo în Columbus. Sînt mai mulţi avocaţi pe cap de locuitor decît votanţi, pun pariu. Mai ales că eu cunosc o mulţime de colegi de profesie, inclusiv eu, care te-ar susţine. Ştii, cu donaţii pentru campanie. Ideea pe care ai avut-o cu companiile de asigurare care ar trebui să reducă primele pentru doctorii care practică o specialitate cu risc scăzut e pozitivă pentru comunitatea medicală. Începi cu riscuri mici, apoi mergi mai departe, nu-i aşa?

Pacientul ar fi răspuns remarcii, dar Jimmy îi introduse din nou degetele în gură, plus cîteva instrumente de stomatologie care-i răpiră din nou capacitatea de a se exprima.

– Ai idee cît plătesc eu în fiecare lună? întrebă Jimmy. O grămadă de bani, atît plătesc, şi nu avem nici un beneficiu la aceşti bani.

– Mă scuzaţi, doctore Michaelson!

Jimmy se uită la asistenta lui care deschisese uşa.

– Ce este, Kay?

– Sînteţi căutat pe linia doi.

– Uite, dacă e Diane sau unul dintre copii, spune-le că sînt cu un pacient şi că-i sun eu cînd termin.

– Nu e nici soţia, nici fiii, spuse asistenta emoţionată. E o convorbire interurbană.

– Interurbană?

– Foarte. De la Napoli, Italia.

Imediat ce auzi cuvintele, Jimmy percepu mesajul.

– Doamne, Jenny e la Napoli. Pur şi simplu zbură de lîngă scaunul pacientului. Ridică receptorul, apăsă bu-

tonul roşu şi vorbi: Jenny?

– Bună, spuse ea. Ce mai face fratele meu mai mare?

Jimmy surîse către pacientul său şi-i şopti:

– Ea e! Reveni la convorbire şi nu observă cînd pacientul îşi scoase din gură aspiratorul de salivă. Grozav! Sînt bine. La tine cum stau lucrurile?

– E umezeală şi frig, zise Jennifer.

– Şi fetele? Ce mai fac?

– Cresc precum iarba.

– Doamne, se aude de parcă ai fi în camera alăturată.

– Ai puţin timp? Nu vreau să te deranjez dacă ai vreun pacient. S-ar putea să dureze ceva pînă să-ţi povestesc.

Jimmy surîse îngheţat:

– Ce s-a întîmplat? A păţit ceva una dintre fete?

– Nu. Ţi-am spus că sînt bine. Jenny ezită, neştiind cum să se exprime. Of, Doamne, Jimmy. Să trec direct la subiect. Reede şi cu mine divorţăm.

– Divorţaţi! Sfinte Sisoe, ce ţi-a făcut?

– Nimic. Nu a făcut nimic.

– E mai bine pentru el!

– Jimmy, calmează-te. El...

– Ticălosul; dacă te atinge vreodată, să-mi ajute Dumnezeu să-l...

– Nu! Ai înţeles greşit. Nu e ce te gîndeşti tu. Reede nu mi-a făcut nimic, absolut nimic, înţelegi?

– Eşti sigură?

– Absolut. *Cel puţin, nu a făcut nimic cu intenţie,* se gîndi ea. Îşi aminti că palma fusese doar un accident. Nu te-aş minţi despre asemenea lucruri. Jennifer trase aer în piept, apoi expiră prelung: Calmează-te puţin, iar eu îţi voi spune tot, bine?

Jimmy îşi mai domoli mînia şi renunţă la ideea de a pleca în Italia cu primul avion.

– Da, bine.

– Acum te-ai liniştit? Poţi să mă asculţi?

– Sînt gata, dar în condiţiile acestea nu pot spune că m-am calmat. Dă-i drumul.

– Ei bine, eu şi Reede aş spune că ne-am distanţat unul de altul încă de mult timp. Această ultimă transferare în Italia a limpezit situaţia dintre noi. Ne-am dat seama că nu mai putem continua şi ne-am hotărît să ne despărţim, fiecare pe drumul său.

– Dacă vrei părerea mea, era şi timpul să devii raţională, spuse Jimmy. Sînt surprins că ţi-a luat atîta timp să te trezeşti şi să vezi ce bărbat indiferent ţi-ai ales.

Jennifer fu şocată de remarca lui.

– Jimmy, zise ea, ai început să devii la fel de individualist ca el. Nu laşi pe nimeni să vorbească şi e clar că nu vrei să auzi motivul.

– Bine, îmi pare rău. M-am înfierbîntat, atîta tot. Tipul ăsta m- a călcat dintotdeauna pe nervi. Nu mi-a plăcut niciodată de el.

– Nu mi-aş fi dat seama de asta, spuse Jennifer cu sarcasm.

– Hei, sentimentele sînt mutuale. Nici el nu m-a agreat niciodată, nu? Jimmy voia să schimbe subiectul: Deci, cînd vii acasă cu fetele?

– Deocamdată nu vin.

Tonul vocii ei îi dădu suspiciuni lui Jimmy.

– Cît durează acest „deocamdată"?

– Reede şi cu mine am hotărît să mai rămînem cîteva luni aici, pînă ce se vor rezolva anumite probleme.

– Ce înseamnă „anumite probleme"?

Jennifer ezită fiindcă nu voia să-i spun fratelui ei mai mare despre avansarea aşteptată de Reede. Desigur că şi el ar realiza, la fel ca ea, cît de egoist era Reede.

– În primul rînd divorţul, spuse ea. Dar e adevărat că lucrurile nu au fost încă puse la punct complet.

– Te referi la teroriştii şi răpitori? Acesta e cel mai

bun motiv ca să pleci de acolo. Poţi să continui divorţul aici, acasă.

– Ştiu că pot, de aceea te-am sunat. Voiam să demarez formalităţile. Nu la asta mă refer cînd vorbesc de lucruri puse la punct.

– Atunci la ce te referi? Nu mă ţine pe jăratec.

– Scuză-mă, Jimmy. Sincer, nu am vrut asta. Crede-mă că situaţia e stabilă aici. Nu sînt nici terorişti, nici răpitori, iar dacă ar exista veniturile lor ar fi reduse. Ca să fiu sinceră, mai teamă mi-e de accidentele de circulaţie, de hoţii de poşete şi de buzunare, de cutremure; mai tare decît de altele.

– Asta ştiam şi eu. Atunci ce vrei să spui?

– Bine, ne-am mutat aici de două luni şi mai avem de despachetat. Nu vreau să le stresez pe fete mutîndu-le atît de curînd. Mai au nevoie de puţin timp ca să le dezrădăcinez din nou. La toate acestea se adaugă şi bugetul nostru restrîns. Trebuie să facem economii. Dacă l-aş părăsi pe Reede acum, ar trebui să reziste singur în casa aceasta sau să nu aibă unde locui.

– Atunci spune-i să-şi ia un apartament sau să se mute la cineva.

– Nu sînt apartamente libere aici. Totul e ocupat şi se pare că nici în viitor situaţia locuinţelor nu va fi mai optimistă. Nu se poate muta la prieteni fiindcă şi ei sînt fie căsătoriţi, fie au pe cineva, iar despre un coleg de cameră nu poate fi vorba fiindcă proprietarii închiriază numai la familişti. Nu te-am sunat să discutăm despre legile imobiliare din Napoli. Voiam să cauţi pe cineva care să-mi recomande un avocat bun pentru divorţ.

Jimmy se uită scurt spre pacientul său. Acesta îşi scosese şervetul de la bărbie şi stătea pe marginea scaunului, atent la discuţia purtată de Jimmy.

– Doar atît vrei? întrebă el. Numele unui avocat pentru divorţ?

– Vreau să fie cineva bun, de încredere şi serios,

spuse ea. Am nevoie şi de adresa lui. Va trebui să-i scriu ca să-i dau toate amănuntele, pentru a mă sfătui ce să fac în continuare.

Jimmy surîse făcîndu-i cu ochiul pacientului.

– Nici o problemă, surioară. Cu asta am rezolvat-o.

– Eşti sigur?

– Pe onoarea mea că sînt sigur. Stai puţin să-ţi dau adresa lui.

– Mai e ceva!

– Ce anume?

– Păi, să nu-mi recomanzi unul de talia lui Mitchelson sau F.Lee Bailey, de exemplu. Nu-mi pot permite unuii ca ei. Deocamdată, nici nu ştiu ce-mi pot permite.

– Las' pe mine, copilă. Îl vei avea pe cel mai bun. Nimic nu e destul de bun pentru surioara mea. Peste cîteva minute, după ce îi dăduse adresa celei mai bune şi mai serioase firme de avocaţi din Cincinnati, Jimmy puse jos receptorul şi se întoarse spre pacient: Deci, Rich, te simţi în stare să iei un caz de divorţ internaţional?

Privindu-l deja cu recunoştinţă anticipată, cu uimire că fusese la locul potrivit, în momentul potrivit, Richard Lassiter, avocat pledant, se ridică în picioare.

– Dacă sînt în stare? întrebă el strîngîndu-i prieteneşte mîna lui Jimmy. Să ştii că sînt. Crezi că putem să reprogramăm detartrajul altă dată? Se pare că trebuie să prind următorul avion spre Napoli.

– Stai puţin, nu te grăbi. Ai avut o şansă cu ea, dar ai ratat-o, mai ţii minte?

– Nu-mi mai aminti. În ultimii zece ani nu a trecut o zi în care să nu regret ce i-am făcut lui Jenny. Regret şi mai mult că m-am însurat cu Therese. Ştiu că nu e un motiv destul de bun, dar la vremea aceea credeam că fac ceea ce se cuvine, adică, Doamne, Jenny nu avea decît optsprezece ani.

Richard crezuse că fosta lui soţie, Therese, întru-

chipează tot ce-şi putea dori la o femeie. După cum se dovedise, ea nu se ridicase la nivelul speranţelor lui. Jimmy se apropie de Richard şi-l conduse la uşă:

– Să ştii că nu va fi uşor de abordat. Eşti conştient, nu?

– Mie-mi spui asta? Dar nu vreau s-o grăbesc. Totuşi, are aceeaşi încăpăţînare în ea ca şi tine.

– Să nu mai dai greş şi de data aceasta, îi ură Jimmy. Ţin prea mult la voi amîndoi.

Capitolul 3

– Cred că ţi-ai amintit să aduci aparatul foto, spuse sergentul Douglas Blaisdell, refuzînd să deschidă ochii, cum stătea tolănit pe bancheta din spate a maşinii. Deşi nori grei şi întunecaţi ascundeau soarele de dimineaţă, lumina slabă care trecea prin perdeaua de nori îl deranja pe Doug la ochi. Se simţea rău. Un escadron de tancuri *Sherman* îi bubuiau în cap, trăgîndu-i parcă lovituri de foc la ceafă. Voia să se dea odată comanda de încetare a focului; nu mai suporta.

– Da, domnule sergent, spuse caporalul Tobias Wilkins. Am adus aparatul de fotografiat şi lămpile. Am luat şi magnetofonul. Le-am pus în portbagaj înainte de a pleca. M-aţi văzut, doar.

Doug deschise încet un ochi:

– Te-am văzut? îl întrebă el pe caporal.

– Da.

– Cred că am uitat.

– Nu mă priveşte pe mine, domnule sergent...

– Atunci nu pune întrebări.

– Dar cam cîtă tărie aţi băut aseară?

– Un pahar, spuse Doug. Am băut un singur pahar.

Sigur că mi-au adus-o într-o sticlă de un sfert de litru.

– Cînd vă vor vedea doamnele în halul acesta, cred că nu vă vor deschide uşa. Dacă se întîmplă asta şi nu reuşiţi să faceţi fotografii, apoi să întocmiţi un raport, domnul locotenent Fuller vă va lua cazul cît aţi clipi.

– Nu, Toby. O să-i dau lui Fuller raportul pe care-l vrea. Ce mai raport, las'pe mine. Ne-a trimis pe noi să vedem cum se desfăşoară o petrecere cu ceai şi gogoşi! Ce naiba e în capul lui?

– Sper să trezească interesul şi să se vîndă ziarele, aşa mi-a spus mie, zise caporalul.

– Ce interes să trezească? Locotenentul Fuller crede că, dacă noi scriem despre cîteva soţii cu copiii lor petrecîndu-şi o zi cînd tăticii lor se luptă pentru pacea şi siguranţa Europei, interesul va vinde mai multe ziare. Numai ofiţerii citesc publicaţia asta. Cei ca noi nu au timp pentru aşa ceva. Nu, altul e motivul, spuse Doug ridicîndu-se să-şi aranjeze cravata.

– Care?

– Ehe. Vezi, motivul pentru care nu sîntem acum la birou, la căldură, cu cafeaua în faţă şi teleimprimatorul, este că Fuller m-a văzut azi-dimineaţă că sînt într-o stare oribilă şi vrea să-mi dea o lecţie. Ofiţerii de teapa lui Fuller mă toacă mărunt cîteodată, vreau să spun că mă calcă pe nervi, înţelegi?

– Se poate, dar tot el dă ordinele. Pînă veţi ajunge general, ceea ce mie mi se pare imposibil, va trebui să-l suportaţi.

– Da, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă. Doug privi strada înclinată.

Case din piatră cu curţi în faţă şi copaci desfrunziţi păreau aliniate pe trotuar. Cîteva clădiri mai mici, separate de locuinţele ordonate, ieşeau în afară. *Garaje,* se gîndi el, *dar tipic suburban acest Napoli! Mă întreb cum e să fii ofiţer.* Să trebuiască să trăieşti în această zonă a oraşului şi să aduci acasă salariul pe o lună.

– Nu vom şti niciodată, spuse Toby.

– Da, nu vom şti. Ce păcat.

– Vreau să spun că nu vom şti cum e să le comanzi altora.

– Nu mă refer la asta. E păcat că nu promovează ofiţerii. Altădată făceau asta. Puteai să ajungi colonel chiar dacă lucrai în particular şi ştiai să foloseşti bine o puşcă.

– Şi oamenii. Trebuiau să ştie să se poarte cu oamenii la război.

– Da, cam aşa ceva, murmură Doug. Cît mai avem pînă acolo? Străzile astea ca acele de păr mă înnebunesc.

Toby ajunse în capătul străzii, pe dreapta, şi încetini. Opri lîngă un zid de piatră cu scări care urcau spre o partă înaltă.

– Acolo sus, pe scări, spuse Toby. Pe poartă, pînă sus, şi ajungem la uşa domnului locotenent Fuller. Credeţi că puteţi, domnule sergent?

Doug îl privi cu răutate.

– Toată ziua ai de gînd să mă înţepi cu asta? Să sper că te vei mai înmuia puţin înainte de prînz?

– Dumneavoastră aţi întrebat, zise caporalul deschizînd uşa. Eu doar vă spuneam.

– Isteţule! Adu aparatele.

– Dacă vrei, poţi să crezi că sînt o romantică, dar spune-mi – întrebă Josie Langston, gazda lui Jennifer – trebuie să te întreb, cum l-ai cunoscut pe Reede?

– La un fel de joc al Marinei, zise Jennifer.

– Reede a urmat Academia? întrebă Suzanne surprinsă. Nu ştiam.

– Nu, zise Jennifer. A absolvit Universitatea din Ohio.

– Atunci ce căuta la un joc al Marinei? întrebă Barb Speavy. Credeam că li se permite numai cadeţilor de la academiile militare să ia parte la jocuri; sau celor care au absolvit *West Point* şi *Annapolis*?

– Oricine poate lua parte, spuse Josie Langston, al cărei soţ absolvise *West Point.* Dacă-şi pot permite preţul unui bilet şi stau pe unde apucă loc liber. În mare parte tribunele sînt pline de cadeţi ai academiei şi de familiile lor, ziarişti sportivi şi reporteri de la radio.

– Deci, după ce am aflat toate acestea, spuse Suzanne, ce căutaţi voi doi acolo?

– Nu căutam nimic, explică Jennifer.

– Dar spuneai că l-ai cunoscut la jocuri, zise Barb.

– Nu. Am spus „la un fel de joc", continuă Jennifer surprinzînd amuzată uimirea de pe chipurile femeilor. De fapt, e simplu. El privea jocurilie la televizor, acasă la un prieten, iar eu trecusem pe la ei din întîmplare, ca să iau nişte conspecte de la sora acestuia.

– Ah, atunci înţeleg, spuse Katie sprijinindu-se pe spătarul scaunului, apoi se mîngîie pe pîntecul rotunjor de o sarcină în şase luni.

– A fost dragoste la prima vedere? întrebă Barb, cu un licăr în ochii romantici.

– Glumeşti, interveni Maryanne Phillips. Oricît de mult le-ar plăcea femeile bărbaţilor iubesc fotbalul mai mult şi probabil că nici nu a remarcat prezenţa ei în casă decît pe la jumătatea jocului.

– Nu sînt sigură, spuse Jennifer, dar cred că era pe la cel de-al doilea sfert în timpul unei reclame. Eram în bucătărie şi făceam sandvişuri cu Stephanie, sora prietenului său, iar el a venit să ia o bere.

– Deci nu a fost dragoste la prima vedere? întrebă Barb dezamăgită.

– Nu, surîse Jennifer, amintindu-şi acea zi rece de toamnă, în urmă cu şapte ani. Dacă atunci ar fi ştiut ce ştie acum... Nu, se hotărî ea, revenindu-şi. Probabil că ar fi făcut aceeaşi greşeală. La acea vreme suferise

durerile sentimentale ale respingerii, crezînd că nu era destul de bună pentru bărbatul pe care credea că-l iubeşte. Iar Reede, atît de frumos şi de îndrăzneţ, apăruse exact la momentul potrivit şi o făcuse să plutească. Nu l-ar fi putut evita şi nici refuza, chiar dacă ar fi dorit, lucru pe care nu-l făcuse. De fapt, reveni ea, nu ne-am spus mai mult de „Bună".

– Zău? interveni Josie, dînd din cap dezgustată. Bărbaţii şi fotbalul – sau hocheiul, sau baschetul. Nu am înţeles niciodată atracţia.

– Cred că are o legătură cu memoria ancestrală, zise Suzanne. Ştiţi acel memento al începuturilor omului peşterii? Luptele pentru putere, cu ciomegele, sau acelea cu dinozauri, frecatul cremenei pentru a face focul, chestii din astea. Doar că acum obişnuiesc să se tăvălească pe un teren de fotbal. Sau pe un pationar, sau pe un teren de baschet.

– Nu ştiu ce părere aveţi voi, zise Josie, dar mie mi se pare un motiv plauzibil.

– Stai puţin, spuse Maryanne. Credeam că toţi dinozaurii au dispărut de secole, distruşi de evoluţia omului.

– De unde atîta noroc? interveni Suzanne. De îndată ce scăpăm de un animal, apare un altul. Bărbatul.

– De aici nevoia lor continuă de violenţă în sporturile cu contact direct, cred, spuse Barb şi tocmai atunci se auzi o bătaie în uşă.

– Mă duc eu, zise Josie.

– Nu. Lasă-mă pe mine, se ridică de pe scaun Katie. Deşi încă nu avea o burtă destul de mare, găsi ocazia binevenită. În starea mea trebuie să mă mişc, pentru circulaţie.

– Mai vine cineva? întrebă Suzanne. Credeam că vom fi numai noi.

– Cred că ar fi mai bine să mărturisesc, zîmbi Josie.

– Ce ai să ne spui? o întrebă Barb.

– Bine, Katie şi cu mine am pregătit o surpriză pentru voi, fetele. Nu am vrut să vă spunem înainte, fiindcă

nu eram sigure.

– Ce fel de surpriză? voi Maryanne să ştie.

– Oh, Doamne! oftă Suzanne. Poate că e un bărbat stripteur.

– La Napoli? zise Barb. Haide, trezeşte-te, Suzanne.

– Da, zău, interveni Maryanne. Nu numai că aici ar fi o ilegalitate, dar pentru ce ar dori şase femei măritate ca noi să vadă un tînăr musculos, bine-făcut, pe jumătate dezbrăcat?

Urmară cîteva clipe de tăcere, schimburi de priviri, apoi toate izbucniră în rîs.

– Doamnelor, doamnelor, spuse Jose încercîndu-şi superioritatea asupra grupului, dar nereuşind prea bine, fiindcă zîmbea şi ea. Trebuie să ne purtăm frumos şi să ne păstrăm minţile întregi. Ţineţi minte, ca americani, într-o ţară străină, trebuie să ne dăm toată silinţa să apărem ca modele ale moralei cetăţenilor Statelor Unite.

– Morală, pe dracu', zise Barb. Zău, Josie, de multe ori nu ai haz deloc.

– Nu are haz? interveni Maryanne. N-ai mai spune asta dacă ai fi văzut-o cum se poartă la mesele de la *Chippendale,* aşa cum am văzut-o eu.

– La *Chippendale*? întrebă Suzanne cu o licărire în priviri. Asta explică de ce colonelul poartă permanent pe faţă un zîmbet.

– Nu mai spun nimic, zise Josie surîzînd şi clipind des.

Reîncepură să rîdă, iar Katie intră în cameră. Toată distracţia încetă cînd văzură că „surpriza" era de fapt reprezentată de doi militari. Cel mărunt arăta ca un soldat obişnuit, negru; uniformă obişnuită, curată, cu insemnele de caporal pe mînecă, tuns scurt şi cu piele fină. Cel înalt, sergent, practic umplea uşa cu statura sa care domina încăperea. Era de peste un metru optzeci, bine clădit, musculos, cu un zîmbet mîndru, care le tăie respiraţia doamnelor.

– Am pierdut ceva? întrebă Katie.

– Nu spunem nimic, răspunse Barb, făcîndu-i cu ochiul lui Josie.

Soţia colonelului îşi drese glasul:

– Katie, ce-ar fi să ni-i prezinţi pe oaspeţi?

– Bine. Doamnelor, vi-i prezint pe domnul sergent Douglas Blaisdell şi pe domnul caporal Tobias Wilkins. Făcînd semn de la stînga la dreapta, către doamne, Katie continuă: Domnule sergent şi domnule caporal, doamna Josie Langston, doamna Barbara Speavy, doamna Maryanne Phillips şi, pe canapea, doamnele Suzanne Cummings şi Jennifer Avery. Josie şi cu mine l-am invitat pe domnul sergent în această dimineaţă pentru a ne lua un interviu.

– Interviu? întrebă surprinsă Suzanne.

– Exact, pentru *American Napoli News,* zise Josie, privind-o pe Suzanne cu nişte ochi în care se citea recomandarea de a se purta cît mai frumos.

– Nu vă fie teamă, doamnelor, spuse Doug. Sîntem inofensivi. Chestiile acestea pe care le-a adus caporalul sînt nişte aparate foto şi lumini, nu echipament pentru interogatoriu. El vă va face cîteva fotografii în timp ce eu vă voi pune cîteva întrebări.

– Ce fel de întrebări? fu curioasă Barb. Sîntem mame şi gospodine.

– Nu, doamnă, răspunse Doug politicos. Sînteţi mame şi gospodine *americane,* care locuiţi la Napoli. Aţi fi surprinse dacă aţi cunoaşte numărul de femei care sînt la fel ca dumneavoastră aici, departe de Statele Unite, ocupîndu-se de casă şi familie. Dorim să ne facem o idee asupra vieţii dumneavoastră de zi cu zi. Cît vă este de greu să aduceţi meşterul care să vă repare maşina de spălat vase – chestii din astea. Nu e nimic neobişnuit, pe cuvînt.

– Nu e neobişnuit? întrebă Maryanne. Nu aţi mai spune asta dacă aţi încerca să găsiţi un meşter care să nu vorbească limba dumneavoastră. Nu e neobişnuit, e o tortură.

– Eu sînt pe dinafară, îi murmură Jennifer lui Suzanne luîndu-şi cafeaua şi ridicîndu-se în picioare. Nu stau aici de mult timp, ca voi. Mai ales că nu am nici maşină de spălat vase. Cine mai vrea cafea?

– Aduc eu, zise Josie plecînd în bucătărie.

– Lasă-mă pe mine să te ajut, insistă Jennifer remarcînd că, dintr-un motiv necunoscut, captase atenţia sergentului. Felul în care o privea zîmbind o făcu să nu se simtă în largul ei. E o dimineaţă atît de umedă şi de rece, încît sînt sigură că domnul caporal şi domnul sergent doresc să bea ceva fierbinte.

– Da, doamnă, dacă nu vă deranjează, spuse Doug, cu accentul lui de cowboy, tărăgănat.

– Nici un deranj, domnule sergent, zise Katie. Mie şi lui Josie domnul locotenent Fuller, soţul meu, ne-a dat instrucţiuni stricte să vă ajutăm cît putem pe amîndoi.

– Da, doamnă, înseamnă că am dreptate, ca de obicei, spuse Doug.

– În ce privinţă, domnule? întrebă Katie cu o privire nevinovată.

– Că domnul locotenent Fuller, soţul dumneavoastră, este un adevărat om printre oameni.

Sinceritatea zîmbetului său fu umbrită de un mormăit îndoielnic al caporalului Wilkins, care încercă să mascheze sunetul tuşind puternic.

– Cea mai mare problemă a mea nu este că ei nu ştiu englezeşte, fiindcă am cunoscut cîţiva care vorbesc, zise Suzanne, cînd Jennifer şi Katie reveneau din bucătărie. Problema e că eu nu vorbesc italiană destul de bine, ca să pot să comunic cu ei.

Jennifer ducea o tavă cu cafea proaspătă, cîteva ceşti şi un platou cu prăjituri pe care o puse pe măsuţa

din faţa lui Josie.

– Şi e ca un făcut, interveni Barb, că de îndată ce învăţăm cîteva cuvinte de bază, chiar şi fraze cu care să ne descurcăm, imediat sîntem transferaţi într-o altă ţară şi trebuie să o luăm de la capăt. Am acasă vreo şase manuale de Berlitz.

În timp ce Josie turna cafeaua în căni Jennifer îi servea pe sergent şi pe caporal. Le puse în poală nişte şervete de masă şi o farfurie cu prăjituri.

– Lapte şi zahăr? îl întrebă pe caporal.

Toby dădu din cap că nu vrea, iar ea i se adresă sergentului.

– Nu, nici eu nu vreau, mulţumesc, spuse Doug. Dar aş dori o prăjitură. Degetele lui se atinseră în treacăt de ale lui Jenny, cînd luă şervetul din mîna ei. Ea tresări şi-l privi în ochi percepînd în profunzimea lor de culoarea migdalei o sensibilitate deosebită. Voi să se întoarcă şi să se aşeze pe canapea lîngă Suzanne, dar se trezi înlănţuită de privirea sergentului. Căldura din ochii acestuia dispăru instantaneu şi expresia lor păru dintr-o dată prea insistentă şi obraznică. Parcă i-ar fi sugerat: „Te-am citit, doamnă".

– Acum ajunge cu greutăţile noastre, dar ei? spuse Maryanne, obligînd-o pe Jennifer să întrerupă contactul vizual cu sergentul. Ştiţi că napolitanii trebuie să se simtă frustraţi în relaţia cu noi, ştiind că stăm comod aici, că locuim în case elegante, că ne îmbrăcăm frumos şi că mîncăm trei mese pe zi. Ce mai, pînă şi copiii noştri au o viaţă mai bună decît ai lor. Clătină din cap dezamăgită. Nu cred că e drept. Dacă aş fi în locul lor, probabil că şi eu aş umbla prin genţi şi prin buzunare, ca să fiu chit.

– Aşa e peste tot? întrebă Barb. Sau numai italienii mi se par mai ostili faţă de noi?

– Nu sînt chiar atît de ostili, zise Suzanne. Mă rog, i-am putea caracteriza drept invidioşi şi beligeranţi, dar nu sînt ostili. După ce reuşeşti să treci de bariera care

ne separă de ei, ca naţiune, constaţi că sînt foarte calzi şi omenoşi. Dacă vrei ostilitate, încearcă să trăieşti puţin printre francezi. Ai milă, Doamne!

– Noi am fost acolo, spuse Barb.

– Atunci ştii despre ce vorbesc. Traiul în mijlocul lor este o experienţă în sine. Francezii cred că sînt cei mai nepoliticoşi oameni din cîţi am cunoscut eu vreodată. Nu sînt nepoliticoşi doar cu americanii, cu toată lumea, chiar şi cu francezii.

– Probabil că i-ai cunoscut chiar pe cei mai răi, spuse Barb. Cei pe care i-am cunoscut eu erau foarte drăguţi. Poate puţin prea rezervaţi, dar drăguţi.

– Dar germanii? întrebă Maryanne privind-o pe Jennifer. Voi tocmai aţi fost transferaţi de acolo?

– Da, aşa este.

– Ce fel de oameni erau?

– Foarte prietenoşi. Nu am avut nici o problemă cu ei.

– Asta datorită ţie, remarcă Suzanne.

Simţindu-se jenată fiindcă era în centrul atenţiei, mai ales a sergentului, Jennifer încercă să alunge complimentul printr-o mişcare pe loc.

– Dar nu am nimic deosebit.

– Ei, ar trebui să mai ieşi şi tu din casă. Vorbind de ieşit, cred că ar trebui să ştiţi toate că fata aceasta a ieşit din casă numai o dată de cînd s-a mutat, acum două luni.

– Doar o dată în două luni? întrebă Josie.

– Da, răspunse Suzanne. Doar era vorba despre devotamentul gospodinelor. Iubita mea, dacă nu renunţi la asta, o să ne faci la toate un renume prost.

– De fapt, interveni Jennifer, s-au împlinit deja trei luni, nu două.

– Sfinte Sisoe! exclamă Josie. Pînă să apuc eu atîta vreme aici mersesem la toate muzeele şi magazinele din oraş. La Capri şi la Ischia. Cunosc regiunea Campania aproape la fel de bine cum îmi cunosc numele.

Cînd va veni primăvara, vreau să-mi rezerv o zi întreagă pentru ruinele de la Pompei.

– Stai puţin, spuse Jennifer, apărîndu-se. Nu am stat lipită de cîrpa de praf şi de mătură. Am ieşit şi eu. Doar că nu am vrut să umblu singură prin Napoli. Am două fete mici acasă. Brianne de-abia a împlinit cinci ani, iar Chelsea are numai paisprezece luni. E foarte mofturoasă cînd trebuie să se culce după-amiaza, credeţi-mă.

– Bine, atunci ce faci de fapt toată ziua, închisă în casă? întrebă Katie.

– Ai rămîne surprinsă. Ne-am mutat doar de două luni, dar încă mai am de despachetat. Cînd nu mă ocup de asta sau de gătit, îmi place să mă joc cu fetele.

– Ce mai petrecere! remarcă Maryanne.

– De-acum încolo va fi, spuse Suzanne, fiindcă am convins-o deja să vină cu mine la cumpărături. Voi avea eu grijă de ea.

Discuţia fu întreruptă de Doug care se ridică în picioare:

– Doamnelor, vă rog să mă scuzaţi o clipă.

– Domnule sergent, sus, îi şopti Josie, înţelegînd că are nevoie de o toaletă. Ultima uşă pe stînga.

Doug zîmbi:

– Mulţumesc, doamnă, dar aş dori să dau un telefon.

– Ah, desigur, telefonul, spuse Josie. Pe hol, apoi în birou. Închideţi uşa ca să nu fiţi deranjat.

Jennifer îl privi în treacăt pe sergent cînd ieşi din cameră, apoi se uită la Barb, care vorbea. Cu gîndurile în altă parte, nu era atentă la şirul conversaţiei. Privirea pe care i-o aruncase mai devreme sergentul Blaisdell fusese prea familiară sau era doar un semn de prietenie? Jennifer tresări. Trebuia să înceteze să-şi imagineze situaţii jenante, care nu existau în realitate. Nesomnul era de vină, îşi zise ea. Acesta putea fi singurul motiv pentru această izbucnire paranoică. Stătuse trează aproape toată noaptea, întrebîndu-se ce-i re-

zerva viitorul. Fără sforăitul lui Reede alături de ea se simţise mai singură ca niciodată. S-ar fi putut duce la el; nu era decît la o distanţă de cîţiva metri de dormitorul ei, dar i se păruseră cîteva mile. Nu putea să se ducă la el şi să-i spună că vrea să o îmbrăţişeze la scurt timp după ce îl anunţase că vrea să divorţeze; ar fi complicat situaţia, iar viaţa ei era şi aşa destul de complicată.

Îl rugase pe Reede să-i redea libertatea, iar el acceptase. Pur şi simplu. Dar, după ce va fi liberă, ce va face? Îi venea greu să-şi imagineze viaţa fără el; la fel de greu cum îi fusese în liceu, cînd făcuse un curs de fizică cuantică. Pur şi simplu nu putea să-l înţeleagă.

Va trebui să învăţ să trăiesc fiecare zi, încetul cu încetul, îşi spuse ea. Dacă nu privea prea departe în viitor sau nu-şi făcea planuri prea curînd, poate că va trece prin acest chin netulburată.

Totuşi, Brianne şi Chelsea erau altă problemă. Lor urma să le fie dor de Reede, fără îndoială. Pentru ea şi pentru cei cu care lucra, el putea să pară indiferent şi prea egocentrist, dar îşi iubea fiicele în felul lui. Acum, însă, nu era cazul să se gîndească la speranţele şi aşteptările lui Reede. Trebuia să se gîndească numai la ea şi la nevoile ei. La sănătatea ei mentală, la raţiunea de a trăi.

– Ştiu că m-aţi mai auzit spunînd asta o dată, zise Suzanne, dar mi-aş da braţul drept pentru sosul cu piper al buncii şi pentru coaja aburindă de pîine de porumb cu unt.

Jennifer înţelese că, în timp ce ea era prinsă cu gîndurile ei, conversaţia se concentrase pe mîncare. Grozav! Despre mîncare putea vorbi şi ea.

– Te-ai gîndit să-l înlocuieşti cu păpădie? întrebă ea.

– Doamne, nu! exclamă Suzanne tresărind. Păpădia e doar o buruiană.

– E ceva mai mult decît atît. E o legumă foarte hrănitoare şi din ea se pregăteşte o salată formidabilă.

– Eu nu am băut niciodată – interveni Josie – dar

cunosc nişte italieni care spun că vinul de casă făcut din păpădie e grozav.

– Totuşi, spuse Suzanne, eu cred că trec peste asta, dacă nu vă supăraţi.

– Ştii de ce mi-e dor? întrebă Katie. De hamburgerii suculenţi cu cartofi prăjiţi muiaţi în ketchup.

– De ce le duci dorul? întrebă Barb. În oraş e o cîrciumioară specializată în mîncare americană.

– Ştiu, dar doctorul mi-a recomdandat să renunţ la sare, hamburgeri şi cartofi prăjiţi.

– Ultima dată cînd am fost însărcinată, spuse Josie, muream după îngheţată. Puteam mînca o cutie întreagă fără să fiu ajutată de Herb sau de copii.

Doug intră încet în cameră.

– Am pierdut ceva? îl întrebă el pe caporal în şoaptă.

– Nu, răspunse acesta. Doamnele discută despre preferinţele lor gastronomice cînd sînt gravide. Urmează poveşti de groază din sala de naşteri. Ce era aşa de urgent cu telefonul?

– O să-ţi spun imediat.

– Apropo de mîncare, zise Maryanne ridicîndu-se, mi-am amintit că trebuie să spăl frigiderul înainte să vină copiii de la şcoală.

– Vin şi eu cu tine, spuse Barb.

– Dacă vrei să mai mergi cu mine la cumpărături astăzi, îi spuse Suzanne lui Jennifer, ar trebui să pornim şi noi.

– Da, să nu-i faceţi nerăbdători pe vînzători, adăugă Barb.

Doug se ridicase şi le spuse lui Suzannei şi lui Jennifer:

– Vă deranjează dacă mergem şi noi cu dumneavoastră?

Deşi întrebarea o surprinse pe Jennifer, Suzanne răspunse imediat:

– Vreţi să mergeţi cu noi la cumpărături? De ce?

– Povestea noastră, zise Doug, ar da mai multă pro-

funzime articolului dacă vedem la faţa locului cîteva dintre problemele cărora trebuie să le faceţi faţă zi de zi. Am vorbit cu domnul locotenent Fuller şi e de acord cu ideea mea.

Suzanne o privi pe Jennifer, apoi ridică din umeri.

– Bine, dacă regulamentul şi ofiţerul superior vă permit, pe mine nu mă deranjează. Jenny, ai ceva împotrivă?

– Nu, spuse ea, absolut nimic.

Capitolul 4

– Exact cum îmi doream să petrec o zi ploioasă de februarie, bombănea Tobias cu pachetele în mîini, alergînd disperat în spatele a două femei încăpăţînate să cumpere toată Italia.

– Nu mai bodogăni, spuse Doug. Deocamdată soţia domnului maior Cummings a cumpărat multe. Doamna Avery nu a făcut decît să se uite.

– Da, dar i-aţi văzut ochii strălucind în ultimul magazin? Acela unde vindeau accesorii de bucătărie? Cred că are de gînd să spargă cărţile de credit. Cînd se va întîmpla asta, domnule sergent, dumneavoastră şi cu mine o să cărăm tone. Mai mult ca sigur că vom avea nevoie de un transportor ca să le ducem acasă la ea.

– Dacă ai vreo plîngere...

– Am.

– Atunci te sfătuiesc să-i spui locotenentului Fuller. El ne-a ordonat să le urmărm şi să le observăm pe doamne.

– Da, după ce i-aţi dat dumneavoastră ideea. Pentru ce aţi făcut una ca asta?

– Sînt un reporter care-şi face meseria, spuse Doug privindu-le pe cele două doamne care mergeau înaintea lor. Am simţit că avem o posibilitate rară să îmbunătăţim articolul nostru de nimic şi să-l transformăm într-unul cu adevărat interesant. Cine ştie? Dacă jucăm cum trebuie, poate că facem chiar un serial.

Deşi vorbise cu convingere, Doug ascunsese adevăratul său motiv: simţise că doamna Avery era o femeie nefericită. Nu ştia cum de-i venise această idee, dar era convins că avea dreptate. Cînd Jennifer Avery surîdea, ochii ei albaştri-verzui erau trişti, iar cînd vorbea, Doug observase un tremur abia perceptibil, de parcă ar fi fost gata să plîngă la cea mai mică provocare. După părerea lui Doug, o femeie atît de frumoasă şi de tînără era păcat să fie atît de tristă. Ar trebui să se bucure de viaţă, nu să-i fie frică de ea.

– Nu m-am gîndit niciodată că voi spune asta, mărturisi Suzanne, dar mă bucur că îi avem pe cei doi cu noi. Nu-mi pot imagina cum am fi reuşit noi două să ducem singure atîtea pachete. Precis că ne-ar fi furat cineva.

– Nu. Poate că atunci nu ai fi cumpărat atîtea, zise Jennifer privind în vitrina unui mic magazin. Strada era îngustă şi murdară, la fel ca oraşul Napoli însuşi. Deşi majoritatea magazinelor la care fuseseră nu aveau vitrine prea mari sau mărfuri luxoase cu care Jennifer se obişnuise în Statele Unite şi în alte ţări ale Europei, cele expuse erau destul de atrăgătoare.

– Nu am cumpărat chiar atît de multe, spuse Suzanne. Băieţii aveau nevoie de ciorapi şi de lenjerie, iar Chuck nu mai are decît un singur tricou.

– Pentru Dumnezeu, Suzanne, ai cumpărat mult mai mult decît ciorapi şi lenjerie. Toate bagajele pe care le cară sergentul şi caporalul sînt ale noastre.

– Sînt numai cîteva pulovere şi pantofi, recunoscu Suzanne oftînd. Bine, am cam întrecut măsura. Îmi pare rău, dar nu m-am putut abţine. Cînd văd ceva la un preţ bun, trebuie să cumpăr.

– Ce numeşti tu „preţ bun" nu mi se pare prea ieftin. Spune-mi, ce ai de gînd să faci cu şase perechi de pantofi?

– Să le port, ce altceva? zise Suzanne.

– Dar nu mergi altundeva decît la cumpărături. Iar dacă încalţi pantofii aceia cu tocuri înalte pe pietrişul ăsta, o să-ţi nenoroceşti picioarele.

– Atunci îi păstrez pînă ce mă voi întoarce la Charleston.

– Suzanne, Chuck nu va fi transferat în State de cît peste cel puţin trei ani. Pînă atunci pantofii tăi la „preţ bun" se vor demoda.

– Se poate, dar toată lumea ştie că moda revine peste timp. Şi fusta mini a revenit la modă, nu? Le voi păstra pentru mai tîrziu.

Jennifer clătină din cap şi merse mai departe. Acum înţelesese ce spusese mai devreme Maryanne, că Suzanne era o cumpărătoare înrăită. Dacă un articol avea un preţ scăzut, ea îl cumpăra obligatoriu, de parcă ar fi fost ultimul de acest fel de oriunde.

Desigur că Suzanne, care provenea dintr-o familie de oameni înstăriţi, şi care se măritase cu un soţ cu bani, îşi putea permite să cumpere aproape tot ce vedea.

Jennifer nu prea putea. Ea şi Reede proveneau din familii cumpătate. Fuseseră crescuţi şi învăţaţi că banii pot cumpăra mai întîi necesităţile de bază ale vieţii, apoi obiectele de lux şi ostentaţie.

Dintr-o dată Jennifer zări un magazin care vindea

materiale, ceramică şi obiecte din lut şi se opri lîngă în faţa vitrinei lui.

– Uite, spuse ea, luînd-o de mînă pe Suzanne. Şervetele acelea pentru ceai sînt aproape la fel cu cele pe care le-am trimis mamei şi părinţilor lui Reede de Crăciun. Oare cît or costa?

– Hai să intrăm şi să aflăm.

La cîţiva paşi în spatele lor caporalul îi făcu semn cu cotul lui Doug.

– Vedeţi, v-am spus eu că pune la cale ceva şi ea. Acum va face o achiziţie.

– Bine, aşa vom avea şansa să o vedem şi pe ea în acţiune. Haide.

– Nu, domnule sergent. Dacă intrăm şi noi cu ele în magazin, nu vom fi în stare să mai mergem cînd vom ieşi. Dacă şi ea începe să cumpere mărfuri ca doamna Cummings şi ne pune pe noi să le cărăm, vom arăta ca Atlas cu globul pămîntesc pe umeri.

Doug îl privi pe caporal fix:

– Uite ce e, eu vreau să scriu o poveste. Dacă preferi să duci pachetele în portbagaj, mie mi-e indiferent, dar rămîn aici. Fără să aştepte un răspuns, Doug îi puse caporalului în braţe pachetele.

– Dacă mă vede un hoţ cu astea în braţe, sînt un om mort, domnule sergent, spuse Tobias cu genunchii îndoiţi de atîta greutate.

Doug îl bătu uşor pe umeri şi-l întoarse în direcţia maşinii:

– Dacă te gîndeşti la asta, fiule, poţi spune că ai murit la datorie.

– La cumpărături cu femeile nu e datorie, bombăni Tobias mergînd împleticit. E iad curat.

Doug intră în magazinul întunecos şi strîmt şi le găsi pe Jennifer şi pe Suzanne în faţa obiectelor expuse. Se îndreptă spre Jennifer curios să afle cît de multe cuvinte ştia în limba italiană. Doamna Cummings reuşea să

spună în italiană „Trece-mi-o în cont". Jennifer admira un set de şervete şi un serviciu de ceai cu acelaşi motiv geometric. Lîngă ea se afla un bărbat grăsun, cu mustaţă şi chelie. Proprietarul magazinului, se gîndi Doug, privindu-l cum dădea din cap.

– Ah, signora se pricepe la lucruri de *qualita.*

– Nu ştiu, dar îmi plac, spuse Jennifer. Sînt foarte drăguţe.

– Drăguţe. Nu, nu. Sînt *splendidamente!* O capodoperă a celui mai talentat student de la Şcoala de ceramică.

– Chiar aşa? spuse Jennifer ridicînd ceainicul, apoi îl privi mai îndeaproape. Pentru atîta reclamă se aşteptase să citească pe vas marca unui binecunoscut creator, dar nu văzu decît un A, scris cu roşu. Cine l-a creat?

– *Mio nipote.* Mmm, adică, nepotul meu, *capisce?* Înţelegeţi? Un băiat extraordinar. Are o fabrică a lui în Amalfi.

– Nepotul dumneavoastră, spuse ea, dînd din cap.

Suzanne auzise ultima parte a conversaţiei şi se apropie de ea şoptindu-i:

– Mi se pare că am dat peste o afacere cu ceramică în familie.

– Sst. Du-te şi caută ceva ce-ţi place. Mă ocup eu de el. Îl întrebă pe proprietar: Cît costă setul cu totul?

– Ah, pentru dumneavoastră, signora, am un preţ special. Ochii îi străluceau cînd îi spuse cifra.

Ea se gîndi o clipă, transformînd lirele în dolari. Deşi suma la care ajunse o surprinse, reuşi să-şi păstreze calmul:

– Cît aţi vrea pentru douăsprezece? Ăăă, *dodici?* Douăsprezece?

Bărbatul făcu ochii mari, surprins:

– *Dodici?*

– *Si.*

– Ah, *dodici, si!* Se lumină vizibil. *Scusa, signora, scusa.* Să aduc calculatorul. Vă rog! Nu plecaţi, *si?*

– Nu, aştept, zise ea.

Proprietarul plecă grăbit, spunînd ceva care semăna a rugăciune de mulţumire, privind în sus.

– Doar nu vreţi să cumpăraţi douăsprezece? o întrebă Doug.

– Ba da, dacă-mi convine preţul, spuse ea.

Doug privi serviciul. Piesele i se părură şi lui drăguţe, dar nu cine ştie ce. Cine le putea înţelege pe femei? El nu, cu siguranţă. Soţia maiorului avea o slăbiciune pentru pantofi; aceasta se extazia în faţa serviciilor de ceramică şi a şervetelor. Jennifer citi surprinderea de pe chipul lui Doug şi surîse:

– Nu cumpăr toate aceste lucruri pentru mine, domnule sergent.

– Nu? Sperase să nu fi pus întrebarea prea evident liniştit.

– Nu. Le cumpăr pentru soţia fratelui meu.

– Bea mult ceai, nu?

– Nu mai mult ca toată lumea, spuse Jennifer. Vedeţi, are un magazin micuţ în Cincinnati. Împreună cu o prietenă de-a ei vînd aparatură pentru bucătărie.

– Jenny, o strigă Suzanne, ai văzut asta?

Jennifer se întoarse în direcţia ei şi o văzu ţinînd în mînă un platou. Avea acelaşi desen, cu aceleaşi culori ca şi serviciul de ceai şi şervetele.

– Dacă le expui unde trebuie, spuse Jennifer, cred că Diane ar da oricît pe ele.

– Diane? întrebă Doug, urmînd-o pe Jennifer.

– Soţia fratelui meu.

– Desigur, murmură el. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Ştiu că nu e de calitatea porţelanului englezesc sau a celui de Dresda, interveni Suzanne, dar nu e nici o chestie ieftină, făcută pe bandă, din Coreea sau Japonia.

Jennifer examină cu atenţie baza platoului, apoi se uită şi la altele expuse pe masă. Cum bănuise deja, proprietarul nu avea numai piese complete, ci şi disparate, vase pentru legume cu capac şi fără, sau castroane pentru supă cu linguri la set.

– Lui Diane îi vor plăcea. Mă întreb dacă modelul este doar în verde şi albastru?

– Aici nu văd, spuse Suzanne, dar poate că mai are şi altele în depozit.

– Nuanţele de roşu-pămîntiu şi galben s-ar potrivi modelului acestuia, nu crezi?

– Rozul şi albastrul merg mai bine.

– Dacă am şti unde lucrează nepotul lui, olarul care le face, am putea să negociem direct cu el; poate că ar fi de acord să facă special nişte seturi în culorile şi cu modelele alese de noi.

– Dar şervetele? Vrei să fie asortate, nu? Mie aşa mi-ar plăcea.

Doug se plictisise de conversaţia lor şi plecă de lîngă ele, dar văzu un zîmbet pe buzele lui Jennifer şi îngheţă.

– De ce să ne oprim doar la prosoape? întrebă Jennifer. Am putea crea o linie de mînere pentru vase şi mănuşi pentru bucătărie; căni de cafea mari şi mici.

– Oh, Jennifer, ai dreptate!

– În privinţa desenelor, ar trebui să ne oprim la modelul clasic etrusc. Am putea crea variante noi, poate unele greceşti.

– Sau răţuşte cu gîturile arcuite? sugeră Suzanne.

– Cu urşi şi vaci, spuse Jennifer entuziasmată. Animalele de curte sînt foarte la modă în zilele noastre.

– Dar se vor perima. Femeile se vor plictisi de imaginea provincială pînă la urmă.

– Uită-te la lucrurile acestea, Suzanne. Nu sînt mărfuri de calitate. Nu sînt făcute să ţină o veşnicie. Cînd se vor schimba gusturile pentru decoraţiunile de bucătărie,

acestea îşi vor găsi locul pe care-l merită. La preţul pe care-l va stabili Diane pentru vînzare, femeile nu vor avea nimic de obiectat; nu se vor simţi vinovate fiindcă le-au cumpărat. Nu sînt acelaşi lucru cu porţelanul fin, chinezesc, care costă sute, chiar mii de dolari şi care se scot la masă o dată sau de două ori pe an, la ocazii speciale. E marfă ieftină, pentru uz zilnic.

– Stai puţin, zise Suzanne cu o licărire în ochi. De ce Diane, Jenny? De ce să nu facem asta noi două?

– De ce nu noi două şi Diane? întrebă Jennifer. Ai uitat că ea are magazinul?

– Iar noi produsul.

– Partenere! spuseră amîndouă în acelaşi timp.

Doug dădea uimit din cap. Voia să iasă din magazin, ca să scape de atîta entuziasm, dar caporalul apăru în uşă.

– Ai încuiat portbagajul? îl întrebă el.

– Da, spuse Tobias şi, uitîndu-se peste umărul lui Doug, le văzu pe cele două rîzînd. Sper că se uită doar. Spuneţi-mi că doar asta fac, domnule sergent.

– Nu chiar. După cum se pare, nu numai că au de gînd să cumpere întreg magazinul, dar intenţionează să pornească o afacere cu o femeie din Cincinnati.

– Să cumpere magazinul! V-am spus eu! Nu v-am spus eu?

– Nu vorbi aşa de tare, te rog, Doug îl apucă de cot pe caporal şi-l conduse afară.

– Dacă-i dai unei femei o carte de credit, domnule segent, îi ia Dumnezeu minţile. Nimic n-o poate opri.

– Priveşte lucrurile altfel, Tobe, dacă asta le aduce fericire, care-i problema?

– Spatele meu, spuse Tobias, acolo e problema. Trebuie să car eu toate nimicurile astea ale lor. O să zac la infirmerie săptămîni de zile.

Ignorînd văicărelile caporalului, Doug se întoarse şi privi în magazin. *Era, hotărît lucru, o problemă de feri-*

cire, se gîndi el. În acel moment, doamna Avery strălucea de fericire. Doug continuă să o studieze, realizînd pentru prima dată că nu mai văzuse vreodată o figură atît de radioasă şi de frumoasă. De fapt, rar văzuse femei frumoase. Cînd ea zîmbise pentru prima dată, camera întunecoasă se luminase, iar tristeţea dispăruse. Păcat că nu arăta astfel tot timpul.

– Nu vreau să vă deranjăm, doamnă, spuse Doug urcînd treptele spre uşa lui Jennifer.

– Dar nu mă deranjaţi, domnule sergent. Dimpotrivă, dumneavoastră şi caporalul Wilkins aţi fost foarte amabili. Şi răbdători, aş adăuga.

– Ei, a fost o adevărată plăcere să vă însoţim prin oraş, doamnă.

– Mă îndoiesc. Pentru unii bărbaţi să privească două femei la cumpărături nu e chiar imaginea unei după-amieze plăcute. *Mai ales pentru Reede,* se gîndi ea. Dar vreau să vă mulţumesc pentru ajutor. Sper că v-am oferit un material îndestulător pentru articolul dumneavoastră.

– Mai mult decît atît, credeţi-mă, dar nu ştiu la ce „ajutor" vă referiţi. Noi nu am făcut nimic.

– Faptul că aţi mers cu mine şi cu Suzanne o mare parte a după-amiezei fără să vă plîngeţi este ceva. Ba chiar v-aţi oferit, împreună cu domnul caporal, să ne duceţi pachetele. Chiar numai asta ne-a salvat de intruşi.

– Ne-am făcut şi noi datoria de gentlemani, doamnă, şi am făcut armata să fie mîndră de noi, asta-i tot.

Jennifer surîse.

– Oricum, cred că v-am plictisit cît am aranjat cu

signore Filardi să-mi trimită pachetul direct în Cincinnati.

– Mă bucur că aţi deschis discuţia, fiindcă aici voiam să ajung şi eu mai devreme.

– Vă referiţi la plictiseală? întrebă ea.

– Nu, doamnă. Vedeţi, aş vrea să fiu şi eu inclus în acest plan al dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

– Ce plan, domnule sergent?

– Mi-e greu să vă explic, spuse el rîzînd şi se frecă la ceafă. Vedeţi, doamnă Avery, întorcîndu-ne din oraş, mi-a venit o idee. Nu ştiu, spuneţi-i o clipă de inspiraţie, poate.

– Despre acest plan al meu – sau ce?

– Da, exact. Doamnă, mă scuzaţi, dar am auzit ce discutaţi cu doamna Cummings. Ştiţi, despre a-l găsi pe meşterul Filardi şi a-i comanda seturi de vase cu desenele pe care le doriţi. Cred că este o idee grozavă!

– Ah, asta era! spuse ea. De fapt nu e chiar un plan. Nu vorbeam serios. Cred că eu şi Suzanne am glumit doar. Acum, cînd mă gîndesc, nu ştiu ce mi-a venit să comand toate serviciile de ceai şi platourile pentru Diane. Se poate ca, deschizînd cutiile, să-i vină să rîdă.

– De ce ar face asta?

– Fiindcă nu am mai făcut aşa ceva înainte. I-am trimis cadouri de Crăciun, dar nu tone de mărfuri.

– Ştiţi, doamnă, e adevărat, nu e treaba mea, nu ar trebui să mă amestec, dar cred că nu e bine să renunţaţi la ideile dumneavoastră. Aţi găsit ocazia să faceţi ceva folositor şi aţi făcut ce trebuia, fără să vă gîndiţi la consecinţe.

– Folositor pentru cine, domnule sergent? Pentru mine, pentru Suzanne sau pentru Filardi? După cum văd eu, numai el a avut de profitat de pe urma achiziţiei făcute de mine.

– Dar aici vă înşelaţi, doamnă. Toată lumea s-a ales cu ceva din asta. Chiar şi doamna Cummings.

– Nu văd cum. Nu am făcut altceva decît să cumpăr

niște servicii ieftine de ceai, cu șervete pentru magazinul cumnatei mele. Poate că nici nu are ce face cu ele. Asta nu înseamnă că am pornit o afacere.

– Poate că nu deocamdată.

– Nu, domnule sergent, niciodată nu va fi cazul. A fost o chestiune de moment. Nu am timp să mă ocup de afaceri. Sînt mamă și gospodină douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Atunci nu mai faceți asta atîta timp. Ocupați-vă parțial și de afaceri.

Jennifer îl privi o clipă, părîndu-i-se interesantă sugestia lui. Apoi rîse, dădu din cap și descuie ușa.

– Conversația este ridicolă. Apreciez intenția dumneavoastră de a vă petrece timpul cu noi la cumpărături. A fost o experiență plăcută și sper să aveți ce scrie în articol, dar acum vă rog să mă scuzați, trebuie să pregătesc cina.

Împins de o nevoie ciudată, pe care nu o mai simțise pînă atunci, Doug spuse:

– Bine, fugiți. Lăsați toate ideile creatoare pe care le aveți să se irosească, așa cum ați făcut pînă acum. E viața dumneavoastră, nu a mea.

Cu mîna pe clanță Jennifer îngheță și se întoarse cu o privire indignată spre el.

– Nu fug, domnule sergent.

– Atunci folosiți-vă talentele la ceva, cît timp sînteți în Italia. Lăsați la o parte datoria față de soț. Măcar o dată, faceți ceva și pentru dumneavoastră. Nu mă refer la o întîlnire la cafea de două ori pe săptămînă cu cîteva soții plictisite sau la călătorii prin oraș cînd e frumos afară.

Văzînd cum emoția îi înroșise obrajii lui Jennifer, Doug se întrebă dacă nu întrecuse măsura. Se mai întrebă și ce-i venise să spună asemenea lucruri. Să-i vorbească unei soții de ofițer, mai ales soției lui Avery. Ar fi putut fi mustrat sau, mai rău, retrogadat.

– Aţi fost foarte impertinent, domnule sergent.

– Poate că sînt, dar, cum spune bunicul meu din Montana – „Odată ce ai luat taurul dezlănţuit de coarne, nu-i da drumul. Ţine-l pînă ce reuşeşti să-l pui la pămînt sau fuge". Ştiu că am dreptate, doamnă Avery, aşa că nu renunţ. Dacă mă consideraţi impertinent, regret, şi vă rog s-o spuneţi superiorilor mei.

Jennifer clipi de cîteva ori, surprinsă de alegoria lui, apoi rîse amuzată.

– Recunosc că m-am dezlănţuit, domnule sergent, dar oricum nu pot fi comparată cu un taur.

Doug zîmbi stînjenit de duritatea comparaţiei.

– Nu, doamnă, cum să fiţi? De fapt, mai degrabă aţi putea fi asemuită cu familia cabalinelor, decît cu cea a bovinelor.

– Cabaline şi bovine?

– Bovinele sînt vacile, taurii şi juncanii. Cabalinele sînt...

– Ştiu, ştiu, dar ce legătură este între mine şi un cal?

– Păi, nu vă supăraţi, dar îmi amintiţi de un mînz zglobiu pe care-l aveam în copilărie cînd locuiam în Butte.

Surprinsă de îndrăzneala lui, Jennifer rîse din nou.

– Mai întîi sînt un juncan dezlănţuit, iar acum sînt un mînz zglobiu. După aceea ce voi fi, domnule sergent?

– Aş spune că depinde de dumneavoastră, doamnă. Doug încercă să-şi stăpînească emoţia care pusese stăpînire pe el. Imaginea ei rîzînd şi frumuseţea chipului îi făcură inima să bată nebuneşte. Nu mai cunoscuse nici o femeie ca ea, care să fie atît de politicoasă şi de serioasă, veselă în următorul minut, lipsită de prejudecăţi, chiar şi doar pentru cîteva clipe.

Jennifer se opri din rîs. Îl studie, gîndindu-se mai bine la sugestia lui.

– Credeţi că ar ieşi ceva din această idee trăsnită? Adică să intru în afaceri?

– Da, doamnă, sigur că da. Dacă majoritatea femeilor ar fi ca dumneavoastră, cu creativitatea şi posibilităţile dumneavoastră de acum, mi-aş imagina că nimic nu le-ar sta în cale. *Era evident că îi stătea ceva în cale,* se gîndi el, *sau poate cineva.*

De îndată ce gîndul puse stăpînire pe el, Doug îl şi alungă. Nu-l interesa viaţa ei. Oricît de mult ar fi dorit el altminteri, nu era treaba lui. Ea era căsătorită cu căpitanul Avery şi avea doi copii. Treaba lui, îşi aminti, era să scrie o poveste pentru locotenentul Fuller, iar, după cîte vedea, ideea lui Jennifer Avery putea să se transforme în cel mai interesant reportaj din cariera lui. Dacă reuşea să aducă lucrurile pe făgaşul dorit, poate că va deveni un adevărat reporter la un ziar serios.

– Sigur, dacă v-aţi hotărî să vă apucaţi de afaceri şi aţi avea succes – ştiţi, aţi putea îmbunătăţi relaţiile dintre americani şi localnici. Doug rămase surprins de propria-i remarcă. Hei, la acest aspect nici nu m-am gîndit deocamdată.

Jennifer dădu din cap nelămurită.

– Regret, pe mine m-aţi pierdut. Credeam că vă referiţi la planul meu, ca mine. Ce e cu acest nou aspect?

– Povestea poate fi redată din ambele perspective, spuse el, privind în depărtare în timp ce-şi expunea gîndurile amestecate. Da, aş putea să vă însoţesc, să fiu primul martor al pornirii afacerii. În acelaşi timp, în vreme ce vă vedeţi de treabă, eu aş urmări efectele asupra localnicilor şi economiei. Sigur că povestirea ar căpăta profunzime, ar fi mai interesantă, nu? O privi rîzînd. Aţi avea reclamă gratuită, nu credeţi? Doug deveni serios: Sigur că mai întîi ar trebui să-i cer permisiunea locotenentului Fuller, care la rîndul său ar trebui să aibă aprobarea superiorilor săi. Îşi lăsă chipiul pe spate şi clătină din cap. Pînă aş reuşi să scriu povestea, presupunînd că dumneavoastră aţi accepta, poate că veţi pleca înapoi în Cincinnati.

Cînd auzi de Cincinnati, lui Jennifer i se făcu dor de casă. Îşi aminti şi de divorţul de Reede.

– Totul este posibil, domnule sergent.

– Dar, zise el gîndind cu voce tare, dacă am încălca regulamentul, am putea să scoatem ceva.

– Nu, nu vreau să fac nimic ilegal, spuse ea. Ar fi însemnat să nu-şi respecte promisiunea faţă de Reede, care ar putea avea probleme, iar în acest stadiu al situaţiei nu-şi permitea nici un risc. Nici nu se pune problema de aşa ceva.

– Nu mă refer la a face ceva neregulamentar, doamnă Avery, ci doar să evităm acest lucru. Vedeţi, am putea să lucrăm în timpul liber – adică în timp ce dorm copiii şi eu sînt de gardă. Nu e nimic ilegal în asta. Am mai scris o mulţime de reportaje de acest gen şi nimeni nu s-a plîns vreodată.

– Dar v-aţi gîndit la timp?

– Cît? Vreo cîteva ore pe săptămînă? Cine ştie, poate că nici nu e nevoie de atît, dacă aţi ruga cîteva doamne să vă ajute.

Ceea ce spusese el, felul în care-i vorbise i se păru rezonabile lui Jennifer. Era de asemenea tentant. Va trebui doar să-şi piardă cîteva ore, cînd nu avea treabă; numai ea ştia că treabă multă nu era. Neştiind sigur ce capacităţi are, ezită.

– Deocamdată nu vă dau nici un răspuns, domnule sergent. Am nevoie de timp de gîndire. Mai important, avea nevoie de timp ca să ia legătura cu Diane ca să-i spună ce făcuse şi ce intenţiona. Dacă Diane va fi de acord şi va accepta să intre şi ea în afacere, atunci se va gîndi mai serios la idee. Nu înainte de acesta.

– Sigur, spuse Doug şi, scoţînd o bucată de hîrtie din buzunar, scrise ceva pe ea. Înţeleg. Nici o problemă. Dacă vă hotărîţi şi vreţi să luaţi legătura cu mine, acestea sînt numerele unde mă găsiţi. Primul este de la birou, iar celălalt de la mine de acasă. Sînt ori acolo, ori

dincolo. Cred că e bine să ştiţi că nu locuiesc singur. Dacă răspunde un glas de bărbat, altul decît al meu, să nu închideţi. Este colegul meu de cameră, fiindcă stăm patru împreună.

– Sînteţi insistent, nu?

– Aşa trebuie să fie sergenţii, doamnă. Trebuie să-i ţinem din scurt pe caporali. *Şi pe locotenenţii de la şcoală,* adaugă el în minte, scoţînd chipiul în faţa lui Jennifer, apoi plecă.

Capitolul 5

Aeroportul *Leonardo da Vinci,* Fiumicino, de la periferia Romei, îi aminti lui Richard de aeroportul *Kennedy* din New York, dar cu mici diferenţe – vocea care anunţa zborurile vorbea mai întîi în italiană, apoi în engleză. Trebuia să se acomodeze cu realitatea şi să se adapteze fiindcă urma să stea cîteva zile aici, apoi la Napoli, unde aflase că se vorbea un dialect complet diferit.

Privind călătorii care treceau pe lîngă el, Richard realiză că, deşi îmbrăcaţi ca americanii, erau cu siguranţă europeni. Vorbeau diferit, se purtau diferit, după cu totul alte reguli decît acelea cu care era el obişnuit. Trebuia să se adapteze şi acestei realităţi.

Reuşi să treacă de vamă fără probleme, apoi prin terminalul de sosiri şi ieşi în lumina cenuşie a dimineţii. Ploaia măruntă care cădea din cerul poluat scădea puţin temperatura, răcorind aerul. Aici vremea era mai blîndă, în comparaţie cu aceea pe care o lăsase în Cincinnati.

Scutură capul, ca să-şi revină şi realiză că ar fi putut să-şi aleagă un anotimp mai blînd pentru a vizita Cetatea Eternă pentru prima dată. Apoi se gîndi că vremea

nu conta, de fapt, fiindcă nu venise în călătorie de plăcere, sau să viziteze locurile celebre din Roma, despre care auzise atîtea toată viaţa şi despre care văzuse nenumărate filme, sau citise în reviste. Era aici cu afaceri. Afaceri personale. Deşi plecase dintr-un impuls, ştiind că nu avea nici o garanţie a rezultatului final, ştia că acest drum îi putea schimba viaţa. Se ruga din inimă să se întîmple aşa.

Era încă obosit de nesomn, nebărbierit şi tot ce voia era să ajungă la hotelul *Bernini Bristol,* unde agentul de călătorii îi rezervase camera, într-un apartament, din nefericire; i se spusese că toate camerele pentru o persoană erau ocupate. Cînd ajungea acolo intenţiona să facă un duş ca să şteargă grimasa pe care o căpătase datorită celor douăzeci şi patru de ore de traversare a oceanului şi schimbării fusului orar. Apoi voia să se culce o zi şi jumătate pentru a-i permite organismului să se adapteze diferenţei de şase ore dintre Cincinnati şi Roma. După ce se va odihni complet şi va putea gîndi clar, dacă toate vor merge conform planului, va începe următoarea şi poate cea mai grea dintre călătorii – revederea cu Jennifer.

Mai întîi să ne odihnim, îşi spuse Richard. La Jennifer se va gîndi mai tîrziu. Acum trebuia să ajungă în oraş şi la hotel.

Recunoscu pe cîţiva dintre pasagerii cu care venise în avion şi-i văzu stînd la rînd în faţa unei staţii de autobuz. Pe tăbliţă scria: ACOTRAL. Îşi aminti numele din cîte reuşise să citească despre Roma pe drum. După ghidul de călătorii, serviciul de autobuze ACOTRAL era cel mai convenabil şi mai ieftin mod de a ajunge în oraş. Taxiurile, scria în ghid, erau scumpe şi nu prezentau siguranţă de multe ori. De vreme ce călătorea cu un buget de austeritate, se apropie de bărbatul din capătul rîndului şi-l bătu pe umăr:

– Mă scuzaţi.

– Oh, bună! Frumoasă dimineaţă, nu?

Dacă eşti o raţă, da, îşi zise el în gînd.

– Da, din cîte se pare, nu e prea rea. Nu la fel de rea ca acasă pe vremea asta.

– Mie-mi spuneţi? spuse bărbatul. Am plecat din Buffalo unde erau cîţiva centimetri de zăpadă pe jos, iar meteorologii prevăzuseră să mai cadă noaptea.

– Nici în Cincinnati nu era mai bine.

– E prima călătorie la Roma? întrebă bărbatul.

– Da. Plec la Napoli după ce-mi revin după zbor.

– Vă va trebui o zi sau două, dar pe urmă vă veţi simţi perfect. Eu sînt la al treilea voiaj aici. Nu cunosc prea bine locurile, ştiţi, ca şi dumneavoastră. Oamenii, mîncarea, oraşul. De fapt, toată ţara.

– Aţi venit pentru afaceri?

– Nu, spuse omul. E o călătorie de plăcere. Mă gîndeam să apuc să vizitez cîte ceva din oraş înainte de pelerinajul turiştilor de Paşte. Isuse, nu v-ar veni să credeţi ce aglomeraţie e în acea perioadă aici.

– Sînt sigur, surîse Richard. De vreme ce vă pricepeţi, iar eu sînt nou pe aici, cum e cu autobuzul? Poţi pune bani americani în automatul pentru bilete sau trebuie să schimb dolarii pe lire?

– Autobuzele ACOTRAL nu au automate, deci nu primesc bani de nici un fel. Trebuie să cumpăraţi un bilet ca să urcaţi.

– Oh, n-am ştiut. De unde se cumpără?

– De la ghişeul din terminal.

– Primesc dolari acolo?

– Pe ai mei i-au primit.

– Mulţumesc, spuse Richard şi-i făcu semn bărbatului în timp ce reintra în terminal.

Localiză ghişeul cu bilete ACOTRAL, cumpără biletul şi ieşind, găsi un nou şir de oameni aşteptînd în staţie. *Ce mai, nu e nenorocire,* se gîndi el aşezîndu-se la rînd. Începuse să converseze cu un tip mărunţel din faţă, ca să-i treacă timpul mai repede.

– Bună, spuse el zîmbind. Eu sînt pentru prima dată

la Roma. Dumneavoastră?

Bărbatul se întoarse cu faţa spre el şi se încruntă:

– *Comé?*

– Cred că nu, spuse Richard stînjenit. Bărbatul ridică din umeri, apoi se întoarse la loc.

– Hei, *Americano!* se auzi o voce strigînd. Vrei să mergi cu taxiul la Roma?

Richard privi împrejur şi înţelese în cele din urmă că el era *americano* căruia i se vorbise. Cel care strigase era îmbrăcat cu o jachetă unsuroasă şi se sprijinea de portiera unei maşini vechi, roşii, pe care scria „taxi". Richard avu impresia că acel cuvînt fusese doar de curînd vopsit; cîteva litere parcă încă erau umede de vopsea.

– Nu, mulţumesc oricum, spuse el. Aştept autobuzul.

– Luciano face tîrg bun.

– Sînt sigur că da, dar am cumpărat deja bilet pentru autobuz.

– Numai şaizeci de mii de lire.

– Ăsta nu e tîrg. Pentru bilet am plătit doar cinci mii de lire.

– Da, dar eu vă duc direct la hotel. Cu autobuzul nu ajungeţi decît pînă la Via Giolitti, de unde va trebui să luaţi încă un taxi.

– Mulţumesc, dar nu.

– Bine. Sînt banii dumneavoastră.

Ajunsese în faţă deja şi-i dădu biletul şoferului în uniformă, bucuros că ajunsese înăuntru, la adăpost. Găsi un loc lîngă o doamnă mai în vîrstă, cu faţa grăsuţă, îmbrăcată în negru complet. Îşi puse valiza în plasa de deasupra scaunelor şi se aşeză.

– Ţigan, spuse bătrîna privindu-l.

O clipă Richard se încruntă, apoi clătină din cap.

– Nu, doamnă. Sînt american. Cincinnati, Ohio.

Femeia spuse ceva precipitat pe limba ei, apoi se uită pe fereastră, făcînd semn spre şoferul de taxi:

– Nu dumneata. El.

– Ah, da, e ţigan.

– *Si, si.* Ţigan nu e bun. Toţi răi. Fură. Bagă mîna în buzunar, fură portofelul, *capisce?* Întinse o mînă cu pielea zbîrcită şi-l apucă de mînecă, zîmbindu-i misterios şi făcîndu-i cu ochiul. Tu, *attenzione.* Mmm, fii atent, da?

– Vreţi să spuneţi să mă feresc de tipi răi ca acesta?

– *Si, si.* Ţiganii toţi escroci. Nu buni. Nu buni. *Americano* foarte buni. Îmi place. *Dué figlia mia sposare americano, mmm, militari.*

– Spune că are două fete măritate cu soldaţi americani, zise o tînără de alături într-o engleză ireproşabilă.

Reveni la italiană şi-i spuse bătrînei ceva, pentru care primi răspuns un zîmbet ştirb. Traduse:

– S-au măritat cu americani cînd erau foarte tinere, în timpul războiului. Cel de-al doilea, nu? Acum vine acasă după ce a stat şase luni cu fiecare din ele. Una locuieşte în Pittsburgh, iar cealaltă în San Francisco. Fata zîmbi. Ah! E străbunică şi are şaptesprezece strănepoţi deja.

– Şaptesprezece! zise Richard uluit.

Bătrîna confirmă şi zîmbi cochet.

– Dar e minunat, zise el.

Călătoria de nouăsprezece mile spre Roma fu unul dintre cele mai scurte drumuri pe care Richard le făcuse vreodată. Ştia că, dacă toată lumea din Roma era la fel de amabilă ca bătrîna şi tînăra, se va simţi grozav aici.

Jennifer puse jos receptorul şi privi crăpătura de grosimea firului de păr de pe peretele din dormitor. Nu-i venea să creadă că avusese noroc. Dacă acest noroc avea să fie bun sau rău, nu ştia deocamdată. Totuşi, Diane agrease ideea ei de a-i trimite obiecte pentru

magazin. Diane acceptase să primească serviciile, deşi nu le văzuse, şi îi fuseseră doar descrise. Cînd îi spusese lui Diane că-i va mai trimite şi altele, în viitor, aceasta păruse deosebit de entuziasmată, deşi convorbirea avea loc prin cinci mii de mile de legături telefonice prin cablu şi satelit. Diane găsise ideea formidabilă şi de-abia aştepta să-i spună partenerei ei de afaceri, Geneva Weatherby. O asigură pe Jennifer că îi vor rambursa şi ei un procent din profituri, aşteptîndu-se să fie imense. După ce Diane o rugă pe Jennifer să-i trimită cîteva fotografii şi descrieri ale articolelor pe care intenţiona să le cumpere în viitor, ca să poată face loc în magazin pentru mărfurile noi, convorbirea se încheie.

Acum ce să fac? se întrebă Jennifer, uluită de viteza cu care prinsese viaţă această idee a ei. Se gîndi să-l sune pe sergentul Blàisdell, dar renunţă cînd văzu că era numai ora două. Probabil că se găsea la birou. Prefera să-l sune mai tîrziu, acasă. *Nu, nici acolo nu-l pot suna. Nu ar fi bine. Dacă răspunde unul dintre colegii de cameră, şi-ar putea face o idee greşită şi ar crede că sînt vreo prietenă de-a lui Blaisdell.* Dacă-şi va lăsa numele, lucru pe care ar trebui să-l facă, s-ar afla imediat la sediu că ea, soţia căpitanului Reede Avery îi telefonase unui recrut singur, chipeş. *Cum am intrat singură în asta?* se întrebă ea privind telefonul. Mai mult, cum putea ieşi din această situaţie, acum, că o sunase pe Diane, care fusese receptivă la idee aprobînd-o în întregime? Nu mai putea da înapoi. *Haide, Jenny, nu eşti o pesimistă sau o fricoasă,* se încuraja ea. Ea pornise treaba, iar acum trebuia să facă oricum ceva. Primul lucru era să intre în contact cu sergentul Blaisdell. Pînă ce nu se răzgîndi de tot, căuta notiţa cu numerele de telefon pe care i-o dăduse Doug şi puse mîna pe receptor. Cu siguranţă că era încă la bază; aşa că formă numărul.

I se răspunse la al doilea apel.

– Cu sergentul, Blaisdell, vă rog, spuse ea. După ce

aşteptă cîteva secunde se auzi vocea cunoscută a lui Doug, care se prezentă.

– Domnule sergent? Sînt...

– Da, ştiu, spuse el scurt, pe un ton destul de rece.

– Vă deranjez la o oră nepotrivită? Dacă sînteţi ocupat, pot să...

– Nu, adică da, sînt ocupat, dar nu mai mult ca de obicei. Vocea i se mai domolise şi vorbise în şoaptă, de parcă încerca să ducă o conversaţie într-o încăpere plină de lume. Să presupun că telefonul acesta mă anunţă că v-aţi hotărît pînă la urmă?

– Da. Tocmai am vorbit cu cumnata mea, în Cincinnati.

– Şi?

– Nu-mi vine să cred. E ca dumneata. Crede că ideea e grozavă. Eu totuşi nu sînt încă prea sigură.

– În legătură cu ce nu sînteţi sigură?

– Cu totul, zise Jennifer. Nu înţelegeţi. Au trecut ani de zile de cînd nu am mai lucrat. Chiar şi atunci eram o funcţionară cu program redus, în timpul vacanţelor de vară de la universitate.

– Universitate? Ce aţi absolvit? Artele?

Remarca lui o surprinse.

– Da. De unde ştiţi?

– Am presupus şi am nimerit. Deci, cînd vreţi să începeţi?

– Pur şi simplu, nu ştiu. Ca să fiu sinceră, nu m-am gîndit la asta. Cred că mai întîi trebuie să fac nişte planificări. Să-i telefoneze lui Suzanne ar fi următorul pas, se gîndi ea. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să-i spună şi ei ce hotărîre luase şi, din acestă perspectivă, va avea nevoie de ajutorul ei. După Suzanne, poate că trebuia să vorbească şi cu signore Filardi, ca să afle numele şi adresele nepotului şi ale celorlalţi furnizori.

– Bine, ce ziceţi? Dumneavoastră vă ocupaţi de planificare, iar cînd sînteţi gata, mă anunţaţi. Să văd şi eu

cum pot să aranjez gărzile, ca să vin cu dumneavoastră.

Chiar şi prin kilometrii de fire telefonice Jenny simţea nerăbdarea sergentului de a începe treaba, ca şi siguranţa că vor reuşi. Ştia cît de bun este entuziasmul la locul şi în momentul potrivit; dorea să se molipsească şi ea.

– Domnule sergent, să fiu sinceră cu dumneata. Nu ştiu dacă-mi place ce fac. Nu ştiu deloc.

– De ce nu?

– Pur şi simplu, nu sînt sigură.

– Hai, nu vă e teamă, nu-i aşa?

– Păi, aş putea spune şi asta.

– De ce vă e teamă?

– De multe, spuse ea. În primul rînd, fiindcă nu am mai făcut aşa ceva vreodată.

– Ba da. Eram cu dumneavoastră în magazinul lui Filardi, mai ţineţi minte?

– Dar a fost un val de inspiraţie de moment. Niciodată nu am cumpărat cantităţi mari de mărfuri frecvent.

– Deci e timpul să învăţaţi acum.

– Nu e chiar atît de simplu. Va trebui să desenez modele, dacă voi avea idei.

– Veţi avea, spuse Doug încurajator.

– Şi va trebui să cer un produs după indicaţiile mele. Asta cu oameni care nu vorbesc limba mea şi nici eu pe a lor. Credeţi-mă, nu e ca şi cînd ai comanda scutece în plus de la o firmă.

– Spuneţi-vă că faceţi ceva cunoscut dinainte, doar că produsul e altul şi scara mai largă. Odată ce vă obişnuiţi, veţi... Scuzaţi-mă un moment.

Se auzi o convorbire înfundată prin receptor, iar Jennifer înţelese că vorbea cu altcineva. *Nu e bine,* îşi zise ea. Ştia din proprie experienţă că discuţiile la telefon, în interes personal, nu erau bine văzute în armată. Cînd erau de gardă militarii lucrau; păstrau chestiunile personale pînă după orele de program. Dacă sergentul

avea neplăceri din cauza ei, se îndoia că ar suporta vinovăţia; era un om deosebit de amabil. Peste cîteva secunde Doug reveni la telefon şi vorbi pe un ton milităros. Mă scuzaţi, dar am ceva treburi acum. Vorbim altădată.

– Sigur. Înţeleg. La revedere.

După ce puse receptorul în furcă telefonul sună. Se gîndi că putea fi Suzanne şi răspunse imediat.

– *Pronto,* spuse ea.

Urmă o pauză, apoi se auzi:

– Jenny?

Se încruntă. Vocea profundă şi masculină nu era a lui Suzanne, nici a lui Reede. El nu o suna acasă niciodată în mijlocul zilei, decît în cazuri de urgenţă. Pentru ce motiv, nici ea nu ştia, dar vocea i se păru cunoscută.

– Jennifer Michaelson Avery? întrebă bărbatul.

– Da, la telefon.

În receptor răsună un rîs uşurat.

– Slavă Domnului. Credeam că am greşit. Nu ai idee cît e de bine să aud pe cineva vorbind în americană. Sînt înconjurat de italieni şi nu înţeleg o vorbă.

– Cine este? întrebă ea neîncrezătoare.

– Richard, spuse el. Richard Lassiter. Din Cincinnati, de acasă, din State!

– Richard? zise ea surprinsă plăcut. Eşti în Italia?

– Da. Sun de la Roma.

– Ce cauţi acolo? De unde ai numărul meu de telefon?

– Jimmy mi l-a dat cînd i-am spus că vin aici cu afaceri. De fapt, afacerea pentru care am venit este a ta.

Afacerea ei? Jennifer depărtă receptorul de ureche şi-l privi o clipă, tulburată. De unde ştia el de afacerea ei? Se hotărîse doar în urmă cu cîteva minute. Auzise de avioanele supersonice, care călătoresc cu viteza sunetului, dar cu viteza gîndului? Nu, ideea era sigur ridicolă.

– Totuşi e o problemă, zise el.

Mie-mi spui, îşi zise ea.

– O problemă?

– Da, nimic serios, aşa că nu te nelinişti. E doar o neînţelegere. Nu ar fi vorba nici de asta, dacă aş putea vorbi cu cineva care să înţeleagă engleză.

– Richard, ai dat de vreun necaz?

– S-ar putea spune. Povestea e lungă, dar să-ţi spun pe scurt, sînt complet nevinovat.

– Richard, ce este? Ce s-a întîmplat?

– Păi, adevărul este, Jenny... am fost arestat fiindcă am jefuit un tip.

– Cum?

– Da. Sînt la închisoare. Poţi să vii să-mi plăteşti cauţiunea?

– Eşti în închisoare la Roma?

– Da, iar dacă nu te superi, aş dori să aduci un translator cu tine, te rog. După cîte se pare, voi avea nevoie de el.

Capitolul 6

Mulţumită Giuliei, care înţelesese nerăbdarea lui Jenny şi explicaţiile ei haotice şi-i promisese să stea cu Brianne şi Chelsea pînă se va întoarce ea, mulţumită şi colonelului Herb Langston, care i-l recomandase pe signore Giuseppi Fondacaro, un avocat celebru din Roma, pe care Langston îl cunoştea personal, mulţumită trenului Espresso, Jennifer reuşi să ajungă – după numai o oră de la telefonul lui Richard – în capitala Italiei, în aceeaşi după-amiază.

Fără să găsească un hotel unde să-şi lase valiza făcută la repezeală, luă un taxi din gara *Termini* şi merse direct la închisoarea din Roma, *prigione,* unde-i spusese Richard că era reţinut. Aici îi telefonă lui signore Fondacaro, dar i se spuse că era deja la închisoare, aranjînd eliberarea „bogatului său client american", cum îi spuse asistentul acestuia, într-o engleză stricată. *Cu siguranţă că Langston îl anunţase deja pe Fondacaro, prietenul-avocat, despre problema spinoasă,* se gîndi Jennifer. *Sau Fondacaro putea fi la închisoare pentru a-l elibera pe un alt american la necaz.*

Văzu pe cineva îmbrăcat în poliţist şi se îndreptă

spre el. Cu ghidul de conversaţie englez-italian în mînă intenţionă să-l întrebe unde îl poate găsi pe signore Fondacaro. Spre norocul ei, nu avu şansa să-şi pună în practică italiana. Voci aprinse se auziră pe culoar, iar Jennifer recunoscu una dintre ele şi se îndreptă în direcţia ei, rugîndu-se să nu fie oprită de cineva. Dacă s-ar fi întîmplat asta, iar ea nu putea explica prezenţa ei acolo, ar fi putut fi arestată şi ea. Atunci nu i-ar mai fi de nici un ajutor lui Richard.

– Spuneţi-i că tipul voia să-mi fure geanta, îl auzi pe Richard, cînd se apropie de camera în care se vorbea aprins.

În loc să intre, rămase pe hol, ascultînd şi privind desfăşurarea evenimentelor prin uşa deschisă. În timp ce Richard vorbea, un bărbat chelios care stătea lîngă el, la birou, traducea cele spuse. Jennifer îl consideră pe acest bărbat ca fiind puţin arogant totuşi arătînd ca un star de cinema italian, bine îmbrăcat.

– Eram în mijlocul unei străzi – Via Giovanni Giolatti, Giolitti, ceva de genul acesta, spunea Richard. Oamenii mă îmbrînceau din toate părţile, unii mă trăgeau de haine, cînd golanul acesta coboară dintr-un taxi roşu. Arătă spre un bărbat care stătea într-un colţ, ţinînd în mînă o şapcă jerpelită; lui Jennifer i se păru exact genul de victimă – murdar, trist şi foarte sărac. Eu ce era să cred? spuse Richard. Vreau să spun că a încercat să mă convingă să iau taxiul lui de la aeroport, dar cînd nu am fost de acord cu preţul lui fabulos, cred că m-a urmărit prin oraş şi s-a gîndit să mă fure de bani. I-am tot spus că nu mă interesează, dar el nu voia să mă asculte. Trăgea de geanta mea, încercînd să mi-o smulgă din mînă, dar eu nu-i dădeam drumul. A tras tare, iar eu am scăpat geanta din mînă. Nu eu l-am furat; mă apăram, ca să spun aşa. Îmi apăram bunul. Dacă el v-a spus altceva, atunci e un mincinos neruşinat. Pentru Dumnezeu, sînt avocat. Pînă acum un an am lucrat în Baroul de avocaţi din Cincinnati, Ohio.

Acum sînt practician şi am biroul meu, dar timp de peste cinci ani m-am ocupat cu tîlhari şi hoţi de teapa lui pe care-i băgam la închisoare – nu-i ajutam să-şi facă treburile murdare. Dar, dacă nu mă credeţi pe cuvînt, verificaţi-mi dosarul.

Richard gîfîi enervat şi se întoarse cu spatele. Crezuse că birocraţia din America este îngrozitoare, dar nu se putea compara cu ce văzuse aici. Se şi imagina dincolo de gratiile închisorii italiene.

O văzu pe Jennifer şi imaginea ei stînd în pragul uşii îl calmă imediat. Chiar şi îmbrăcată cu impermeabilul ud, cu pantofii pătaţi de noroi şi cu părul atîrnîndu-i în şuviţe ude în jurul obrajilor, cu machiajul scurs, arăta extraordinar de bine.

– Jenny! Fără să se gîndească traversă camera şi o îmbrăţişă.

Fondacaro făcu semn spre cei doi şi dădu drumul unei tirade avocăţeşti adresîndu-i-se bărbatului de la birou.

Era atît de bine să o simtă pe Jennifer în braţele sale – se simţea atît de în siguranţă lîngă ea şi avea senzaţia că nu fuseseră niciodată despărţiţi. Se gîndi că fuseseră totuşi departe timp de zece ani. Amîndoi se schimbaseră foarte mult. Se maturizaseră. Jennifer mai mult ca el, se gîndi Richard, savurînd senzaţia de a o ţine în braţe, de a-şi apropia liniile sinuoase ale trupului ei voluptuos, de trupul său musculos. Aceste linii îi spuneau că ea nu mai era fetişcana timidă de optsprezece ani pe care cîndva o făcuse să sufere cumplit. Acum era femeie în toată firea, care ştia cît de nedreaptă putea fi viaţa uneori. Şi el se schimbase, nu mai era tînărul de altădată. Făcuse o mulţime de greşeli. Cea mai gravă fusese să considere că Jenny, sora celui mai bun prieten al său, o fată pe care o cunoscuse de-o viaţă, ar fi avut o existenţă mai bună dacă el se însura cu altcineva, cu o femeie de vîrsta lui. El crezuse că la cei optsprezece ani ai ei avea nevoie de o şansă în viaţă,

posibilitatea unei cariere şi a unei fericiri proprii.

Da, se gîndi Richard. Aceasta fusese cea mai mare greşeală din viaţa lui. După cum se vedea acum, Jennifer pierduse şi ea această şansă.

– Signora Jennifer Avery? se auzi vocea lui Fondacaro, tulburîndu-i lui Richard plăcerea îmbrăţişării.

– Da, spuse Jennifer, bucuroasă că scăpase din braţele lui. Ar fi dorit să se desprindă mai devreme, dar o ţinuse prea strîns. Richard nu era genul de bărbat care să-şi manifeste sentimentele, după cîte-şi amintea Jennifer. Acel Richard Lassiter pe care-l ştia ea fusese întotdeauna rezervat şi stăpîn pe sine. Se gîndi totuşi că altul era motivul pentru care îmbrăţişarea fusese atît de pufernică. Teama – teama de a fi într-o ţară străină, într-o situaţie delicată, chiar neplăcută, la poliţia locală. Oricine ar fi fost în locul lui ar fi simţit nevoia să se ţină de ceva sau să ţină în braţe pe cineva, ca să-şi apere pielea.

– Intraţi, vă rog, spuse Fondacaro, făcînd un gest cu mîna. Jennifer îl ascultă şi-i strînse mîna într-un gest recunoscător.

– Vă mulţumesc foarte mult fiindcă aţi venit, signore Fondacaro. Dacă nu m-ar fi îndrumat domnul colonel Langston la dumneavoastră, nu ştiu cum l-aş fi putut ajuta pe Richard. Am venit cît de repede am putut, deşi nu am realizat ce s-a întîmplat decît acum.

Fondacaro o bătu uşor pe mînă şi spuse, copleşit:

– Sînt întotdeauna dispus să-mi ajut prietenii şi pe prietenii acestora. Întotdeauna. Îi făcu cu ochiul. Mai ales cînd sînt atît de drăguţi ca dumneavoastră. Să ţineţi minte asta, bine? Făcu semn spre bărbatul de la birou. Aş dori să vă prezentaţi acestui domn. Spuneţi-i, deşi am făcut-o eu, că sînteţi soţia unui cunoscut căpitan din Armata americană, care a fost decorat pentru serviciile sale eroice în forţele NATO din Napoli şi care continuă să protejeze sacra şi iubita noastră Italie de agresori. Spuneţi-i că dumneavoastră şi signore Lassiter sînteţi

nu numai buni prieteni, ci şi că îl cunoaşteţi din copilărie, deci puteţi garanta faptul că nu e un hoţ de drept comun.

Jennifer dispreţui superlativele exagerate la adresa lui Reede, care, ca programator de calculatoare, nu era nici faimos, nici viteaz şi care nici măcar nu fusese decorat pentru eroismul său. Ofiţeri ca Reede nu primeau niciodată medalii numai pentru simplul fapt că-şi făcea datoria de a detecta şi restabili mici erori ale programelor de calculator.

Fără să mai consulte ghidul de conversaţie englez-italian, îl privi pe bărbatul aşezat la birou.

– E adevărat, domnule, confirmă ea. Eu şi Richard ne cunoaştem aproape de o viaţă. A fost cel mai bun prieten al fratelui meu. Şi acum au rămas tot buni prieteni, deci vedeţi că e mai degrabă un membru al familiei decît un simplu prieten. În Cincinnati este un avocat respectat, cu succes. Dacă soţul meu ar fi putut veni – se uită scurt la Fondacaro, primind o încuviinţare din cap – dacă nu ar fi fost atît de ocupat la Napoli în acest moment, sînt sigură că v-ar confirma cele spuse de mine. Ştiţi, şi el îl cunoaşte pe Richard. *Nu la fel de bine cum îl cunosc eu,* se gîndi ea, *doar ne-a auzit pe mine şi pe Jimmy vorbind despre el în numeroase ocazii.* Dacă Richard a făcut ceva, adică dacă a fost nepoliticos cu acest gentleman, sînt sigură că a făcut-o numai fiindcă nu a avut de ales.

– Am fost mai mult decît nepoliticos, recunosc, interveni Richard făcînd un pas înainte, la naiba, îmi apăram proprietatea!

Jennifer observă privirea imparţială şi nepărtinitoare a celui aşezat la birou şi îşi dădu seama că nu fusese impresioant nici de discursul ei, nici de declaraţia lui Richard.

Ce aveau să facă acum ea şi Richard? se întrebă ea cu respiraţia întretăiată. Dacă Richard era reţinut pentru judecată, apoi trimis la închisoare pentru atacarea unui

cetăţean italian, ar fi simţit tot restul vieţii că ea i-a înşelat aşteptările. Poate că dacă ar mai fi minţit puţin...

– *Lasciare,* spuse bărbatul, răsucind pe toate părţile paşaportul lui Richard, apoi făcu semn cu mîna punînd capăt discuţiei.

– Ce a spus? întrebă Richard.

Fondacaro ridică bărbia şi sprîncenele:

– A înţeles adevărul, în sfîrşit. E un om înţelept, într-adevăr. Sînteţi liber să plecaţi signore Lassiter.

Cu o figură şocată, „victima" din colţul camerei începu să scuipe injurii în italiană, cu o viteză uimitoare. Cel de la birou îi închise gura cu cîteva cuvinte bine alese, rostite cu severitate. Din şocat cum fusese, începu să arunce priviri sfidătoare şi „victima" ieşi din birou înaintea lui Richard, Jennifer şi Fondacaro.

– Nu ştiu cum să vă mulţumesc, signore Fondacaro, spuse mai tîrziu Richard, în timp ce coborau toţi trei scările închisorii. Dacă nu mi-aţi fi venit în apărare la timp, aş fi...

Fondacaro rîse:

– Ah, dar vă înşelaţi, signore Lassiter. Nu eu v-am salvat. Nu aţi fost nici o clipă în pericol. Flavio are de-a face tot timpul cu americani ca dumneavoastră în diferite situaţii. Şoferul de taxi este unul din miile de ţigani care a dat iubitei noastre Roma o reputaţie atît de proastă. Nu toţi ţiganii sînt răi, dar cei ca el sînt...

– Nu sînt buni de nimic. Da, ştiu, zise Richard, amintindu-şi de avertismentul bătrînei.

– Sînt mai rău decît atît, signore. Sînt scursorile, ruşinea acestui oraş. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş fi mai atent.

– Credeţi-mă, voi fi. Dacă pot face ceva pentru dumneavoastră...

– Ei, poate că un lucru mărunt, spuse Fondacaro, cu o strălucire în ochi.

– Spuneţi şi îl veţi avea.

– În vara aceasta vreau să plec în America, precum

fac în fiecare an, la sora mea din Chicago. Cincinnati e aproape de Chicago, nu?

– Nu e prea departe, spuse Richard. La două ore cu avionul. Ceva mai mult cu maşina.

– *Buono, buono.* Voi încerca să ajung în Cincinnati atunci şi v-aş ruga să-mi faceţi rost de bilete la un meci al echipei *Red,* bine? Astfel vom fi chit.

– Vă place baseball-ul american?

Fondacaro ridică din umeri:

– Mai mult îmi place fotbalul, dar nu se joacă vara, cînd merg eu acolo.

– Da, aveţi dreptate. Dacă s-ar juca, v-aş face rost de bilete exact pe linia de cincizeci de metri.

– *Grazie, grazie,* dar aş fi mulţumit cu nişte locuri în tribuna oaspeţilor.

– Le aveţi. Să văd dacă pot face rost şi de nişte permise pentru vestiare. Acolo îi puteţi cunoaşte direct pe jucători. Ce ziceţi?

Fondacaro dădu mulţumit din cap şi-i strînse mîna lui Richard, apoi se întoarse către Jennifer şi-i luă mîna într-ale sale.

– Pentru că are o prietenă atît de devotată ca dumneata, care să fie gata să-şi lase soţul şi familia pentru a-i veni în ajutor, signore Lassiter este un bărbat foarte norocos. Îi sărută degetele, apoi coborî treptele şi se amestecă printre trecătorii grăbiţi dintr-o obişnuită după-amiază la Roma. Jennifer nici nu aşteptă ca Richard să vorbească primul.

– La telefon mi-ai spus că l-ai furat pe tipul acela, îi spuse ea pe un ton acuzator.

– Nu, nu! Ţi-am spus că ei m-au arestat pentru că l-aş fi furat. E o diferenţă.

– Cu siguranţă că este. După cum se vede, el te-a furat pe tine.

– Da, a încercat, zise Richard. Doar nu era să-l las să mă fure. Rîse amintindu-şi scena. L-am pus la pămînt

şi nici nu şi-a dat seama cine l-a lovit, spuse el privind-o pe Jennifer care se uita la el cu scepticism. Haide, Jenny, să uităm de ticălosul acela. S-a terminat acum. Din acest moment să pretindem că nici nu a existat, bine? Fără să-i dea ocazia să răspundă, o îmbrăţişă şi o strînse la piept. Doamne, ce bine e să te văd după atîţia ani. Nici nu ştii ce dor mi-a fost de tine. Nici el nu realizase asta, pînă ce nu a văzut-o stînd atunci, în prag.

– Şi mie îmi pare bine că te văd. După cîteva secunde Jennifer se simţi jenată şi se desprinse din braţele lui. Sînt cîteva lucruri pe care ar trebui să le stabilim de la început. Unu – sînt măritată acum şi doi – şi tu eşti căsătorit.

– Nu mai sînt. Am divorţat. Observă privirea şocată pe care Jennifer i-o aruncă şi dădu din cap. Da, e adevărat. Divorţat. Nu ţi-a spus Jimmy sau Diane?

– Nu. Chiar dacă i-ar fi spus ceva despre divorţul lui Richard, Jennifer ştia că asta nu ar fi schimbat cu nimic situaţia. Cînd? De ce? Credeam că Therese era femeia ideală pentru tine. Avea totul şi era ce doreai.

– Se pare că ne-am înşelat amîndoi, dar acum nu vreau să discut despre asta. Nu pot.

Fără să mai spună vreun cuvînt, Jennifer acceptă declaraţia lui şi dădu din cap.

– Bine.

– Îţi promit că vom discuta mai tîrziu, zise Richard. Dar acum, ce-ai zice să mergem la hotel să-ţi usuci puţin hainele, apoi să luăm cina? Nu ştiu tu ce simţi, dar eu sînt mort de foame.

– Mi se pare o idee bună, dacă aş avea o cameră la hotel, dar, de fapt, nu am. Am venit aici direct de la gară.

– Dar ai o cameră. A mea. Agentul mi-a rezervat un apartament la *Bernini Bristol.*

Un apartament? Tipic, se gîndi Jennifer. Chiar de

tînăr, Richard Lassiter avusese mereu ce era mai bun. El îi spusese cîndva că, dacă-şi va putea permite vreodată, va călători numai cu clasa întîi. Ea îl crezuse; de ce nu ar fi făcut-o? El fusese cel care preferase o soţie de clasa întîi, sofisticată, în locul unei adolescente naive care, cîndva, adorase şi pămîntul pe care păşea el. Acele timpuri trecuseră, însă. Acum nu-l mai adora, nu mai adora nici un bărbat.

În străfundul sufletului ei Jennifer ştia că ar fi trebuit să-l refuze şi să ia primul tren înapoi spre Napoli. Acolo s-ar simţi în siguranţă, sub acoperişul lui Reede, cu copiii alături. Nu ar fi tentată să-i spună acestui bărbat cît de mult o făcuse să sufere cu mulţi ani în urmă.

Dar, dacă-l lăsa acum, ştia că nu va afla ce nu mersese bine în căsnicia lui şi de ce părea atît de bucuros că se despărţise de iubirea vieţii lui. Mai ales acest amănunt o determină să nu fugă.

– Da, spuse ea. Mai întîi să mergem la hotel. Apoi trebuia să sune acasă, să ştie ce făceau fetele şi să o anunţe pe Giulia că a ajuns cu bine la Roma. Pentru Reede nu-şi făcea probleme. Nu mai conta pentru ea ce gîndea sau credea el.

Lumina de deasupra capului dădea părului lui Richard reflexe arămii. Jennifer îşi lăsă ochii să alunece peste linia obrazului proaspăt bărbierit şi observă cîteva fire cărunte la tîmple. Îmbătrînea, se gîndi ea, se maturiza şi devenea mai înţelept, poate. Da, cu siguranţă că devenise mai înţelept.

– Am ştiut încă din al doilea an al căsniciei mele cu Therese că făcusem o greşeală şi că nu va merge aşa cum sperasem, spuse Richard. Dar am rămas cu ea, totuşi. Nu voiam să renunţ, ştii? Credeam că se poate schimba.

– Să înţeleg că nu s-a schimbat?

Richard dădu negativ din cap şi privi paharul cu coniac pe care-l avea în mînă.

– Eram prea ambiţioşi, prea ocupaţi şi cred că prea porniţi să devenim cunoscuţi. Ei, bine, ea s-a făcut cunoscută, iar eu am mers oarecum alături de ea. Totuşi, ne-am luat un apartament mai mare, apoi am cumpărat o casă la marginea oraşului şi două maşini pentru garajul dublu. Am fost în Bahamas şi în insulele Caraibe de Crăciun, iar în vacanţa de vară în Pacificul de Sud. Totuşi nu am venit niciodată în Europa. Nu ne-am lăsat timp să ne întrebăm ce se întîmpla în căsnicia noastră. Pur şi simplu ne-am lăsat îmbătaţi de succes. După un timp nimic nu mai conta. Cel puţin, pentru mine. Nu ştiu ce simţea Therese. De fapt, încetasem să mai comunicăm. Ea mergea pe drumul ei, iar eu pe al meu. Simţeam că e ceva în neregulă, că-mi lipsea o parte importantă din viaţă. O studie pe Jennifer în treacăt, iar ea privea ecranul alb al televizorului. Chiar şi cu picioarele goale sprijinite de măsuţă, îmbrăcată în nişte pantaloni de trening şifonaţi şi cu un pulover gros, cu puţin machiaj, era de o frumuseţe liniştitoare, iar inima îl durea doar privind-o. Dacă se mai gîndea şi că pierduse, din voia lui, şansa de a o avea alături în viaţă, se simţea şi mai îndurerat. Nici acum nu-i venea să creadă cît de prost fusese. Poate că ea ştia asta deja.

– Jenny, ştii ce înseamnă pentru un bărbat ca mine să-i vadă pe toţi prietenii lui că devin taţi? Şi că n-are cui să zîmbească, pe cine să bată la fund şi cum să accepte că fumează cînd are deja doi, trei copii? Că trebuie să asculte poveştile lor despre primul dinte, sau să privească primii lor paşi, la Sarah, sau cînd Ashley spune „tată" pentru prima dată? Mă doare, Jen. Mă doare al naibii.

– I-ai spus lui Therese că-ţi doreai asta?

– Da, dar pentru ea nu conta. Nu voia copii. Mi-a spus asta de la bun început. Cariera ei era mai importantă.

Simţind dorinţa de a-l linişti, dar fără să-şi g[illegible]

măcar cuvintele, Jennifer întinse mîna şi o sprijini pe braţul lui Richard.

– Îmi pare rău.

El rîse.

– Să nu-ţi pară. Povestea e mult mai complicată decît atît.

– Mai complicată?

– Da. Am divorţat acum un an. Am împărţit totul egal. Apoi, după două luni de la hotărîrea judecătorească, pe cînd încercam să-mi fac ordine în viaţă, am citit în ziar despre căsătoria ei.

Jennifer simţea deja cum i se ridica părul de pe ceafă, ca o premoniţie.

– Oh, nu, Richard. Doar nu a...

– Vrei să pui pariu?

– Ce era?

– Băieţel, spuse el. Cred că deja are trei sau patru luni.

Ironia tragediei personale a lui Richard o uimi.

– Nu ştiu ce să spun.

– Nu e nimic de spus, Jen. Nu era vorba că Therese nu voia copii, ci că nu-i voia cu mine.

– Nu crezi că dacă aveaţi copii, s-ar fi schimbat situaţia între voi şi aţi fi rămas căsătoriţi? întrebă ea. Zău, Richard, crezi asta?

El o studie cîteva clipe, apoi îi răspunse:

– Nu ştiu. Spune-mi tu. Tu ai copii – ei ţi-au menţinut căsnicia?

Întrebarea lui o surprinse:

– De unde ştii?

– De la Jimmy.

Jennifer se înfurie.

– Fratele meu ţi-a spus că intenţionez să divorţez de Reede?

– Nu mi-a spus nimic, Jenny. Nici nu era nevoie. Eram ţintuit pe scaunul lui din cabinet şi-mi curăţa dinţii

în ziua cînd l-ai sunat. Nu am auzit toată conversaţia, dar am auzit destul.

– Deci subita ta sosire în Italia nu are nimic de-a face cu afacerea mea cu Diane. Scopul principal este divorţul meu.

– Ce afacere? întrebă Richard.

– Lasă, spuse ea şi se ridică. Se apropie de fereastră unde dădu draperia la o parte şi privi în gol spre piaţa întunecoasă. Auzea zgomtoul traficului din Roma.

– Stai puţin, zise el ridicîndu-se şi venind lîngă ea. De ce te-ai supărat?

– Nu-mi place să se discute despre viaţa mea şi despre mine pe la spate, de aceea m-am supărat. Jimmy nu avea nici un drept. Nici tu, în privinţa asta. Se pare că această călătorie e doar o pierdere de timp.

– Ba să fii sigură că am dreptul. Şi nu va fi o pierdere de timp, dacă eu mă voi ocupa de divorţul tău.

Jennifer se întoarse spre el.

– Tu?

– Da, eu.

– Ei, lasă-mă, Richard. Tu lucrezi la judecătoria municipală. Poate că nu cunosc prea bine legile, dar ştiu că nu vă ocupaţi de divorţuri.

– Nu mai lucrez la judecătorie, Jenny. Sînt liber practician acum. Nu m-ai auzit cînd i-am spus tipului de la poliţie?

Jennifer auzise, dar uitase; se citea chiar pe faţa ei.

– Iubito, nu mai sînt în serviciul public de mai bine de un an. Mi-am dat demisia în acelaşi timp cu Therese. A trebuit s-o fac, ca să rezolv situaţia. A trebuit să împart totul cu ea şi nu mi-a fost uşor deloc. A trebuit să o pornesc iar de la zero.

– Deci acum eşti avocat de divorţuri, asta vrei să spui?

– Nu asta vreau să spun. Adică, da, m-am ocupat de cîteva cazuri, dar nu sînt specializat în divorţuri. Mă

ocup de legile contractuale. Unul din partenerii mei se ocupă de divorţuri. Ca să-ţi spun adevărul, nu prea îmi place să mă ocup de ele.

– Atunci de ce te interesează al meu?

Richard se pierdu puţin şi tenul său căpătă nuanţe rubinii.

– Tu de ce crezi?

– Nu ştiu. De aceea te întreb.

Richard înghiţi în sec.

– Fiindcă... te doresc. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Jenny. Cu cît mai repede te eliberez de Reede, cu atît mai repede pot să te fac a mea. Dacă mă doreşti şi tu, vreau să spun.

Capitolul 7

Jenniffer stătea întinsă pe patul dublu din camera hotelului şi admira zorile care luau încet locul întunericului. Peste o oră sau două la Roma va fi o nouă zi. Şi pentru ea va fi o nouă zi, dar cu mult diferită de celelalte. În primul rînd fiindcă Richard revenise în viaţa ei.

Lipsa de somn, se gîndi ea, *era cauza parţială a unora dintre senzaţiile confuze, deprimante.* Deşi aseară fusese foarte precaută şi-l lăsase pe Richard în sufrageria apartamentului de hotel, iar ea se culcase în dormitor, se trezi peste cîteva ore, tulburată de o singură idee: propunerea pe care i-o făcuse Richard. Ea îl dorea pe el?

Se culcă pe o parte, înfoie perna, apoi îşi cufundă capul în ea. Pentru ce nu-i pusese această întrebare în urmă cu zece ani? La optsprezece ani ar fi acceptat imediat, atunci îl dorea. Ar fi sărit la pieptul lui şi s-ar fi luptat ca o pisică sălbatică dacă ar fi încercat cineva să o despartă de el.

Dar atunci el nu-i pusese această întrebare. Îi cunoştea sentimentele faţă de el, cel puţin trebuia să şi

dea seama. Nu ţinuse niciodată în secret afecţiunea ei pentru el. Se mulţumise doar să-i zîmbească şi să o mîngîie pe creştet, aşa cum ar fi făcut cu un căţeluş, apoi plecase şi se însurase cu Therese.

Acum revenise în viaţa ei, spunîndu-i ceea ce-şi dorise să audă cu mult timp în urmă, dar situaţia era alta. În ultimii zece ani se petrecuseră atîtea în viaţa ei, încît nu putea trece uşor peste schimbări. În primul rînd, se transformase din adolescenta cu ochi naivi într-o femeie matură. Devenise soţie şi mamă. Mai presus de toate, făcuse o căsnicie care se destrămase.

Dacă-l dorea? În acest moment Jennifer nu mai ştia ce vrea.

Nu, nu era complet adevărat. Ştia ce doreşte cu disperare. Libertatea. Dacă asta însemna că va trebui să accepte sfatul avizat al lui Richard ca avocat, atunci îl va avea, dar îl va refuza deocamdată; îi va spune „nu, mulţumesc". Ar fi fost prea simplu să o obţină ca pe un aranjament. Nu putea face asta nici ei, nici lui. Nu acum. Avea prea multe probleme de rezolvat, prea multe obstacole de trecut şi, pînă ce nu se va schimba situaţia, ea nu putea – nu dorea să intre cu bună-ştiinţă într-o altă căsătorie, cu atîtea bagaje în cîrcă.

Jennifer îşi dădu seama că nu poate să doarmă, aşa că se dădu jos din pat şi merse la fereastră. În lumina dimineţii ceţoase piaţeta era curată, în ciuda aspectului cenuşiu al clădirilor vechi de secole şi a poluării acumulate deasupra oraşului. Pînă şi Fîntîna Tritonului din mijlocul pieţei îi apăru mai puţin sinistră decît cu o seară înainte. Admiră liniile graţioase ale statuii şi apa care ţîşnea dintr-o scoică, precum un arc înalt. Parcă ar fi anunţat sosirea unei noi zile.

Ce păcat că schimbările din viaţa ei nu puteau fi tratate cu aceeaşi simplitate. Dacă lucrurile mergeau prost, sau prea greu de suportat, ar fi putut să se deconecteze şi să le lase pur şi simplu. Apoi, cînd ar fi fost

gata să dea piept cu problemele, să ia hotărîrile necesare şi să meargă mai departe, putea să se conecteze din nou şi să-şi vadă mai departe de viaţă. Dar realitatea era cu totul alta. Nu era chiar atît de uşor cum părea.

O mişcare îi surprinse privirea şi-i distrase atenţia de la gîndurile sumbre. Richard, îmbrăcat în trening şi cu un pulover cu dungi făcea jogging. Dădu ocol fîntînii, cu paşi lungi, iar din gură îi ieşeau aburi care se evaporau instantaneu în aerul umed, răcoros. Vrăjită de imagine, îl urmări cum ocoli o dată, apoi încă o dată fîntîna, apoi se îndreptă spre intrarea hotelului. Doar atunci Jennifer îşi desprinse ochii de la fereastră.

Seara trecută cînd discutaseră termenii divorţului de Reede, ea se simţise oarecum atrasă de el. Pentru un moment, fusese sceptică asupra motivelor lui Richard de a se ocupa de cazul ei. Nici un bărbat, cu atît mai puţin acel Richard pe care-l cunoscuse demult, nu ar fi zburat peste un ocean, într-o ţară străină a cărei limbă nu o cunoştea, doar că să-i spună personal că făcuse o greşeală şi că acum o dorea.

Aseară Jennifer se gîndise că era mult mai mult decît explicaţia dată de el. Acum însă văzîndu-l cu alţi ochi, dubiile nu i se mai părură importante. Poate că avea motive personale de a veni în Italia. Poate că acestea o includeau şi pe ea, poate că erau doar egoiste, nu ştia, dar nici nu-i păsa.

Totuşi ştia un lucru. Deşi Richard Lassiter era mai în vîrstă şi mai trecut acum, tot o făcea să-i bată inima cu putere. Ieri, cînd îl văzuse pentru prima dată la poliţie, aproape că rămăsese fără răsuflare. Nici un alt bărbat, nici chiar Reede, nu reuşise să-i provoace această stare.

– Richard, Richard, murmură Jennifer dînd din cap. Ce o să mă fac cu tine?

Îşi scoase haine curate din valiză şi merse în baie; realiză că prezenţa lui, deşi era oarecum reconfortantă,

îi mai adăuga o problemă pe lista nesfîrşită. Poate că aseară, dacă ar fi încercat să o atingă, sau să se apropie de ea, problema s-ar fi evaporat de la sine. Pur şi simplu i-ar fi tras o palmă şi i-ar fi spus să se ducă naibii şi să nu mai încerce să ia vreodată legătura cu ea. Dar el nu făcuse nici un gest şi de aceea problema se complica. Vorbise numai despre cazul în sine şi, după ce-i făcuse mărturisirea, continuase în acelaşi stil profesional. Desigur că în ochii lui se putea citi dorinţa şi fusese trist cînd ea nu se uitase la el, dar se comportase exemplar.

Mai mult, faptul că o dorea, dar nu încercase să profite de situaţia ei delicată şi de slăbiciunea momentului, îi retrezi iubirea pentru el. Din toată inima voia să păstreze doar sentimentul. Nu putea, se gîndi în timp ce răsucea robinetul la baie. Nu putea să-l iubească pe Richard acum. Nu putea iubi nici un bărbat. Nu era liberă.

– O ceaşcă de *capuccino* şi un *cornetto?* îl întrebă ea cînd veni în cameră, trecîndu-şi degetele prin părul proaspăt şamponat. Se schimbase într-o pereche de blugi şi un pulover cu guler pe gît. O privi remarcîndu-i nuanţa platinată a şuviţelor blonde care străluceau în lumina soarelui pătrunzînd prin fereastră şi ochii verzi-albăstrui. Apoi, ca să nu se dea de gol cu o remarcă tandră, care ar fi putut spulbera momentul de linişte sufletească, privi măsuţa pe care erau frumos aranjate tacîmurile şi farfuriile din porţelan.

– *Cappuccino* este cafea cu frişcă, spuse el, dar ce este un *cornetto?*

– Un gen de brioşă italiană. Se unge cu unt şi gem aşa cum facem noi cu pîinea prăjită.

Richard se aşeză pe un scaun.

– Fără ouă cu şuncă?

– Nu, spuse ea turnîndu-i cafeaua fierbinte din ceainic.

– Parcă mi-ar prinde bine o farfurie cu cereale cu lapte fierbinte. E cam umezeală aici.

– Richard, acum eşti la Roma, nu în Cincinnati. Iar la Roma...

– Da, ştiu, faci cum fac toţi romanii.

Richard sorbi din *cappuccino* şi făcu ochii mari, impresionat de gustul tare, îmbietor.

– Doamne! Să ştii că asta nu e decofeinizată. E grozavă.

– Ştiam că o să-ţi placă.

În timp ce rupse un *cornetto* şi-l unse cu unt o întrebă:

– Deci, ce avem pe agendă pentru dimineaţa asta? O plimbare prin oraş? Cumpărături pe Via Condotti? Zîmbi, încîntat de pronunţia aproape reuşită. Am citit un ghid în avion.

Jennifer ezită, supărată că trebuia să-i strice prima dimineaţă la Roma şi aceste clipe de intimitate conjugală pe care le împărtăşeau acum.

– Trebuie să prind trenul spre Napoli. Rapidul, dacă pot.

– Se pare că merge repede, spuse el dînd din cap.

– Da, zise ea. E mult mai rapid decît *espresso*-ul cu care am venit.

– Credeam că *espresso* se spune la cafea.

– Da. De fapt, se cheamă *caffé espresso.* În America îi spunem prescurtat.

Richard muşcă din *cornetto,* îl savură, apoi bău *cappuccino.*

– Chiar trebuie să pleci curînd? Nu s-ar putea mîine?

Jennifer dădu negativ din cap.

– De ce nu?

– Nu pot, Richard. Am un soţ şi doi copii.

– Înghit chestia cu copiii, dar partea cu soţul nu stă la suprafaţă, Jen. Mai ales după cîte mi-ai spus aseară.

– Bine, atunci trebuie să mă gîndesc la reputaţia

mea. Reede nu e singurul care ştie că sînt aici, cu tine. Colonelul Langston ştie şi el. Ai uitat?

– Bine, deci acest colonel Langston ştie. Isuse, doar nu am făcut nimic rău.

– Nu despre asta e vorba.

– Atunci despre ce, Jenny?

– Dacă lipsesc mai mult decît e necesar, oamenii vor începe să vorbească.

– Care oameni?

– Cei pe care-i cunosc. Cei care mă cunosc. Prietenii, vecinii, ceilalţi americani din Napoli. Sînt foarte mulţi, să ştii. Oraşul e mic şi bîrfele sînt la ordinea zilei.

– Ţi-e teamă de nişte bîrfe nevinovate?

– Da, mi-e teamă.

– Doamne, Jen.

– De dragul fetelor mă tem. Trebuie să am grijă. Nu pot să dau naştere la discuţii despre noi doi.

– Dar asta nu are legătură cu copiii sau cu reputaţia ta, ştii bine. E vorba de Reede şi de înţelegerea stupidă pe care ai făcut-o cu el. Nu vrei să mai rămîi cu mine o zi fiindcă nu vrei să-l înfurii.

Cu adevărul aruncat în faţă atît de direct, Jennifer îşi pierdu hotărîrea din glas.

– Bine, atunci nu vreau să-l înfurii. Ce e rău în asta?

– E rău, dacă ţi-e teamă, ceea ce e evident.

– Nu mi-e teamă. Cel puţin, nu de Reede. Nu vreau să meargă treaba prost. A fost de acord cu divorţul dacă mai rămîn cu el şase luni. În clipa cînd va fi avansat sînt liberă să plec.

– Ştiu, mi-ai mai spus. Din punctul meu de vedere Reede a fost egoist să-ţi ceară aşa ceva. Dar, ce mai, Egoism este al doilea nume al lui Reede Avery. Aşa a fost întotdeauna.

– Tu de unde ştii? Nu-l cunoşti pe Reede. L-ai întîlnit o dată sau de două ori, cu mulţi ani în urmă.

– Corectează-mă dacă greşesc, dar mi se pare că-i

iei apărarea.

– E ultimul lucru pe care l-aş face. Nu vreau să-mi mai fac probleme, dacă le pot evita.

– Iar dacă mai rămîi o zi la Roma îţi vei face probleme?

– S-ar putea, nu ştiu. În acest moment nu ştiu dacă pot să risc.

– Bine, zise el. Atunci e clar.

– Ce e clar?

– Păi, dacă eşti hotărîtă să nu rămîi la Roma cu mine, atunci vin eu la Napoli cu tine.

– Nu, nu se poate să faci asta.

– Oh, Jenny, dar pot. Am paşaportul valabil şi portofelul plin de cecuri de călătorie. Pot să merg unde doresc şi cînd doresc.

Obosită de dispută, Jennifer se prăbuşi pe fotoliu.

– De ce îmi faci asta? Ochii ei trişti îl îngheţară pe Richard. Spuneai că vrei să mă ajuţi, Richard. Mi-ai declarat chiar că mă iubeşti. Doamne, tot nu-mi vine să cred.

– Ai face bine să crezi, fiindcă aşa este.

– Atunci dovedeşte-mi-o, spuse ea. Nu încerca să-mi complici viaţa mai mult decît mi-am complicat-o eu. Aşa nu mă vei ajuta. Acesta nu e cu siguranţă un semn al iubirii. Nu vezi?

Richard aruncă şervetul pe masă şi se ridică, apoi veni lîngă ea şi se lăsă pe genunchi.

– Nu vreau să-ţi fac rău, Jen, spuse el luîndu-i mîinile într-ale sale. Doar că situaţia dintre noi a fost atît de grea şi acum vreau să îndrept lucrurile. Ştiu că e vina mea pentru cele petrecute cînd eram tineri – numai vina mea, iar acum vreau să procedez altfel, mai ales cînd avem o şansă să fim împreună. Nu mai vreau să aştept. Nu mai am răbdare.

– În viaţă nu e chiar aşa, Richard. Dumnezeu ştie că şi eu mi-aş dori la fel, dar nu e uşor. Va dura ceva timp.

Am nevoie de timp. Jennifer îşi retrase mîinile încet şi se ridică, apoi se duse la fereastră. Chiar dacă acum aş fi liberă să plec cu tine în State, nu ştiu dacă aş face-o. Nu ştiu dacă vreau asta. Îl auzi cum răsuflă greu, dar nu se întoarse. Trebuie să-mi fac ordine în viaţă. Trebuie să fiu stăpînă pe mine o vreme. Nu pot face promisiuni sau jurăminte pînă nu aflu ce-i mai bine pentru mine. Dacă te jignesc, regret, dar aşa stau lucrurile.

Tăcerea nu dură decît cîteva secunde, dar lui Jennifer i se părură ore. Ştia că nu-i fusese uşor să audă adevărul atît de direct, dar, fiind avocat, trebuia să facă faţă nereuşitei dinainte. Dacă acum el ar fi ales să o părăsească, nu-l putea nici condamna, nici opri. Era mai bine să privească realitatea acum, chiar cu riscul supărării, decît să mai sufere încă o dată. Richard nu plecă. Îl simţi venind în spatele ei, apoi mîna lui se odihni pe umărul ei.

– Ai dreptate, spuse el. Am greşit că te-am sfătuit să faci ceva pentru care nu eşti încă pregătită. Regret din suflet asta.

Jenny se simţi mai eliberată de povară şi-i surîse.

– Mulţumesc.

– Hei, nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Am pierdut dezbaterile şi argumentele înainte, aşa că voi supravieţui. Dar există ceva fără de care nu ştiu dacă aş putea supravieţui.

– Ce anume?

– Să fiu la Roma pentru prima dată, poate şi singura dată în viaţă, cu o doamnă pe care o iubesc şi o respect mai mult decît orice pe lume şi să nu pot să merg nicăieri cu ea.

– Richard, ţi-am spus deja că eu...

– Nu. Stai puţin şi ascultă-mă întîi. Nu-ţi cer să mai rămîi o zi. Ştiu că nici nu se pune problema, dar nu ai vrea să iei un tren mai tîrziu? Să zicem după-amiază? Pînă atunci putem vedea o mulţime de locuri.

Jennifer cîntări oferta lui, tentată de persepectiva celor cîtorva ore cu el, apoi oftă.

– Bine, m-ai convins.

– Perfect! Se întoarse şi alergă în camera lui, dar se opri în prag şi o privi. Doar un lucru!

– Care?

– Să te încalţi cu pantofi comozi. Dalele de pe străzi sînt criminale pentru picioare.

Peste o jumătate de oră, cînd ieşiră din hotel, văzură că norii de dimineaţă începuseră să dispară. Jennifer privi cerul şi zîmbi cînd zări azurul înseninat. Deşi era o ceaţă uşoară, oraşul părea scăldat într-o lumină aurie.

– Unde mergem mai întîi? întrebă Richard.

– Nu-mi pasă. La Colosseum, la Vatican... E excursia ta. Tu hotărăşti.

Richard stătu puţin pe gînduri, apoi zise:

– La Vatican. Dacă asta va fi singura dată cînd văd Roma, atunci să mergem întîi acolo.

– Bine, dar nu pe jos. E prea departe de aici şi nu avem timp. Dacă aş şti cum se ajunge la metrou, am merge cu el, dar nu ştiu.

– Nici o problemă. Luăm taxiul.

Ar fi fost mai uşor şi mai repede să ajungă pe jos, se gîndi Richard mai tîrziu, cînd erau prinşi în traficul aglomerat de pe Via Del Corso.

– Credeam că orele de vîrf din Cincinnati sînt cumplite, spuse el dînd din cap, dar aici e ridicol.

– Ar trebui să vezi aglomeraţia din Napoli.

– Nu poate fi atît de rău. Napoli e mai mic.

– Cincinnati e mai mic decît New York-ul, dar tot te împotmoleşti, spuse ea. De fapt, unele străzi din Napoli

sînt atît de înguste, încît nu poţi trece cu maşina pe ele.

– Vorbeşti din proprie experienţă, să înţeleg?

– Da şi crede-mă, e un coşmar. O dată am păţit aşa ceva cînd eram singură.

După ce traversară Tibrul şi ajunseră pe Via Del Conciliazione, cîteva maşini blocau drumul spre Piaţa Sf. Petru.

Pe tabela de la intrarea în Cetatea Vaticanului citiră că nu puteau intra. Veniseră prea devreme şi într-o zi nepotrivită.

– Bine, spuse Richard, nemaipomenită a fost ideea mea. Vrei să mai încercăm să luăm taxiul pînă în oraş?

– Hai să mai rămînem pe aici, sugeră ea. Ştiu că există o piaţă prin apropiere.

– După tine, McDuff, spuse el. Mă las pe mîna ta.

O oră mai tîrziu Richard începu să regrete cuvintele. Se rătăciseră şi cerură indicaţii. Traversară Tibrul încă o dată, merseră pe Corso Vittorio Emanuele II, se mai rătăciră o dată şi cerură ajutor iar trecătorilor.

– Eşti sigură că această piaţă e în Italia şi nu undeva în Iugoslavia? o întrebă el cînd trecură de un colţ. Jennifer se oprise brsuc, iar Richard se ciocni de ea.

– Sînt sigură, spuse ea şi-i întinse mîna făcînd semn spre o stradă aglomerată şi zgomotoasă din faţa lor. Tarabe acoperite şi mese întinse erau înghesuite pe străduţă.

– Foarte bine, spuse el. Acum cîteva minute crezusem că am dat de belea.

Trecură pe lîngă fructe şi legume expuse, pîine şi alte preparate de casă, măsline de toate formele şi culorile. Magazinele se aflau în spatele tarabelor şi ele vindeau carne de vacă, miel, porc şi peşte celor interesaţi.

– Stai lîngă mine, Richard, spuse Jennifer, cu ochii la un magazin cu mărfuri alimentare. Cred că voi fi tentată să cumpăr ceva imediat.

– Şi eu. Haide.

O luă de mînă şi o trase prin mulţime, de lîngă magazinul după care tînjea. Bucuroasă că-i îndepărtase cineva tentaţia, Jennifer apucase să simtă aroma de pîine proaspătă şi legume, după care intrară într-un magazin din apropiere. O tentaţie fusese înlocuită cu una nouă, mai puternică. Pizze proaspete scoase din cuptor, acoperite de sos picant, cîrnaţi şi brînză *mozzarella* stăteau aliniate în vitrină.

– Ţi-e foame? întrebă el.

– Mor, spuse ea.

– *Uno,* comandă Richard omului din spatele galantarului. Depărtă braţele în semn că voia o pizza foarte mare.

– N-aş fi crezut niciodată că poluarea poate arăta atît de frumos, spunea Richard mai tîrziu, în timp ce se plimbau pe Via Condotti, un Fifth Avenue al Romei.

– Dacă asta ţi se pare puţin, ar trebui să vezi Napoli.

– E murdar?

– Toate semnele poluării plutesc deasupra oraşului ca un nor cenuşiu imens.

– Ce e acolo, sus?

Jennifer privi în direcţia unde arătă el.

– Oh, acelea sînt Treptele Spaniole.

– Haide, vreau să-ţi fac o fotografie urcîndu-le.

Urcîndu-le, coborîndu-le, care era diferenţa într-o fotografie? se întrebă Jennifer. Pînă acum consumase trei role de film surprinzînd-o în faţa statuilor, a tăbliţelor de pe stradă şi a altor locuri unde se opriseră în Campo dei Fiori, în piaţă unde mîncaseră pizza. În fiecare imagine o fotografiase făcînd cu mîna sau arătînd spre

ceva. Era bine că alesese cariera de avocat şi nu pe cea de regizor de film.

Ajunseră în centrul pieţei, iar Richard îi mai făcu o poză lîngă fîntînă, spunîndu-i să arate spre treptele de piatră din fundal.

– Grozav! spuse el. Acum întoarce-te şi aleargă în sus pe scări.

Jennifer îl ascultă, dar imaginea celor o sută treizeci şi şapte de trepte o făcu să-şi pună mîinile în şolduri şi să-i spună:

– Aleargă tu, Tarzan. Eu mi-am făcut porţia pentru ziua de azi.

– Of, haide, Jen. Doar cîteva fotografii. Trebuie să duc ceva acasă cu mine.

– Da, tu vei duce acasă pozele, mormăi ea, iar eu voi pleca acasă cu picioarele pline de băşici. Ajunse lîngă el şi-l privi cu hotărîre: Dar fără alergat, Richard. Ai înţeles? Fără alergat!

Richard clipi de cîteva ori, apoi surîse ştrengăreşte. Gura frumos conturată i se lumină într-un zîmbet.

– Cine ajunge ultimul la Trevi cară totul înapoi la hotel.

– Ticălosule! strigă ea, răsucindu-se şi începînd să alerge pe stradă. Să fiu a naibii dacă accept să fac pe catîrul tău.

Richard preluă conducerea fiindcă era şi mai înalt şi mai obişnuit să alerge spre deosebire de Jennifer. Totuşi, la intrarea în Piazza di Spagna îi apăru în faţă un grup de călugăriţe cu nişte fete de şcoală în uniforme, aşa că trebui să încetinească.

– Ai luat-o în direcţia greşită, îi strigă ea trecînd pe lîngă el. Pe aici.

O luă la fugă pe o stradă, apoi pe alta fiind conştientă că, fiind la Roma doar o dată cînd a văzut fîntîna Trevi din maşina confortabilă a lui Reede, acum îşi dădea seama că nu ştie pe unde să meargă. Cînd ajunse

la aglomerata Via del Tritone se opri o clipă pînă ce trecură maşinile. Această oprire îi dăună. Începură să o doară picioarele în timp ce alerga pe Via delle Stamperia şi plămînii erau gata să-i cedeze cînd ajunse în final la Fontana dei Trevi.

Se prăbuşi pe marginea fîntînii şi îl văzu ca prin ceaţă pe Richard alergînd calm către ea, cu zîmbetul pe buze.

– Nici măcar nu respiri greu, îl acuză ea gîfîind.

– Nu. Dar ştii ceva? Şi tu eşti într-o formă bună, pentru o cotoroanţă măritată.

– Cotoroanţă! Nu sînt cotoroanţă, Richard Lassiter.

Intenţionat, Richard îi admiră şoldurile înguste, ridicînd o sprînceană admirativ.

– Da, aici sînt de acord cu tine.

Jennifer se apropie de el şi-l ameninţă cu degetul.

– Cred că-ţi dai seama că luăm un taxi pînă la hotel.

– Te-aş duce acolo într-o trăsură de argint, dacă aş putea, spuse el zîmbind pasional.

Fără să se gîndească la turiştii care făceau fotografii, sau la vînzătorii de suveniruri care-şi lăudau mărfurile, sau la poliţiştii în uniforme care se plimbau prin mulţime, Richard îşi strecură degetele în părul ei şi-i trase capul lîngă al lui. Nu aşteptă nici un fel de răspuns din partea ei, ci îşi plecă fruntea şi îi sărută gura ademenitoare.

În clipa cînd buzele lui se atinseră de ale ei Jennifer simţi cum o cuprinde pasiunea şi parcă fu străfulgerată. O dureau picioarele, era obosită şi transpirată fiindcă alergase şi probabil că îi priveau zeci de oameni, dar senzaţia pe care o simţea în braţele lui şi buzele lui peste ale ei alungau oricare alt gînd, orice dorinţă, rămînînd numai una. Îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui şi-i răspunse cu aceeaşi dragoste pe care o primea.

Nu era loc pentru timiditate în răspunsul ei. Îl mîngîie pe spate, pe umeri, îi simţi muşchii întărindu-se la atin-

gerea ei. O necesitate fierbinte o forţă să deschidă gura, iar limba lui căută şi găsi imediat. Simţea cum o cuprind flăcările eliberînd o mulţime de senzaţii minunate, parcă uitate.

Cînd Richard simţi că situaţia devenise jenantă pentru amîndoi se trase înapoi, iar în ochi i se citea dorinţa.

– Am nevoie de tine, Jen. Am atîta nevoie de tine acum, încît simt că mor.

Jennifer îşi reveni şi îşi dădu seama ce era să se întîmple.

– Richard, eu...

El îi acoperi buzele cu mîna.

– Ascultă-mă întîi. Vreau să-ţi spun ce am în gînd, apoi te las pe tine. Nu am venit în Italia să te seduc. Dumnezeu ştie, pînă acum cîteva minute, era cel mai îndepărtat gînd. Nu voiam decît să te ajut să divorţezi. Măcar să te ajut să începi. Vreau să fiu sigur că vei obţine libertatea pe care o doreşti, aşa cum îţi doreşti. Sigur, recunosc că voiam şi să ştiu ce simt pentru tine, dar aveam de gînd să aflu altfel, treptat, înţelegi? Nu voiam să te zoresc sau să-ţi creez probleme. Dacă am făcut asta, te rog să mă ierţi. Dar, Jen, cînd sînt cu tine, nu mă pot stăpîni. Îmi pierd controlul. Redevin un puşti şi mă las condus doar de hormoni. Ce naiba, încerc să-ţi spun că... te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna.

– Oh, Richard, spuse ea, stăpînindu-şi lacrimile. Dacă mi-ai fi spus asta în urmă cu zece ani, poate că lucrurile... Trase aer în piept, controlîndu-şi emoţia. Dar nu ai făcut-o.

– Ştiu. Pe atunci eram un prost. Credeam că fac ce e mai bine pentru amîndoi.

– Ai făcut ce era mai bine. Aveai nevoie de timp ca să te maturizezi şi să devii bărbatul de acum. Ai trecut prin multe, dar ţi-ai dat seama ce doreşti. De asta am şi eu nevoie acum. De timp.

Richard o luă în braţe şi o strînse cîteva clipe. În

spatele său cei doi tritoni de marmură care trăgeau carul lui Oceanus împroşcau apa, ca două ţîşnitori, aşa cum făcuseră de peste două sute de ani.

– Te doresc, Jen, spuse el în cele din urmă. Nu pot să mă ascund. Dar, dacă ai nevoie de timp, îl ai. Doamne, îţi voi da cît timp doreşti. Fără presiuni, fără insistenţe din partea mea, îţi jur. Doar promite-mi un lucru.

– Depinde, spuse ea.

– Cînd te vei hotărî, cînd vei fi eliberată complet de Reede, vino acasă în Cincinnati şi spune-mi, bine?

Jennifer ezită, înspăimîntată de acest gînd, nedorind să-şi exprime adevăratele sentimente. Trebuia să-i spună, trebuia să ştie şi el că dorinţa lui putea rămîne neîndeplinită.

– Şi dacă decizia mea finală nu te include pe tine?

Richard înghiţi în sec şi închise ochii fiindcă remarca ei îl duruse.

– Voi suferi, spuse el. Dar, dacă asta vei voi, cred că va trebui să mă obişnuiesc cu ideea.

Capitolul 8

Jennifer încercă să-şi reia viaţa, aşa cum era ea, după ce se întoarse de la Roma, dar nu reuşi. Richard îi rămăsese în gînd. În clipele cele mai ciudate ale zilei – cînd tria lenjeria, făcea paturile, citea poveşti pentru Brianne şi Chelsea sau crea modele – chipul lui îi apărea în faţa ochilor şi rămînea acolo. Îşi amintea cu exactitate fiecare trăsătură a lui şi preţioasele momente petrecute cu el la Fontana dei Trevi. Pur şi simplu simţea braţele lui în jurul ei, degetele lui răsfirîndu-i părul şi buzele calde fremătîndu-i pe gură, apoi aventuroasa lui limbă. Încercările de a alunga aceste amintiri eşuau, o făceau să se simtă din nou adolescentă, răscolind-o în interior.

Totul ar fi fost perfect, se gîndi ea şi nimeni, în afară de ea, nu ar fi ştiut unde-i zboară gîndurile, dacă Reede nu ar fi venit într-o după-amiază şi nu ar fi surprins-o într-un moment de rătăcire intimă. Remarcîndu-i un surîs pe buze, zîmbi batjocoritor.

– Cred că a fost ceva de capul lui, spuse el.

Jennifer se întoarse brusc spre soţul ei care o lăsa pe Chelsea jos. O sărută, îşi trecu degetele prin părul cîrlionţat, apoi o mîngîie pe spate şi-i spuse să se ducă

la joacă. Cînd reveni la poziţia iniţială Jennifer privi în altă parte, intenţionat; cum era îmbrăcat în uniformă, Reede Avery putea face inimile să bată tare. Fără uniformă nu arăta chiar atît de chipeş şi intimida doar pe jumătate.

– Cine? spuse ea cu mîinile în apa unde spăla vasele.

– Isuse, nu păcăleşti pe nimeni cu figura aceea de nevinovată. Poate că aşa crezi tu, dar crede-mă, te înşeli. Vezi, iubito, singurul lucru care-ţi lipseşte e subtilitatea. Mai fă eforturi în acest sens şi poate că vei reuşi.

Cîndva Jennifer s-ar fi simţit flatată să-şi audă soţul spunîndu- i „iubito", dar acum, adăugat la sarcasmul tonului, cuvîntul o călca pe nervi.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, ripostă ea. Deci, te mai întreb o dată. Cine putea fi grozav, cum spuneai?

– Bătrînul Richard. Bătrînul Rich, marele cocoş Lassiter. Tu la cine te gîndeai?

Mînia şi indignarea îi îndreptară spatele. Luă prosopul şi se întoarse spre el.

– Ca să-ţi spun adevărul, Reede, nu ştiu dacă Richard e într-adevăr grozav cum spui tu.

– Da, sigur, chicoti Reede provocator.

– Eu una nu ştiu. S-ar putea să te surprindă, dar cînd am fost la Roma cu el nu am făcut altceva decît să vorbim şi să vizităm oraşul. De fapt, puţin din amîndouă, să fiu sinceră.

– De asta pot să fiu sigur.

– Termină, bine? Richard şi cu mine nu am făcut nimic. Niciodată.

– Atunci de unde vine faţa aceasta lunatecă pe care o ai de cîteva săptămîni? Dacă nu marele Dick e cauza, atunci trebuie să fie altcineva.

Jennifer zîmbi şi clătină din cap, mulţumită că, în cele din urmă, el îi făcuse o scenă şi nu invers. Căuta informaţii, încercînd să-şi valideze suspiciunile mes-

chine, lucru pe care ea nu l-ar fi făcut niciodată.

– Mintea ta a luat-o razna, Reede.

– Oh, acum încep să înţeleg despre ce e vorba în această afacere de nevinovăţie. Vrei să cred că nu eşti implicată.

– Nu-mi pasă ce crezi. Adevărul e că ai fost ultimul bărbat cu care m-am culcat şi asta s-a întîmplat cu mai bine de două luni în urmă. În afară de asta, nu cunosc nici un bărbat atît de bine, încît să doresc să mă culc cu el. Observă un licăr în ochii lui şi insistă: Dar tu? Cu cine te culci?

– Cu nimeni cunoscut, spuse el ridicînd din umeri, apoi ieşi din bucătărie.

Peste cîteva minute se auzi zăngănit de chei de maşină, iar uşa de la intrare se deschise, apoi se închise. Plecase.

Jennifer aşteptă să se instaleze vreo reacţie, eventual o umbră de gelozie sau supărare pentru mărturisirea făcută de soţul ei, dar nu simţi nimic. Nici durere, nici regret, nici uşurare că ar fi avut vreo legătură cu altă femeie. Jennifer nu simţea absolut nimic.

Un refren rock răsuna din apartament cînd Doug intră. Se uită în sufragerie şi gemu. O singură privire la dezordinea de aici ar fi făcut-o pe mama lui să sufere un atac cardiac şi să moară pe loc. Pe el însă imaginea nu-l îngrozi în aceeaşi măsură.

Puţinele piese de mobilier pe care el şi cei trei colegi de cameră reuşiseră să le cumpere cu salariile precare pe care le aveau, zăceau îngropate sub munţi de haine şi lenjerie aruncate într-un talmeş-balmeş. Ştia că păşea pe o podea de lemn, dar nu o putea vedea şi era sigur că nici nu o va simţi vreodată sub picioare. Nu aveau

covor, dar nici nu aveau nevoie. Se ştergeau pe picioare pe ce apucau şi sperau ca petele să iasă la spălat.

Traiul împreună cu încă trei bărbaţi era ceva ce Doug nu i-ar fi dorit nici celui mai aprig duşman al său. Toţi, inclusiv el, erau dezordonaţi. Norocul lor că nu trebuiau să facă faţă unei inspecţii zilnice, se gîndi el cînd intră în bucătărie; ar fi fost toţi scoşi la raport, apoi trimişi să facă de serviciu la bucătărie cel puţin un an.

– Hei, Blaisdell, se auzi vocea colegului său de cameră, un băiat blond, sergent din Wichita Falls, Texas, care venea dansînd din dormitor, îmbrăcat cu un tricou de la concertul formaţiei *Rolling Stones.*

– Cum mai merge treaba? întrebă Doug, savurînd pentru o clipă plăcerea unei beri reci. Poate că, dacă ar apăsa pe butonul care trebuie, l-ar încuraja pe Jenkins – sau l-ar provoca – să-şi mai adune din lucruri.

– Lungă şi groasă, ca de obicei.

– Ai vrea tu, surîse Doug.

– Da, mi se pare că bătrînul meu Johnny se va istovi în curînd.

– Cum aşa?

– Schwartzberger şi Millsap au dat de un loc fierbinte în golf. O grămadă de tinere nerăbdătoare cu picioare lungi, dacă ştii ce vreau să spun. Te simţi în stare să rezişti la nişte sărituri şi oase rupte diseară?

Doug rîse şi dădu din cap.

– Nu te saturi niciodată de asta?

– Ce naiba, fiule, sîntem tineri americani cu sînge fierbinte. Ăsta ne e felul, ca să nu mai vorbim de dreptul dat de Dumnezeu, ca să ne menţinem reputaţiile de cei mai buni amanţi din lume.

– Adevărat, spuse Doug. Dar ce zici de cocina asta? Nu te-ai săturat să trăieşti în ea?

– Ei, e puţină dezordine, atîta tot, spuse Jenkins. Dar să ne întoarcem la problema cea mai importantă a zilei. Vezi, ne-am hotărît ca datoria noastră solemnă să

fie aceea de a ne petrece cît mai mult timp pe pămînt străin. Mai ales că la bar e singurul loc unde putem agăţa fete.

– Mai există şi alte moduri.

– Poate, dar e mai plictisitor să tot mergi la muzee, crede-mă. Acolo, pe docuri, sînt mai binevoitoare, ştii?

– Binevoitoare nu e termenul potrivit, spuse Doug. Mai degrabă le-aş spune nerăbdătoare şi scumpe.

– Şi ce e rău în asta?

– Nimic. Cum spune tata, o iei unde o găseşti.

– Amin, fiule. Amin.

– Totuşi, problema e că, dacă găsim o doamnă doritoare şi o aducem acasă cu noi, există ghinionul să o pierdem în mizeria asta.

Jenkins privi în cameră şi dădu afirmativ din cap.

– Da, cam ai dreptate aici. Ar fi bine să facem ordine, în caz că vine totuşi, nu crezi?

– Mi-ai citit gîndurile, spuse Doug descălţîndu-se de pantofi şi începînd să-şi scoată uniforma. În loc să le împrăştie prin cameră, Doug se gîndi să dea un exemplu bun. Deschise uşa dormitorului său şi le azvîrli înăuntru.

– Deci, vii cu noi sau nu? întrebă Jenkins.

– Nu cred. Încă mai recuperez timpul cheltuit în viaţa de noapte din Napoli cu voi. Am avut o durere de cap îngrozitoare cîteva zile, ca să nu mai vorbesc de mahmureala căpătată de la vinul acela. Mai ales că mîine am de făcut ceva important.

– Ai de făcut ceva? Credeam că mîine nu eşti de serviciu.

– Sînt, spuse Doug. Doar că e vorba de o treabă personală. Vreau să-mi creez credibilitatea jurnalistică, după cum se spune, ştii? Aşa că va trebui să sar peste excursia din această seară.

– Vrei să fii proaspăt şi cu mintea limpede, nu?

– Da, să zicem.

Jenkins rîse cu poftă şi-i făcu semn cu degetul,

dojenitor.

– Credibilitate jurnalistică pe dracu', Blaisdell. Ai pe cineva, nu-i aşa? Haide, recunoaşte.

– Pe cine să am? întrebă Doug umblînd prin bucătărioara înghesuită.

– Da, eram sigur, spuse Jenkins. Această treabă importantă a ta nu e altceva decît o puicuţă pe care vrei să o ţii numai pentru tine. De aceea ai sărit în sus că e dezordine în casă.

– Dar trebui să mai faceţi şi curăţenie. Pentru Dumnezeu, de luni de zile casa asta nu a mai fost atinsă. De unde ţi-a venit ideea că treaba mea este o „ea"? Poate că e altceva.

– Ce naiba, trebuie să fie o femeie. Nu ai mai avut una de cînd ai ieşit cu noi ultima dată. Asta cînd a fost, acum o lună sau două? Nu rezişti tu mai mult de atît.

Doug rîse şi scoase capacul cutiei cu bere.

– Cine spune că nu am mai avut nici una?

Replica lui îl surprinse pe Jenkins.

– Măi, măi să fie! Se pare că vărul nostru din Montana şi-a găsit o oiţă. Cine-o fi oare?

– Nu-ţi spun nimic. Doug reveni în sufragerie şi se aşeză pe canapeaua plină de haine, reviste şi ziare de o săptămînă pe care nu se obosi să le dea la o parte. Cocoţat în vîrful haosului începu să bea bere. Se gîndi că mai apoi să se apuce de strîns.

– Ei, haide, spuse Jenkins. Dă-mi măcar un detaliu.

Doug se gîndi cîteva clipe, îndoindu-se că l-ar putea păcăli pe texan. *Dar, de ce nu?* se gîndi el. *Texanii sînt creduli şi înghit orice.*

– Bine, dar vreau să-mi promiţi că nu vei spune nimănui.

Jenkins deveni atent şi-şi trase un scaun mai aproape.

– Promit, fiule.

– O ştii pe roşcata de la prelucrarea de date? zise Doug.

– Aceea cu plămîni mari şi mers provocator?

Doug zîmbi pentru sine, dar nu confirmă, nici nu infirmă presupunerea colegului său.

– Cred că glumeşti, spuse Jenkins. Cu ea?

– Tu m-ai întrebat.

– Dar credeam că aia şi-o trage cu Avery.

– Avery? întrebă Doug rîzînd. Cred că nu vorbim despre aceeaşi roşcată.

– Eu nu cunosc decît una singură. Aceea care are balcoanele cît pepenii?

Doug deveni dintr-o dată serios la această remarcă. Se ridică, sperînd să nu i se citească pe chip surprinderea.

– Nu, acelea ale roşcatei mele sînt de mărimea mărului.

– Bine, fie ca tine. Înseamnă că e altcineva.

– Da, se poate, spuse Doug. Dar ce spuneai despre Avery? Căpitanul Reede Avery, nu?

– El e singurul pe nume Avery din bază.

– Vrei să spui că e pe bune cu... Doug se opri, nemaiputînd să exprime în cuvinte ceea ce gîndea.

– Bine, nu ştiu dacă au participat încă la „marele dans", spuse Jenkins, dar e mai mult ca sigur că pun la cale o hîrjoneală. Cel puţin acesta e ultimul zvon la bază.

– De cît timp?

– De cît timp ce?

– De cînd a început să se vorbească?

– Oh, nu de mult, zise Jenkins. O lună sau două, cred.

– Ticălosul, bombăni Doug.

– Hei, nu e cazul să te superi. Doar nu e tipa ta la mijloc.

– Nu la asta m-am referit. Avery are o soţie.

– Şi?

– Şi eu am cunoscut-o, spuse Doug. E o femeie de treabă.

– După cum văd eu, nu te priveşte pe tine.

– Ştiu, doar că-mi pare rău să-i văd pe oamenii buni suferind.

Jenkins dădu compătimitor din cap.

– Îmi pare rău. Dacă ştiam că vei fi atît de afectat, nu ţi-aş fi spus. Mă gîndeam că ştii deja.

– Ei, nu ştiam, dar acum ştiu. Mulţumesc pentru informaţie.

– Sigur, oricînd. Jenkins îl studie o clipă. Deci, vrei să vii cu noi diseară?

– Nu. Mulţumesc de întrebare, dar cred că stau acasă şi dorm. Poate că voi lucra la articolul meu.

– Da, trebuie să te gîndeşti la credibilitatea jurnalistică. Numai Dumnezeu ştie că nu avem nevoie de aşa ceva la Aprovizionare şi Rechiziţionări.

Jenkins ieşi din cameră să se îmbrace. Peste scurt timp sergentul Millsap şi Schwartzberger veniră. Se schimbară de uniforme şi plecară toţi trei.

Deci Avery îşi face de cap cu o femeie, se gîndi Doug, clătinînd din cap. Nu era de mirare că Jennifer părea atît de tristă atunci cînd a cunoscut-o el. Se gîndea la ea cu un spirit cavaleresc pe care nu-l mai simţise pînă atunci. Îl veni o idee. Luă telefonul.

– Sînteţi liberă mîine? întrebă el cînd Jennifer îi răspunse.

– Domnul sergent Blaisdell?

– Da. Am o permisie de douăzeci şi patru de ore şi m-am gîndit că poate vreţi să mergeţi la tipul din Amalfi despre care aţi vorbit cu doamna Cummings.

– Olarul? spuse Jennifer.

– Aşa se cheamă? Credeam că olarii fac chestii pentru ţinut flori şi ţigări.

– Da, dar fac şi vase din lut pe care le vînd.

– Serios? Asta înseamnă că în fiecare zi mai învăţ ceva nou.

Jennifer se abţinu cu greu să nu rîdă. Pentru un bărbat care se pretindea jurnalist şi care voia să scrie

un reportaj despre eforturile ei într-o afacere nouă se vedea că nu prea cunoştea multe, dar nici nu părea interesat.

– Deci sînteţi liberă sau nu? întrebă Doug.

– Cred că aş putea să lipsesc.

– Grozav! Vin să vă iau pe la nouă.

– Nouă?

– Da. E prea devreme?

– Nu, doar că va trebui să aranjez cu menajera mea, Giulia. Dacă are altceva de făcut şi nu poate sta cu fetele, va trebui să găsim o altă zi. Altfel, eu sînt de acord.

– Bine, spuse el. Staţi puţin.

– Da, aştept.

– Nu aveţi din întîmplare o cască de protecţie?

Jennifer depărtă receptorul şi se uită lung la el.

– O cască de protecţie?

– Da.

– Nu, domnule sergent, de fapt, nu am.

– Bine, nu vă faceţi probleme. Să văd dacă pot să găsesc una la animalele cu care locuiesc eu.

Jennifer îi spuse „la revedere" sergentului şi închise telefonul. Rămase puţin încruntată.

– La ce Dumnezeu îi trebuie o cască de protecţie?

Capitolul 9

– Nu ai putut să găseşti o maşină? întrebă Jennifer a doua zi dimineaţă cînd îl văzu pe sergentul Blaisdell. Motocicleta stil italian părea destul de mică pentru o singură persoană, dar pentru două... Nu era cu siguranţă un *Harley Hog* american.

– Nu, spuse Doug, dîndu-i o cască roşu-strălucitor. Nici nu am încercat să caut. Într-o zi frumoasă ca asta, cine ar vrea să meargă cu maşina, ca să se sufoce înăuntru?

Eu aş vrea, se gîndea Jennifer mai tîrziu, strîngîndu-l mai tare de talie pe sergent. Tocmai lua virajul la o curbă întortocheată care ocolea muntele. Vremea era frumoasă, dar Jennifer era sigură că într-o maşină ar fi suportat mai bine drumul şi, pe deasupra, ar fi rămas şi în viaţă. Se gîndea că moartea era iminentă în aceste condiţii. Pînă atunci avuseseră noroc, dar nu mai putea miza nici pe el. Cînd tocmai ieşiseră din Napoli a trebuit să-şi ţină răsuflarea, fiindcă sergentul fusese cît pe ce să lovească un trecător.

Trecînd de Napoli pur şi simplu zburară prin Portici, o suburbie a oraşului, apoi prin Ercolano, locul unde se

afla aşezarea arheologică Herculanum. După cum se spunea, însuşi Hercule fondase oraşul cu mult timp înainte de a fi şters de pe faţa pămîntului de erupţia vulcanului care distrusese oraşul Pompei în anul 79 î.Ch. Jennifer se gîndi că existau şi alte mijloace de călătorie în afara unei motociclete care mergea cu viteza sunetului.

Doug încetini cînd ajunseră în Torre del Greco, un orăşel de mărime medie, cu fabrici urîte de-a lungul şoselei, care era practic învăluit în nori grei de fum urît mirositor şi poluant. Pe fundal se vedea muntele Vezuviu cu vîrful său adormit urcînd sus, în ceruri. Ieşiţi din zona industrială şi după ce vulcanul nu se mai vedea, viteza crescu din nou şi zburară prin Catellammare di Stabia, mergînd de-a lungul coastei presărată cu oraşele şi sate, către Sorrento. Aici drumul lăsa coasta mării şi o lua pe o scurtătură pe dealuri spre Positano.

Jennifer se îndoia că norocul îi va mai surîde mult timp. Cu fiecare curbă a drumului inima i se urca în gît, iar trupul ei se legăna în acelaşi ritm cu cel al lui Blaisdell. Trecură prin comunităţi mici, întretăiate de zone de cîmpie, cu copaci înfloriţi şi arbori de măslin. În alte condiţii i-ar fi plăcut să admire mai pe larg regiunea, dar nu astăzi – era prea preocupată cu rugăciuni pentru ca sergentul să nu nimerească direct cu capul în vreo camionetă pe care o depăşeau.

Probabil că el resimţea teama ei, fiindcă la o curbă trase pe dreapta şi opri motorul.

– Uite, relaxaţi-vă puţin. Parcă aţi fi o statuetă a unui piton care tocmai e ucis.

– Nu pot să mă relaxez.

– Bine, măcar încercaţi. Nu se va întîmpla nimic.

– Oh, da, dumitale îţi vine uşor să spui asta.

– Zău, credeţi-mă. S-ar putea întîmpla ceva dacă mă ţineţi la fel de strîns de mijloc. Îmi opriţi circulaţia şi aş putea leşina, apoi nu mai promit nimic.

– Vei respira după ce ajungem acolo, spuse ea. Iar

cînd mai porneşti chestia asta, te rog nu mai merge atît de repede.

– Mergeam doar cu treizeci şi cinci de mile pe oră. Dacă merg mai încet, nu mai ajungem la Amalfi decît mîine. Nu ştiu cum să vă spun, dar permisia mea durează doar douăzeci şi patru de ore.

– Bine, atunci taci şi condu mai încet, domnule sergent. E un ordin.

Doug bombăni, dădu din cap şi porni motorul.

– Da, doamnă. Cum spuneţi, doamnă.

Uimitor de întregi ajunseră într-un final la olăria de pe dealuri în Amalfi.

– Domnule sergent, călătoria pe chestia asta e similară cu o încercare de sinucidere, spuse Jennifer scoţîndu-şi casca şi eliberîndu-şi părul.

Doug coborî şi el, îşi scoase casca, îşi desfăcu fermoarul gecii de piele şi observă cum vîntul îi ridicase cîteva şuviţe de păr blond- roşcat apoi i le flutură pe spate, unde cîteva i se lipiră de ceafa transpirată. Fără îndoială, se gîndi el, femeia era grozavă. Începuse să se simtă iritat de treaba cu „domnule sergent".

– Doamnă Avery, spuse el venind în spate, spuneţi-mi, vedeţi undeva pe mine trese care să-mi ateste gradul?

Ea îl studie, privindu-i tricoul bleu, apoi blugii strîmţi şi cizmele de cowboy.

– Păi nu, dar...

– Atunci v-ar deranja să nu-mi mai spuneţi „sergent"? Deschise cutia ataşată la spatele vehiculului, apoi scoase de acolo aparatul foto şi pliantele lui Jennifer. Vedeţi, mă cheamă Doug. Nu pot să spun că-mi place prea mult, mi se pare că sună prea tînguitor, dar mama mea l-a ales cînd m-am născut. Deci, dacă aveţi aceeaşi părere cu mine, aş prefera să nu-mi mai spuneţi aşa cînd nu sînt în uniformă, ceea ce este cazul acum. E în ordine şi nimeni nu va păţi nimic. Dacă nu doriţi să-mi spuneţi Doug – vreau să spun, dacă aveţi o reţinere şi vreţi să fiţi formalistă, puteţi să-mi spuneţi Blais-

dell. Indiferent care, Doug, Blaisdell, de vreme ce nu adăugaţi şi „sergent", bine?

– Dar asta eşti dumneata, spuse Jennifer.

– Astăzi nu sînt. Vă rog, e ziua mea liberă şi v-aş fi recunoscător dacă m-aţi ajuta să uit. Nu-mi place să mi se reamintească de grade, îndatoriri şi regulamente, pentru acest motiv se dau zile de permisie, ştiţi, ca să mai uităm de porcăriile astea.

– Bine... Doug.

Îi făcu cu ochiul:

– Vedeţi? Nu a fost prea greu, nu?

– Nu, sigur că nu. Jennifer se gîndi că e tratată ca un copil.

– Ce doamnă supărată, murmură Doug dînd din cap în timp ce se apropiau de clădire.

– Nu sînt supărată, spuse Jennifer grăbind pasul ca să-l ajungă din urmă. Sînt doar puţin tulburată cînd mă sperii de moarte, atîta tot.

– Dar nu s-a întîmplat nimic, nu? Mi se pare că aţi ajuns aici teafără.

– Întrebarea următoare este dacă voi ajunge acasă la fel?

– Nu văd de ce nu, zise el deschizîndu-i uşa. Dar, dacă sînteţi îngrijorată pentru modul cum conduc, puteţi lua autobuzul la întoarcere.

Deşi Jennifer nu detectă nici o urmă de supărare în tonul lui, percepu o nuanţă de sarcasm care o irită. *Bine, grozavule,* îşi spuse ea pentru sine, *acum o să-ţi vină ţie rîndul şi crede-mă că-ţi voi da ce meriţi.* Ridică bărbia şi-l privi în ochi:

– E o idee foarte bună. Mă voi gîndi la ea.

În următoarele două ore uită de întoarcerea la Napoli fiindcă se cufundă cu totul în procesul de obţinere a vaselor din lut. Antonio Antonelli, proprietarul şi şeful olăriei, un tînăr care vorbea prost englezeşte, o conduse prin fiecare etapă. În timp ce conversau într-un amestec de engleză şi italiană Doug făcea fotografii şi

lua notiţe.

Mai întîi lucrătorii olari turnau un lichid gros, ca lutul topit, în nişte forme din ghips care aparţinuseră familiei de generaţii. De îndată ce piesa de culoare verzuie acum, se întărea şi se usca, putînd fi modelată, era scoasă din formă, apoi dusă în altă încăpere unde era introdusă în cuptoare.

– Am învăţat asta la orele de artă pe care le-am luat la colegiu, îi şopti lui Doug, cînd Antonelli îi spunea ceva unui muncitor.

– Cum? Să faceţi platouri şi oale?

– Da, scrumiere, plăci şi statuete nostime. Pe atunci încercam să cîştig cîteva ore în plus pentru diploma în arte. Nu aveam nici o idee că lucrurile învăţate atunci îmi vor fi de folos acum. Aparatura era puţin diferită de cea a lui Antonio, desigur, şi nu lucram cu forme, dar procesul era acelaşi. E uluitor.

Din pricina timpului limitat al lui Jennifer, Antonelli nu aşteptă ca piesa să fie scoasă din cuptor. Îi arătă un obiect similar cu acela introdus în cuptor, care se răcise deja şi putea fi prelucrat pe linia de lucru. Jennifer o urmări pe tînăra care începea să picteze fundalul. După cîteva minute de uscare femeia picta din nou un model, apoi piesa era iarăşi introdusă în cuptor. Rezultatul era un vas din ceramică pentru zahăr, asemănător cu acelea pe care Filardi i le arătase în magazin.

Jennifer se gîndi că ar fi fost o greşeală să nu-l angajeze pe Antonelli cu echipa sa de muncitori talentaţi şi întrebă cîte modele de vase aveau. Gama de produse era foarte variată. Pe rafturi se odihneau toate dimensiunile şi formele de vase. Antonelli recunoscu faptul că multe dintre ele nu fuseseră folosite de mulţi ani, fiindcă moda şi preferinţele le făcuseră să iasă din uz.

– Nimeni nu a mai avut nevoie de asta de la apariţia aşa-numitei *tazza del gabinetto,* spuse el, arătîndu-i mulajul unui vas sofisticat.

– Cum aţi spus? întrebă Doug.

– În traducere liberă, interveni ea, cred că se referă la toaleta cu bazin de apă.

– *Si,* confirmă Antonelli. Toaleta cu apă.

După ce alese modelele ea şi Antonelli conveniră asupra modificărilor formelor şi discutară despre desene. Îl întrebă care ar fi costul pe care-l va plăti muncitorilor pentru adaptarea modelelor ei la cele existente.

– E bine, spuse Antonelli, dînd din mîini în timp ce privea un desen-schiţă reprezentînd un fluture, dar mai trebuie ceva, *capisce?*

– Mai trebuie ceva? întrebă ea.

– *Si.* Scoase un creion din buzunar şi adăugă cîteva linii la desenul iniţial. Rezultă o frunzuliţă discretă pe care stătea fluturele. Pe alt desen apăru o floare. Cam aşa.

– Da, e foarte frumos, spuse ea.

– Vă place?

– Foarte mult. Ştiam că lipseşte ceva, dar nu-mi dădeam seama ce anume. Jennifer luă creionul şi mai adăugă cîteva detalii. Am putea pune pe dinafară cîte un fluture mic pe o frunză, aşa. Ar semăna mai mult cu farfuriile. Pe acestea şi pe boluri e de ajuns un inel de frunze pe buză.

– Nu, nu. Fluturii merg şi în interiorul bolurilor.

– Credeţi?

– Sigur, sigur. Ca să nu fie prea *semplice,* nu?

– Da, înţeleg. Fără ei ar arăta palide, nu-i aşa?

– Şi *conchiglias,* spuse el, scoţînd una dintre schiţele cu scoici. Adăugăm şi puţin nisip, nu?

– Da, ar fi perfect.

– E grozav, spuse ea mai tîrziu, cînd plecă însoţită de Doug. Ştia exact ce trebuie pus unde eu nu aveam nici o idee.

– E meseria lui.

– Sper să poată face douăsprezece seturi din ambele modele în timpul convenit. Trei săptămîni mi se

pare foarte puţin.

– Dar stimulentul financiar pe care i l-ai promis îi e de-ajuns, spuse Doug.

– Crezi?

– Ştiu asta. Dacă aş fi în locul lui Antonelli, m-aş apuca imediat de treabă.

Doug puse aparatul foto şi schiţele lui Jenny în cutia din spatele motocicletei, apoi îi dădu casca.

– Sper că fac ceea ce trebuie. Dacă piesele acestea nu se vor vinde la fel de bine ca vasele etrusce, înseamnă că şi eu şi cumnata mea sîntem nişte ghinioniste.

– Etrusce? întrebă Doug cînd urcă pe motocicletă.

– Platourile şi serviciile de ceai pe care le-am cumpărat de la magazinul unchiului său din Napoli. Nu-mi vine să cred, dar s-au vîndut imediat în Cincinnati. Diane m-a sunat şi mi-a spus că nu a mai rămas nici o bucată în cîteva zile. Spunea că o roagă clienţii să mai comande.

– Se pare că vă pricepeţi amîndouă la afaceri, nu?

– Aş vrea eu, zise Jennifer. Deocamdată mi se pare că am noroc de una singură. Jennifer ştia că nu trebuia să se plîngă. Măcar în partea profesională viaţa ei era mulţumitoare.

– Deci, credeţi că putem lua prînzul acum?

– Prînzul? întrebă ea, fără să se fi gîndit la mîncare. Nu ştiu. Trebuie să ajung acasă.

– Ei, haideţi, ce mai contează o jumătate de oră în plus? Trebuie să şi mîncaţi, nu?

– Bine, poate, dar ceva repede şi simplu. Mai ales ieftin. Nu-mi pot permite ceva scump, cu bugetul meu.

Doug îşi puse o mînă pe piept şi rămase cu gura căscată.

– Sînt consternat! Credeaţi că v-aş lăsa să plătiţi dumneavoastră?

Dintr-o dată, dîndu-şi seama că se dădea în spectacol, Jennifer surîse şi jucă şi ea teatru.

– Nu aveam de gînd să-ţi plătesc dumitale prînzul, ci numai pe al meu. Totuşi, asta e o călătorie de afaceri, ţii minte? Nu e o ieşire de plăcere.

– Se poate, dar nu există nici o lege care să ne interzică puţină distracţie, nu-i aşa?

– Vrei să defineşti distracţia, te rog?

– Să-ţi laşi părul liber, spuse el, apoi îi descheie cureaua de la cască. Să-ţi dai jos pantofii şi să alergi desculţă prin iarbă. Să miroşi aerul curat de la ţară. Să-ţi încarci bateriile, Jennifer. Asta înseamnă distracţie.

– Ah, această distracţie, spuse ea şi se urcă pe motocicletă.

Prînzul, după cum se dovedi, nu era nicidecum o masă copioasă pe care o luau de obicei italienii la prînz, ci doar pîine proaspătă, cîteva felii de brînză *provolone* şi şuncă *prosciutto,* măsline, ciuperci marinate şi două sticle de Coca-Cola, toate aşternute pe o pătură la umbra unui copac înmugurit.

– Asta e o masă pentru regi, spuse Doug punîndu-şi mîinile sub ceafă şi aşezîndu-se pe iarba proaspăt crescută.

Lîngă el Jennifer stătea cu picioarele strînse sub ea şi observa cum tricoul lui Doug ieşise din centură lăsînd să se vadă un buric înconjurat de fire de păr negru, cîrlionţat.

– Da, totul a fost foarte bun, spuse ea. Sînt surprinsă că ai putut să bagi atîtea lucruri în cutiuţa din spatele motocicletei. Dar cînd Doug începuse să scoată alimentele, Jennifer fusese şi mai surprinsă. Ideea lui de a lua prînzul nu fusese atît de întîmplătoare pe cît lăsase el să se înţeleagă; cu siguranţă că organizase totul de la bun început. Un tip şmecher, se gîndi ea, dîndu-şi seama că va trebui să stea cu ochii pe el.

– O nimica toată, spuse el căscînd, apoi închise ochii sub adierea calmă a brizei.

Jennifer îl studie cîteva minute, admirîndu-i genele lungi şi linia sinuoasă a nasului. Totuşi, era un tînăr atrăgător. Nu era frumos în accepţia contemporană a termenului, nu semăna cu un star de cinema, ci era mai degrabă un tip clasic, din Vest. Ar fi arătat perfect călare pe un cal sau mînînd vitele la el acasă în Butte, Montana, dacă acolo se creşteau vite. Arăta totuşi bine şi aici.

După părerea lui Jennifer era un tip ciudat, pe care nu-l putea citi. Nu putea să fie mai în vîrstă decît ea, totuşi părea mai înţelept şi în jargul său cu alţi oameni; atît de american şi în acelaşi timp bine adaptat Europei. Jennifer se întreba de ce plecase el oare din Butte şi alesese armata ca mod de viaţă.

– Cum se face că un tip ca tine nu e însurat cu o fată drăguţă? întrebă ea, surprinsă de propria-i curiozitate.

Doug rămase şi el surprins de întrebare şi deschise încet un ochi, o privi, apoi se răsuci pe-o parte şi se sprijini într-un cot.

– Am fost.

– Fost?

– Da, cu mult timp în urmă. Nu a ţinut.

– Erai prea tînăr?

– Da, rîse el. Fiindcă veni vorba de asta, la optsprezece ani eşti foarte tînăr. Pe atunci nu mi se părea aşa.

– Optsprezece?

– Mda. Eu aveam optsprezece, ea şaptesprezece. Absolventul de liceu se însura cu răsfăţata casei. Am trăit fericiţi cam o săptămînă şi ceva, pînă ce ea a descoperit nu numai că era însărcinată, dar şi că prefera să stea cu mama şi tata în casa lor mare, decît cu mine într-o rulotă. Am divorţat repede – cred că a fost cel mai rapid divorţ din istoria statului Montana – apoi eu m-am înrolat în armată, în loc să merg la colegiu sau să plec

la o bursă. Sfîrşitul poveştii.

Din motive pe care Jennifer nu şi le putea explica, atitudinea lui blazată o enervă.

– Cum poţi fi atît de sarcastic?

– De ce nu? Nu trebuie să te superi pentru ceva ce s-a întîmplat demult.

– Dar divorţul este atît de... Jennifer nu mai continuă, fiindcă nu putea să-şi exprime gîndurile tulburi.

– Dureros cînd se petrece, zise el, dar cu timpul îţi trece. Nu toţi sînt atît de norocoşi să aibă o căsătorie ca-n basme, aşa cum este a ta. O casă mare pe deal, doi copii, menajeră.

Jennifer izbucni în rîs la ironia remarcii lui. *Dacă ar şti el,* se gîndi. Căsătoria ei poate că era un basm scos direct din cărţile Fraţilor Grimm. Văzîndu-i faţa, Doug se ridică:

– Ce se petrece?

– Nimic, zise ea şi începu să strîngă resturile de mîncare. Absolut nimic.

Doug puse palma pe mîna ei oprind-o:

– Ceva se întîmplă. Ce anume?

– Nu cred că ai vrea să ştii, Doug. Zău aşa, te rog, hai să lăsăm subiectul, bine?

De aceea păruse atît de tristă cînd o cunoscuse pentru prima dată, se trezi Doug. Căsătoria ei scîrţîia. Dacă acesta era adevărul, iar dacă cele spuse de Jenkins despre soţul ei, căpitanul Avery, erau cît de cît adevărate, însemna că mariajul lor era în declin de cîtva timp. Indiferent cît de mult încerci să ţii ascuns ceva, fie o problemă minoră personală, fie una mai serioasă, pînă la urmă iese la iveală.

O doamnă ca Jennifer trebuind să locuiască sub acelaşi acoperiş cu un soţ adulterin, probabil chiar să trebuiască să se culce în acelaşi pat cu el noapte de noapte... *E păcat,* se gîndi el.

– Ştii, pînă la urmă divorţul, deşi e un lucru dureros, poate să fie un avantaj în timp, spuse el. Desigur, nu

spun că pentru tine ar fi, dar... Se opri dînd din cap. Nu, uită ce am spus. Nu e treaba mea oricum. Nu sînt în măsură să-ţi dau un sfat.

– Da, nu e treaba ta, dar ai dreptul la o părere. Jennifer trase aer în piept şi vorbi cît avu curajul: În acest caz părerea ta vine puţin cam tîrziu.

Lui Doug îi trebuiră cîteva minute să înţeleagă semnificaţia cuvintelor ei, dar cînd le pricepu se trezi mai mult bucuros, decît surprins. Partea surprinzătoare era de înţeles; nu multe femei ar fi dispuse să vorbească atît de liber unui bărbat pe care de-abia l-au cunoscut. Îl deruta partea amuzantă. Pentru el ea nu însemna nimic altceva decît poate o posibilă prietenă, iar el pentru ea probabil că însemna şi mai puţin. Adevărul era că lui îi surîdea ideea de a o şti liberă şi scăpată de ticălosul ei de soţ.

– Vrei să spui că te întorci în State?

– Poate. Trebuie să mă reîntorc acasă cîndva.

– Ce te opreşte să o faci acum?

Un tîrg stupid făcut cu Reede într-un moment de slăbiciune, pe care-l regret, se gîndi ea ridicînd din umeri.

– Ei, cele obişnuite; responsabilităţi de familie, chestii din acestea, cred.

– Nu afacerea pe care vrei să o începi?

– Nu. Asta pur şi simplu mi-a căzut din cer, aş putea spune, ca din senin. Rîse şi adună ce mai rămăsese pe pătură, apoi se ridică. De fapt, nu ştiu de ce-ţi spun toate acestea. Înţelegi că trebuie să rămînă între noi. Oricum, viaţa şi problemele unei femei măritate ca mine trebuie să fie foarte plictisitoare pentru un tînăr burlac ca tine.

– Nu sînt plictisitoare, Jennifer, spuse el. Ca să ştii doar, nu sînt deloc fluşturatic cum îţi închipui.

– Ei, haide. Eşti tînăr, inteligent şi arăţi bine în uniformă. Doar nu vrei să cred că nu ai măcar o fată, dacă nu cîteva la Napoli.

– Nu am.

– Un tînăr ca tine nu are? Nu te cred, Doug.

– Sigur că mă întîlnesc cu fete, spuse el urmînd-o spre motocicletă, cu pătura pliată pe braţ, dar nu sînt un Casanova. Nu am fost niciodată.

– Ah, înţeleg, dădu din cap Jennifer. Vrei să spui că te preocupă monogamia în serie?

– Ce în serie?

– Monogamia. Adică te întîlneşti cu o persoană o perioadă de timp, iar după ce se termină relaţia îţi cauţi pe altcineva. Nu te „întîlneşti" – e cel mai bun termen – cu două-trei fete în acelaşi timp.

– Doamne, sigur că nu! Chiar dacă aş avea curajul să fac aşa ceva, nu am timp. Mai ales că nu ştiu dacă te-ai uitat bine la fetele din Napoli.

– Nu, dar fiindcă veni vorba, nu mă interesează fetele.

– Bine, atunci crede-mă, nu vreau să am de-a face cu unele ca ele. Cele pe care mi-ar plăcea să le cunosc nu dau doi bani pe un tip ca mine.

– Eşti drăguţ, Doug Blaisdell, ştii asta?

Jennifer îşi dădu seama cît de plăcută fusese această zi alături de el. În sfîrşit frumuseţea Italiei reuşise să pătrundă prin zidul pe care şi-l ridicase în jurul ei pentru a face faţă neliniştilor vieţii. Cu siguranţă că Marea Mediterană era o experienţă spectaculoasă pentru oricine, cu atît mai mult pentru o persoană a cărei viaţă se transformase într-o luptă. Putea fi de asemenea şi o fantezie senzuală de auriu, măsliniu, verde-crud şi albastru. Această parte a lumii era o minune fără vîrstă, scăldată în culorile clasice ale viilor de pe dealurile străvechi.

Lumina şi aspectul general sînt înveselitoare, deşi locul unde stătuseră ei era de o modestie pastorală şi oarecum prea liniştit. Jennifer iubea şi avea nevoie de liniştea profundă a peisajului. Poate că senzaţia plăcută pe care o resimţea avea o legătură cu simţul împlinirii

unei zile, la care ajutase şi Italia, ca un elixir. Realizase foarte mult în ultimele ore cu ajutorul de care avea nevoie.

Sau poate că era doar o modalitate de a se relaxa, de a vedea lucrurile într-o lumină mai odihnitoare, în care caz senzaţia plăcută era direct legată de tînărul sergent pe care-l privea în acest moment.

Parcă primea de la el o putere neobişnuită. Nu una împotriva ei, ci pentru ea. Măcar aici, în Italia, pierdută în lume, se simţea extraordinar. Oftă şi luă casca:

– E timpul să mergem, spuse ea. Am petrecut o zi perfectă, adăugă în timp ce urca pe motocicletă.

– Chiar nu-ţi place deloc pe motocicleta mea? întrebă el urcîndu-se pe vehicul.

– Hai să spunem altfel – lui Indiana Jones îi e frică de şerpi?

– Bine, ai cîştigat, spuse el zîmbind. Data viitoare cînd mai ieşim o să caut neapărat o maşină.

– Data viitoare?

– Da. Peste o săptămînă pot obţine o permisie, dacă mă port bine. Mă gîndeam să mergem la Pompei ca să vedem ruinele.

– Mi-ar face plăcere, spuse ea.

– Grozav. Cum va fi o ieşire de plăcere, nu în interes de afaceri, fără nici o grijă, poate că vrei să-i iei şi pe copii cu tine.

Capitolul 10

– Ştii, continuă să mă uimească, spuse Suzanne, aplecîndu-se peste pătuţul de copil unde se uită atentă la bucăţica de carne care dormea liniştit. Sînt atît de mici la început, neajutoraţi şi dulci.

– Ştiu, spuse Jennifer.

– Şi au gura mare. Doamne, ce gură mare. De multe ori te gîndeşti că i-ar putea trezi chiar pe morţi.

– Mai ales la miezul nopţii, cînd eşti şi tu pe jumătate mort de oboseală şi încerci să dormi. Surîse amintindu-şi cît de mici fuseseră fetele ei, dar capacitatea lor pulmonară era imensă. Jennifer mîngîie faţa copilului cu degetul. Dar sînt atît de moi. Nu-ţi poţi imagina cît de moi sînt.

– E nedrept, nu?

– Ce anume?

– Păi, faptul că începi viaţa mic şi moale, apoi creşti, iar dacă eşti ca mine, ajungi să ai tot felul de probleme de piele. Am cheltuit o avere încercînd să am şi eu pielea la fel de fină ca a lui.

– Acesta este un adevăr trist al vieţii, spuse Jennifer.

Ridică încet capul de deasupra nou-născutului cînd Josie le spuse din uşă:

– Cafeaua e gata, şopti ea. A venit şi Maryanne cu *cannoli.*

– *Cannoli?* zise Suzanne. Doamne, se duce pe apă regimul meu. Începuse atît de bine. Mă rog, piele aspră şi celulită – blestemele vieţii mele.

Ieşiră din camera copilului şi coborîră în sufrageria lui Katie. Cu excepţia mobilierului, a tablourilor şi a aranjării inverse a camerelor, Jennifer putea confunda casa soţilor Fuller cu a sa. Ambele reşedinţe, ca multe altele din grupul de clădiri, aveau aceeaşi intrare din lemn, sufragerie şi salon, iar în bucătărie gresie. Casele aveau şi uşi asemănătoare la intrare. Singura diferenţă între casa lui Jennifer şi a soţilor Fuller era că a ei avea un al treilea dormitor la etaj. Katie şi soţul ei nu aveau nevoie de o cameră liberă, pe cînd Jennifer avea.

– Îi va trece? întrebă Katie. Proaspăta mamă născuse de trei săptămîni pe un fotoliu şi-şi ştergea lacrimile de pe obraji cu un şerveţel.

– Sigur că se va face bine, spuse Josie, bătînd-o pe umăr. Doar că durează, atîta tot.

– Cît mai durează, asta aş vrea să ştiu, zise Katie. Am rămas cu burtoiul acesta şi nu scap de el. Nu pot să mă îmbrac cu nimic. Părul e groaznic, pielea e încă plină de zbîrcituri şi de cînd s-a născut Sean nu am putut dormi bine deloc.

– Are colici? întrebă Barb. Primul copil al surorii mele a avut colici şi a fost foarte greu.

– Nu asta e problema la Sean. Doar că la el noaptea e zi şi ziua noapte. Cel puţin aşa spun mama şi doctorul.

– Ar trebui să aranjezi cu Brad să-l hrănească el la două noaptea, sugeră Barb. Adică, dacă face şi el asta o dată sau de două ori pe săptămînă, ţi-ar fi de mare ajutor.

– Nu poate, spuse Maryanne servindu-le cu platoul cu *cannoli.* Îl alăptează încă.

– Ei, da, se linişti Barb.

– Şi asta încă nu-i nimic, zise Katie. Credeam că alăptatul va fi o experienţă grozavă. Şi că Sean şi cu mine vom avea o legătură puternică mamă-fiu, dar nu e deloc aşa de plăcut.

– Ştiu că poate par crudă, interveni Barb, dar ai încercat să-l laşi să plîngă pur şi simplu? Adică schimbă-l, hrăneşte-l şi fă-i ce vrea, dar nu-i da atenţie cînd plînge. Devine răsfăţat cam devreme.

– Are dreptate, să ştii, confirmă Suzanne.

– Nu aş putea să fac asta, zise Katie.

– Bine, dar pînă la urmă va trebui să devii mai drastică, spuse Suzanne.

– Crede-mă, zise Josie. Crede-ne pe toate, e mai bine aşa.

– Da, interveni Suzanne, dacă eu nu aş fi făcut asta, poţi să pui pariu că nici una din noi nu ar fi avut mai mult de un copil.

– Dar nu e aşa, spuse Maryanne delectîndu-se cu încă o felie de tartă cu cremă, făcută de ea. Mai ales fiindcă unele dintre noi nu am reuşit să-i convingem pe soţii noştri să se stăpînească. Cel puţin, nu încă.

Josie o privi lung:

– Remarc pe chipul tău o umbră de mînie?

– Disperare ar fi mai potrivit ca termen, spuse Maryanne mîrîind.

– Vrei să spui exact ce ai spus mai devreme? întrebă Josie.

Maryanne dădu din cap.

– Felicitări, zise Jennifer.

– Dar, cînd vei naşte? întrebă Suzanne.

– Pe la sfîrşitul lui noiembrie, răspunse Maryanne. Dar păstrează-ţi felicitările pentru Tommy. Eu nu l-am dorit. Cu acesta nu am nici o vină. Pe ceilalţi doi pot să

spun că i-am dorit şi eu, dar la acesta se poate spune că am fost un participant mai puţin entuziast. Aşa că daţi vina pe el.

– Aşa am simţit şi eu cînd am rămas gravidă cu al treilea, spuse Josie punînd mîna pe braţul lui Maryanne. Dar, cum încercam să-i spun lui Katie toată dimineaţa, vor trece toate, copila mea.

– Situaţia mea este puţin diferită, zise Maryanne. Tu aveai deja doi băieţi, deci, presupun că Becky a fost o surpriză binevenită.

– Da, aşa este, zise Josie.

– Problema mea este că am deja un băiat şi o fată şi nu mai voiam nici unul.

– Priveşte partea pozitivă, spuse Suzanne zîmbind. Poate că vei fi norocoasă şi vei naşte un ponei de această dată.

Rîsetele începură să răsune cînd Suzanne se feri de o pernă aruncată în direcţia ei de către Maryanne.

Mai tîrziu Maryanne, Barb şi Suzanne o însoţiră pe Katie sus, ca să vadă tînăra mamă în acţiune cu nou-născutul ei. Jennifer rămase jos să o ajute pe Josie să strîngă cănile de cafea şi farfuriile pentru desert.

– Cum a fost la Roma întrebă Josie.

Jennifer cugetă cîteva secunde.

– Dacă aş putea să răspund într-un cuvînt, aş spune că a fost umezeală. Am intrat şi am ieşit atît de repede de peste tot, încît nu am reuşit să văd prea mult.

– Păcat. Un oraş ca Roma merită mai mult decît o călătorie de o noapte.

– Poate data viitoare. *Dacă am destul noroc să mai existe o dată următoare.*

– Dar prietenul tău? întrebă Josie.

– Cine, Richard?

– Da.

– Oh, era bine ultima dată cînd l-am văzut. Parcă era un peşte scos din apă – cum se spune. Jennifer duse

tava în bucătărie şi o aşează pe dulap. Apropo, mi-am amintit. Vreau să-ţi mulţumesc ţie şi lui Herb fiindcă mi l-aţi recomandat pe signore Fondacaro. Să ştii că ne-a fost de mare ajutor.

– Asta şi trebuie să facă – să ajute, zise Josie.

– Crede-mă că a făcut mai mult de atît. E foarte eficient. Dacă ştiam cît e de bun şi cît de repede va rezolva situaţia, nu m-aş mai fi dus la Roma. Cînd am ajuns acolo am constatat că nu era nevoie de mine, practic. Signore Fondacaro avea situaţia sub control şi rezolvase mica dilemă a lui Richard.

– Cred că faptul că a fost cu tine acolo cînd prietenul tău avea nevoie de tine a fost cel mai mare stimulent moral pentru el.

Nu ai mai spune asta, dacă ai şti motivul călătoriei lui Richard, se gîndi Jennifer. Voind să schimbe subiectul, chiar şi pentru ea însăşi, Jennifer ridică din umeri şi rîse.

– Cred că aveam o voce înspăimîntată cînd te-am sunat în acea zi.

– Nu, de fapt mi s-a părut că ai vorbit mai degrabă ca o femeie îngrijorată pentru soarta şi siguranţa unui bun prieten la care ţii şi pentru care îţi făceai probleme.

– „Îngrijorată" e un termen prea moale pentru ceea ce simţeam, de fapt, spuse Jennifer.

– Îmi închipui. Măcar bine că acum e liber şi că nu zace prin închisoare. A scăpat cu bine?

– Cred că da. Cumnata mea, Diane, m-a sunat săptămîna trecută şi mi-a spus că l-a văzut la supermagazinul din cartier.

– Diane. Ea e cumnata cu care ai afacerea?

– Afacerea, da, spuse Jennifer sec. Ca să fiu sinceră cu tine, Josie, aceasta vine mai degrabă ca un hobby, decît ca o slujbă permanentă.

– Chiar atît de mult contează pentru tine?

– Nu ştiu. Nu ar trebui?

– Nu neapărat.

– Nu te înţeleg prea bine.

– Spun că nu ştiu dacă e atît de importantă pentru tine ca hobby sau ca slujbă. După cîte zice Suzanne, ceea ce faci merge destul de bine.

– Da, deocamdată, zise Jennifer.

– Bine, atunci hobby sau slujbă, ce mai contează, atîta timp cît îţi place şi ai succes?

– Dacă aşa se pune problema, atunci nu mai contează.

– Îţi place ce faci, nu?

Jennifer cîntări întrebarea lui Josie şi începu să realizeze că, în ciuda nesiguranţei ei, agrea munca făcută. Îi şi plăcea foarte mult. Găsea că activitatea e stimulatoare şi interesantă, uneori cam dificilă, deşi de multe ori nu era prea sigură ce să facă.

– Sigur, spuse ea, cred că da. Cel puţin, pentru început îmi place. Mai întreabă-mă peste cîteva săptămîni şi poate că atunci mă voi răzgîndi.

– De ce peste cîteva săptămîni? întrebă Josie.

– Fiindcă atunci se duce la Amalfi să vadă noua linie de vase, spuse Suzanne coborînd scările şi intrînd în bucătărie.

– Ai propria linie de produse? întrebă Josie.

Remarca o luă pe Jennifer prin surprindere.

– Pînă acum nu m-am gîndit la asta, dar da, aşa este.

– Sînt impresionată. Cum ai reuşit?

– Nu a fost uşor, să ştii, interveni Suzanne în timp ce-şi turna o ceaşcă de cafea la care adăugă multă frişcă. A trebuit să o împing de la spate tot timpul pe fata asta.

– Nu-i adevărat, spuse Jennifer.

– *Au contraire,* dragă Jenny. Uită-te la ea, Josie. Pe dinafară arată ca o adevărată soţie, ca şi noi, nu-i aşa?

– Asta şi sînt, spuse Jennifer.

– Nu eşti, o contrazise Suzanne. Poate că eşti şi

soţie, dar nu eşti una obişnuită. Ai mai mult talent în mîinile acelea decît eu şi Josie luate împreună.

– Talent, ha! zise Jennifer. Ştiu să desenez.

– Dar eu nu, spuse Josie.

– La fel şi eu, întări Suzanne.

– Dar desenul nu e un talent, ci doar ceva ce înveţi şi deprinzi la colegiu.

– Unde ea a absolvit Artele frumoase, cu diplomă. Suzanne dădu din cap. Ce mai, ea îşi expune doar darurile cu care a înzestrat-o Dumnezeu. Ia aminte, Jenny, nu am spus talent.

– Nu e talent, preciză Jennifer. Şi nici dar. Desenez de cînd eram mică.

– Da, numai că eşti mult mai bună decît mine sau oricare dintre noi, spuse Suzanne. I se adresă lui Josie: Ar trebui să-i vezi cîteva desene pe care le-a făcut pentru Brianne şi Chelsea. Sînt grozave. Mai mult, ar putea fi înrămate şi agăţate deasupra căminului.

– De ce nu ai făcut asta? întrebă Josie.

– Nu ştiu, zise Jennifer. Cred că nu m-am gîndit. Desenez cu ele de cînd s-au născut. Jennifer se simţea stînjenită fiindcă devenise subiect de discuţie.

– Ei, copiii sînt copii, spuse Suzanne făcînd un semn cu mîna. Sînt frumoşi să-i priveşti şi să-i ţii în braţe, dar imediat cresc.

– Da, peste cîţiva ani devin adolescenţi, zise Josie. Dar tu şi linia ta de producţie sînteţi mult mai interesante. Nu am cunoscut pe nimeni care să stea pur şi simplu şi să-şi deseneze propriile modele de veselă.

– Dar nu e vesela mea, spuse Jennifer. E a lui Diane.

– Ce să-şi deseneze? întrebă Barb.

– Propria veselă, spuse Josie.

– Exact, zise Katie. Îmi amintesc că am citit în ziar ceva despre un tînăr sergent, cum îl cheamă...

– Blaisdell, spuse Suzanne. Doug Blaisdell.

– Da, aşa. El a scris un articol despre tine.

– Tot el te-a ajutat să creezi modelele? întrebă Barb.

Jennifer se încruntă. Şi-ar fi dorit să fie altundeva decît în bucătăria lui Katie.

– Bine, ai dreptate. Eu am desenat modelele, iar sergentul Blaisdell a mers cu mine la Amalfi în ziua cînd am făcut comanda pentru vase. Dar serviciile sînt pentru Diane, ca să le vîndă în magazinul ei. Nu sînt pentru mine personal. Nici nu ştiu încă dacă va ieşi ceva din asta. Chiar şi cînd voi şti cum arată serviciile tot nu am idee cît va cere Diane pe ele. Sînt o mulţime de taxe de transport, de încărcare şi multe altele.

– Dar cine a spus să le cumpărăm de la Diane? zise Suzanne. Nu avem nevoie de ea. Le putem cumpăra direct de la tine.

– Da, sări Barb, tu eşti creatoarea lor.

Jennifer privea cele cinci perechi de ochi îndreptaţi asupra ei şi-i veni în minte o idee. Ea demarase proiectul, desenele, iar acum era timpul să acţioneze.

– Mi-e teamă că va trebui să discutaţi cu partenera mea de afaceri despre asta.

– Partenera ta de afaceri? întrebă Josie.

– Da, eu mă ocup de partea artistică. Suzanne se ocupă de partea de vînzări pentru această parte a Atlanticului.

Toate privirile se îndreptară spre bruneta despre care se vorbise.

– Eu? făcu Suzanne. De cînd sîntem noi partenere?

– De cînd am hotărît eu, acum o secundă. Jennifer o bătu pe umăr pe Suzanne. Bun venit la firmă – se cheamă... *Cafeaua de miercuri dimineaţă Incorporated.* Cum ţi se pare?

Suzanne se strîmbă.

– Pentru o firmă internaţională, miroase urît.

– Bine, atunci propune tu un nume mai bun. Acum trebuie să plec acasă şi să pregătesc prînzul.

Peste cîteva minute Jennifer plecă de la Katie li-

niştită. Pe cînd mergea pe stradă pînă la ea acasă, scăldată de soarele primăvăratic al Napoli-ului, îşi dădu seama că alegerea lui Suzanne nu fusese cea mai înţeleaptă variantă. Ce ştia ea despre afaceri? Pe cine încerca să păcălească? se gîndi ea. Nu ştia nimic de afaceri.

– Ei, bine, murmură ea cînd descuia uşa, atunci vom fi amîndouă o pereche potrivită.

Capitolul 11

Din prima clipă cînd Brianne îl văzu pe Doug, se purtă cu el ca o felină. Jennifer privea în tăcere cum fiica sa de numai cinci ani se uita la el cu ochii ei mari, de culoare verzui-albăstruie şi-i zîmbea drăgălaş. Apoi îl privea pe Doug şi îşi dădea seama că sentimentul micuţei era împărtăşit şi de el. Doug ştia să se poarte cu copiii; le asculta pe fete atent, iar lui Brianne parcă îi sorbea fiecare cuvînt, indiferent cît de împleticit sau de copilăreşte se exprima; lucru pe care Reede îl făcea foarte rar.

Pe de altă parte, Chelsea era timidă, sfioasă, încă prea ataşată de mama sa, ca să fie preocupată de a-l atrage pe străinul înalt care le intrase în casă, lăsînd-o pe sora sa mai mare să-i capteze atenţia în întregime. Cînd Doug păşise pragul casei, ea se ascunsese în spatele lui Jennifer, acoperindu-şi faţa în fusta mamei. Doar de cîteva ori se uită la el mai direct, apoi căpşorul cu bucle blond- trandafirii dispărea din nou.

– Fetelor, duceţi-vă să vă luaţi poşetele şi pulovere-le, le spuse Jennifer.

– Mami, dar afară nu e frig, protestă Brianne.

– Ştiu, dar s-ar putea răcori pînă ajungem acasă. Nu vreau să răciţi.

– Fetele sînt minuante, spuse Doug cînd copilele alergară în rochiţele lor roz.

Apoi se uită mai atent la holişorul unde stăteau el şi Jennifer, apoi aruncă o privire pe furiş prin arcada care ducea în sufragerie. Casa e foarte mare.

– Pentru fete îţi mulţumesc şi sînt de acord cu tine, dar în privinţa casei – mi-e teamă că ar trebui să prezinţi complimentele familiei care a locuit aici înaintea noastră. Şi ei erau tot în forţele NATO şi s-au ocupat de aranjarea casei.

– Totuşi, e frumos.

– Da, este. După cît de grea este situaţia cu casele aici, am avut noroc că am găsit-o.

– Da, e greu să găseşti un loc confortabil în oraşul acesta.

– Astă e o remarcă drăguţă, zise Jennifer. Cînd am aflat că soţul meu e transferat aici, am avut coşmaruri cîteva săptămîni. Locuiam în Germania şi acolo îmi plăcea. Aveam o căsuţă lîngă baza militară, nu departe de zona comercială. Cînd am auzit că ne mutăm la Napoli, eram convinsă că vom ajunge toţi patru să locuim într-un apartament cu o singură cameră, pînă ce va apărea ceva mai convenabil, dar am moştenit casa aceasta de la bun început.

– Cam cîţi ani are? întrebă Doug intrînd în sufragerie ca să admire panourile din lemn din jurul căminului.

– Nu ştiu sigur. Cred că are vreo cincisprezece sau douăzeci de ani.

– Nu glumeşti? Parcă ar fi nouă.

– O parte e într-adevăr nouă. La început nu a fost aşa, dar toţi locatarii au adăugat cîte puţin de-a lungul anilor. A devenit aproape o locuinţă modernă, pentru pretenţiile americane, cel puţin. Din cînd în cînd mă mai plîng că nu am maşină de spălat vase, dar cînd vine vorba de încălzirea centrală nu scot o vorbă. La fel sînt

şi sistemul de aer condiţionat şi apa caldă. Acestea sînt condiţiile de bază necesare cînd ai copii mici. Bine, Chelsea aproape că nu mai are nevoie de scutece, dar mai sînt accidente noaptea. Dacă te uiţi acum la casă, nici nu-ţi vine să crezi că fusese aproape distrusă, nu?

– Distrusă? Ce s-a întîmplat, a încercat cineva să o dărîme?

– Nu. Nu e ceva grav. Mă rog, cred că la vremea respectivă a fost îngrozitor, dar mama natură a fost de vină. Zona oraşului Napoli în întregime a fost cîndva lovită puternic, la un cutremur din anii '80.

– Da, uitasem de asta, spuse Doug.

– Eu nu. De fiecare dată cînd simţim chiar şi cea mai mică zguduială, mă crispez. Practic văd Vezuviul deschizîndu-se deasupra şi mi se pare că sîntem acoperiţi cu lavă topită. Sper ca, atunci cînd se va întîmpla, să nu mai fim aici.

Brianne şi Chelsea veniră alergînd. Jennifer legă boneţica de soare sub bărbia micuţei, iar Doug observă că unul din pantofii lui Brianne erau nelegaţi. Se lăsă pe genunchi şi-i legă şiretul.

– Doamnelor, sînteţi gata să plecăm?

– Îhî, spuse Brianne, dînd din cap. Am făcut pipi şi restul, cum ne-a spus mama.

Jennifer pocni din deget:

– Ştiam că am uitat ceva.

– Bine, atunci, du-te, zise Doug. Am idee ce condiţii sînt în afara oraşului; nici măcar nu cred că au toalete în provincie.

Jennifer înţelese aluzia şi surîse:

– Nu asta uitasem. Nu am luat loţiunea contra arsurilor solare, iar dacă nu le ung pe fete, cînd ne întoarcem or să arate ca nişte răcuşori. Vin imediat.

Jennifer alergă pe scări să ia loţiunea. Cînd ajunse în baie îşi surprinse imaginea în oglindă şi observă că era îmbujorată. Ştia că perspectiva unei întregi zile petrecute cu Doug era motivul bucuriei, al privirii nerăbdă-

toare. Cu toate acestea nu ştia de ce era atît de entuziasmată. Mai petrecuse o zi cu el, atunci cînd merseseră la cumpărături cu Suzanne, apoi încă o dată, acum o săptămînă la Amalfi, la olărie. De data aceasta însă era diferit. Astăzi nu ieşeau pentru afaceri, ci pentru a se distra pur şi simplu. Mai mult, nu vor fi singuri; le vor lua şi pe fete cu ei. Erau aproape ca o familie.

Dintr-o dată realitatea o izbi pe Jennifer, la fel de surprinzător ca şi chipul pe care-l văzuse în oglindă. Începuse să-i placă Doug Blaisdell – îl plăcea mai mult decît avea dreptul.

Te porţi la fel de copilăreşte ca Brianne, îşi spuse ea în timp ce punea tubul de cremă în sacul de pînză pe care-l legă apoi. *Nu, mai rău, fiindcă eşti mai mare decît Brianne şi ar trebui să-ţi dai seama.*

Jennifer coborî scările şi văzu uşa de la intrare deschisă, iar Giulia ieşi din bucătărie.

– Sergent Blaisdell a spus să vă spun că el şi *bambinas* vă aşteaptă în maşină, zise femeia zîmbind.

Jennifer se îndreptă spre uşă, dar îşi aduse aminte de ceva şi i se adresă menajerei:

– Giulia?

– *Si?*

– Spune-mi ceva, te rog.

– Dacă pot.

– Greşesc eu sau bărbatul acela, de afară, e foarte cumsecade?

Giulia clipi de cîteva ori, nelămurită, apoi dădu încet din cap:

– Nu, signora. Sergentul Blaisdell e un om minunat. Dar şi dumneavoastră sînteţi o femeie deosebită, nu?

Faptul că Giulia nu spuse nimic despre Reede fu imediat remarcat de Jennifer.

– Crezi că greşesc fiindcă îmi petrec timpul cu el?

– Să greşiţi, signora?

– Da, sînt nebună, stupidă. Ştii, mă port ca o adolescentă, ca Alessandra, în loc să fiu o femeie respon-

sabilă, cum trebuie să fie o femeie măritată.

– Alessandra e doar o adolescentă, spuse Giulia. E o copilă, dumneavoastră nu sînteţi.

– Ştiu, nu-mi aminti.

– Vă simţiţi *colpevole?*

– Vinovată? ezită Jennifer, dîndu-şi seama că Giulia atinsese punctul sensibil. Da, cred că da. Dar să mă omori şi nu ştiu de ce.

– Ascultaţi-vă inima, signora. Mereu să vă ascultaţi inima. Atunci mintea vă va spune că nu aveţi de ce să vă simţiţi vinovată.

Inima ei? Jennifer mai ascultase o dată ticăitul ei, cînd ar fi trebuit să asculte de glasul raţiunii şi ajunsese în această situaţie – o căsătorie nereuşită cu un bărbat egoist şi nepăsător. În aceeaşi clipă începu să o doară capul. Pulsa de durere, cum spunea bunica ei, demult moartă, pentru căsătoria lui Richard cu Therese.

Durerea încetă. Jennifer ştia că făcea acum ceea ce dorea, ce era mai bine pentru ea. Realizînd aceasta, sentimentul de vinovăţie se spulberă.

– Eşti atît de înţeleaptă, spuse Jennifer, îmbrăţişînd-o pe menajeră, care nu era cu mai mult de zece ani mai în vîrstă decît ea. Deşi nu discutase niciodată cu Giulia serios, ştia că se poate bizui pe sfatul ei. Părea că femeia face ce spune, iar cuvintele îi vin direct din inimă.

– Ah, aţi întîrziat, spuse Giulia conducînd-o pe Jennifer afară. Sergentul dumneavoastră va pleca fără dumneavoastră, dacă nu vă grăbiţi.

Sergentul meu, se gîndi Jennifer zîmbind. Puse sacul pe umăr, scoase ochelarii de soare, apoi ieşi, coborî scările şi deschise portiţa.

– Ei, dar ţi-a luat ceva timp, îi spuse Doug.

– Îmi pare rău. A trebuit să mai vorbesc ceva cu Giulia.

– E o femeie cumsecade, spuse el.

– Da, este.

– Fiindcă şi tu eşti drăguţă, te iert de data aceasta. Se uită peste umăr la Brianne, care stătea pe bancheta din spate, cu centura de siguranţă prinsă. Chelsea era şi ea aşezată pe scaunul special pentru maşină şi arăta ca o prinţesă cu boneţică. Gata, fetelor. Ce spunem cînd vrem să plece maşina?

– Leagănă-te şi te rostogoleşte! strigă Brianne.

– Agănă-te şi te ostogoeşte! se auzi glasul Chelseei, ca un ecou.

Doug porni motorul şi o privi insistent pe Jennifer.

– Leagănă-te şi te rostogoleşte? întrebă ea zîmbind. E oribil ce le-ai învăţat.

– Poate, zise el, dar trebuie să spui şi tu, altfel maşina nu porneşte.

– Eu?

– Exact.

– Of, haide...

– Spune, Jennifer. Dacă nu, va trebui să rămînem aici toată ziua.

– Da, mamă, spune, ca să plecăm, o sfătui Brianne.

Jennifer ezită clătinînd din cap. Doug Blaisdell era hotărît. Dulce, glumeţ şi subtil ca un tanc *Sherman.* Jennifer nu se supără. De fapt îi agrea modul de a se impune.

– Of, bine, zise ea. Leagănă-te şi te rostogoleşte!

Maşina demară în trombă, iar Doug scoase o exclamaţie de cowboy:

– Iii-haa!

– Am sentimentul că va fi o zi pe care nu o voi uita uşor, spuse Jennifer.

Deşi luna mai de-abia începuse, soarele strălucea arzător deasupra oraşului Pompei, încălzindu-i nu nu-

mai ruinele, ci şi grupurile de turişti care se plimbau printre ele.

Se opriră la umbra unui zid dărîmat, lăsînd să treacă grupul înaintea lor. Doug profită de pauză să-şi pună un nou film în aparat. Jennifer îngenunche şi o unse pe Chelsea cu loţiune pe nas, apoi pe braţele grăsuţe.

Cvartetul era nostim, se gîndi ea. O mamă cu cele două fetiţe, îmbrăcate amîndouă în roz şi un tînăr înalt, în blugi roşi, tricou şifonat şi cizme de cowboy.

– Dacă aş fi în locul tău, spuse Doug întrerupîndu-i şirul gîndurilor, m-aş da şi eu cu cremă.

– Aşa ai face?

– Da. Racii sînt foarte buni la gust, dar nu m-aş încumeta să merg alături de ei în locuri publice. Oamenii au tendinţa să se uite ciudat, ştii?

– Bine, acceptă Jennifer. Să mă dau şi eu cu cremă.

După ce o unse pe Chelsea se apucă să o ungă şi pe Brianne.

– Acesta este blestemul pielii irlandeze, deschisă la culoare. În aceste perioade aş da orice să am tenul mai închis. Cel puţin aşa nu m-aş mai teme că mă arde soarele. Pun pariu că ţie nici nu-ţi pasă, îi spuse ea lui Doug.

– Mama spunea întotdeauna că îmi va prinde bine sîngele de indian cîndva. Cred că avea dreptate.

– Deci eşti pe jumătate american autentic?

– Da, pe jumătate american, o parte suedez, olandez, spaniol, englez şi cred că şi puţin sînge francez curge prin venele mele, dacă nu mă înşel. Cu alte cuvinte, sînt o specie tipică de american Heinz. Un exemplar al Naţiunilor Unite.

– Ca şi noi. Jennifer se ridică în picioare şi se dădu cu cremă pe nas şi pe obraji. Sîntem un amestec de naţionalităţi, dar în mare parte de origine irlandeză.

Puse sticluţa în sac şi porni înainte, însoţită de zgomotul roţilor căruciorului Chelseei. Doug, care pînă atunci îl împinsese, de cînd începuseră călătoria, reu-

şise în sfîrşit să înveţe să-l mînuiască pe suprafeţele denivelate; îl înclina într-o parte, pînă ce treceau de zona accidentată, apoi îl aducea în poziţia normală.

– Aş dori să fiu mică, aşa ca Chelsea, spuse Brianne.

– Nici aşa nu eşti prea înaltă, nu crezi? zise Doug. De ce vrei să fii şi mai mică?

– Ca să stau în cărucior şi să mă împingă cineva, spuse ea. Mamă, mă dor picioarele.

– Şi pe mine, iubito.

– Staţi puţin, doamnelor, zise Doug. Nu mai avem mult de mers. Pînă ce vă daţi seama, ajungem de unde am pornit.

– Bine, spuse Brianne.

Doug se aplecă şi-i şopti lui Brianne la ureche:

– Dar rămîne numai între noi doi, bine?

– Îhî.

– Dacă mama ne mai obligă să facem o prostie ca asta vreodată, mă urc eu în cărucior şi o pun pe surioara ta să mă împingă.

Neputînd sesiza gluma la cei cinci ani ai săi, Brianne luă în serios cuvintele lui:

– Poate să mă împingă şi pe mine. Credeam că o să ne distrăm, dar nu-i aşa. Pietrele şi casele dărăpănate nu sînt nostime deloc.

Jennifer constată că lipsa de interes a micuţei era depăşită de neseriozitatea celui mare, aşa că-l privi pe Doug zicînd:

– Să mă corectezi dacă greşesc, dar mi se pare că vizitarea Pompeiului a fost ideea ta, nu a mea. Apoi i se adresă lui Brianne: Toate aceste pietre fac din oraşul Pompei un loc celebru, draga mea. Aici se pot învăţa lecţii astăzi şi putem afla o mulţime de lucruri noi.

– Cum ar fi? întrebă micuţa de cinci ani.

– Bine, de exemplu modul de viaţă al oamenilor care au trăit în urmă cu mii de ani, înainte ca oraşul şi locuitorii lui să fie acoperiţi de cenuşa vulcanului.

– Ar fi trebuit să-l părăsească demult, murmură Brianne.

– Exact la asta se gîndea şi muntele Vezuviu cînd i-a îngropat atunci, spuse Doug.

– Cine e muntele Sevuviu? întrebă Brianne.

– Nu ştii ce e muntele Vezuviu?

Brianne se uită mirată la Doug şi dădu negativ din cap.

– Ai văzut muntele acela mare? E un vulcan care a explodat demult.

– De ce a făcut una ca asta?

– Din cauza presiunii, spuse Doug. Era prea încărcat. Probabil că avusese deja o săptămînă grea. La fel ai simţi şi tu dacă ar trebui să ţii în spinare mulţi oameni, oi şi capre care să se caţere tot timpul pe tine. Vezi tu, bătrînul Vezuviu a rezistat cît a putut, iar într-o după-amiază s-a supărat şi a făcut bum! Cînd praful s-a aşternut peste tot, tot ce era sub el pe mile distanţă se transformase în cenuşă. Cînd bătrînul Vezuviu a văzut că nu mai erau capre, oi şi oameni care să-l mai necăjească, s-a culcat la loc. Norocul nostru,. de atunci doarme în continuare.

– De aceea se zguduie casele din cînd în cînd? întrebă Brianne. Fiindcă bătrînul Sevuviu sforăie?

Doug se gîndi că fetiţa era foarte receptivă şi încuviinţă din cap.

– Acum, că ai vorbit de asta, probabil că de aceea se mai clatină casele. Şi a mea păţeşte la fel. Ştii ceva? Eşti foarte isteaţă pentru o fetiţă atît de mică.

– Sînt sperimentată, spuse Brianne serioasă.

Doug chicoti.

– Cum eşti?

– Sperimentată. Ştiu ce e să sforăi, fiindcă mama sforăie.

Surprinsă de remarca fiicei sale, Jennifer rămase cu gura căscată.

– Brianne, eu nu sforăi.

– Ba da. Aşa spune tata. Mi-a zis că de aceea el doarme în camera de oaspeţi şi nu cu tine. Spune că sforăi atît de tare, că el nu poate să doarmă.

Doug o privi pe Jennifer, iar chipul ei pierdu orice urmă de amuzament. Strînse buzele stînjenită. Peste cîteva secunde îi reapăru zîmbetul pe buze, însă. Se gîndi că el nu trebuia să citească dincolo de ochii care străluceau acum sfidător.

– Nu, iubito, tata se înşeală, spuse Jennifer calmă. Motivul pentru care doarme în camera de oaspeţi este acela că el a început să dea din picioare în somn şi-mi trage pătura de pe mine.

– Aşa cum face Chelsea? întrebă Brianne.

– Exact ca Chelsea.

– Atunci cred că e mai bine să dormi singură în pat, mami. Nu e frumos să te lovească el cu picioarele şi să-ţi fie frig toată noaptea.

– Ştiu, iubito, spuse Jennifer.

Doug se aplecă spre Jennifer şi-i şopti:

– Ai revenit pe linia de plutire cu măiestrie.

Dar ce crede el? îşi spuse ea.

– Da, cum e o vorbă din bătrîni: Gura copiilor...

– ... adevăr grăieşte şi spune adevărului pe nume, termină el zicala în locul ei.

Jennifer deschise gura să mai spună ceva; voia să-l anunţe că faptul de a dormi singură nu era deloc ceva asemănător cu descoperirea unui schelet în cămară, dar replica îi pieri imediat cînd privi peste umărul lui Doug şi zări un chip cunoscut în grupul de turişti care se apropiau de ei. Doug remarcă surprinderea ei şi jena care i se citea pe faţă şi privi în aceeaşi direcţie. Soţia colonelului Herbert Langston se uita la ei.

– Relaxează-te, spuse el. Putem încetini ca să o lăsăm să ne ajungă din urmă, sau putem să ne întoarcem şi să o salutăm noi. Personal cred că e mai bine să ne oprim şi să rămînem calmi.

Jennifer îi aruncă o privire mînioasă, uitînd de stîn-

jeneală.

– Cred că ai dreptate. Ce credeai, că am de gînd să fug şi să mă ascund?

– Pun pariu că ţi-a trecut prin minte şi asta.

– Ei bine, te înşeli.

– Mie nu mi s-a părut aşa.

– Dar ce ţi s-a părut?

– Jenny, faţa ta era expresia vie a vinovăţiei. Dacă nu ar fi fost întinse şnururi între aceşti pereţi, probabil că ai fi dat fuga să te ascunzi în vreun colţ.

– Nu fi caraghios. Nu aş face o asemenea prostie. Mai ales că nu am de ce să mă simt vinovată.

– Da, nu ai de ce. Absolut nici un motiv nu ai.

– Exact, nici unul.

– Atunci nu te mai uita aşa.

Deşi ar fi dorit să-l contrazică, Jennifer ştia că Doug are dreptate; dacă se mai uita o dată la Josie, îi venea să fugă. Să fie surprinsă cu un alt barbat decît soţul ei, deşi erau într-un loc public, în aer liber, o făcea să se simtă vinovată. Se gîndea dacă şi Reede simţise acelaşi lucru cînd se întîlnea cu prietena lui. Probabil că nu, recunoscu ea. Se putea ca el să fie precaut, ca să nu fie surprins de cineva, aşa ca ea. Ei niciodată nu i se păruse că discreţia este un lucru important, mai ales în privinţa lui Doug. Erau simpli prieteni, îşi spuse ea. Nimic altceva decît prieteni.

Jennifer zîmbi larg cînd Josie Langston îi ajunse din urmă.

– Bună, ce mai faci?

– Bine, zise soţia colonelului. Nu ştiam că veniţi azi aici. Dacă spuneai ceva ieri, la Katie, puteam veni împreună.

Jennifer se rugă să-i dea măcar o replică plauzibilă. În acea zi nu ştiuse cînd va putea Doug să-şi ia ziua liberă. El, ca şi Reede şi ceilalţi ofiţeri, puteau părăsi baza doar cînd nu era nevoie de ei.

– Afacerile înaintea plăcerii, spuse Doug.

– Josie, zise Jennifer, îl ţii minte pe domnul sergent Blaisdell, nu?

– Da, sigur că mi-l amintesc. Ce mai faceţi, domnule sergent?

– Bine, doamnă, bine.

– Ce spuneai despre afaceri? întrebă Josie curioasă, uitîndu-se la Brianne şi la Chelsea.

– Bine, ca să vă spunem adevărul, nu e chiar o afacere, mărturisi Doug, scoţînd-o pe Jennifer din încurcătură; a spune adevărul ar fi însemnat recunoaşterea prieteniei lor, dar nici nu putea minţi, fiindcă nu aveau de ce să se teamă. Eu am fost cu ideea. O urmăresc pe doamna Avery cum progresează în afacere, ştiţi?

– Da, am citit articolul dumitale, spuse Josie. Mi s-a părut că ai scris bine. Le-am spus tuturor – în special ofiţerilor de la bază – că noi, soţiile, putem mult mai mult decît să fim doar soţii, mame şi gospodine, sau amfitrioane la ocazii speciale.

– Foarte bine, zise Doug. Exact acest lucru voiam să-l aduc eu în discuţie. Oricum, m-am gîndit să vin pe urmele ei şi ale fetelor astăzi, să fac cîteva fotografii aici şi să văd cum le pot lega de afacerea cu vasele de lut.

– Aha, deci împuşti doi iepuri dintr-o lovitură? întrebă Josie.

– Da, astfel îmi vine mai uşor. Vedeţi, în zilele noastre totul se execută cu computerul. Tehnologia înaltă şi combinaţiile de imagini.

– înţeleg, zise Josie. Nostim, dar nu ştiam că aveţi computere la baza NATO care să facă asemenea lucruri.

– Nici eu nu aş fi ştiut, doamnă. Am dat peste un loc în Napoli unde au tot echipamentul şi acolo mă lasă să lucrez din cînd în cînd. Mă gîndeam că pozele de astăzi sînt binevenite şi doamna Avery m-a rugat să-i fac un catalog cu lucrările pe care să-l trimită acasă, la cumnata ei. Dacă sînt şi tipărite, poate, cine ştie, aceasta le

va trimite clienţilor.

– E o idee grozavă, spuse Josie entuziasmată sincer. Aş vrea să văd şi eu cîteva poze, cînd vor fi gata.

– Chiar aşa? întrebă Doug.

– Da, mi-ar face plăcere. Oricît de ciudat ar părea, nu am fost dintotdeauna doamna colonel Herbert Langston. Înainte să mă căsătoresc am lucrat la o revistă din New York. Au trecut ani buni de cînd nu m-am mai ocupat de aşa ceva, dar cunosc multe despre aşezarea în pagină.

– Deci îţi oferi serviciile firmei *Cafeaua de miercuri dimineaţă Incorporated*? întrebă Jennifer.

– Dacă-şi păstrează numele, nu, spuse Josie. Totuşi, dacă-l schimbaţi, s-ar putea să fiu interesată.

– Vorbeşti serios?

– Sigur. De ce nu? Copiii mei sînt la şcoală o mare parte din zi, aşa că am o mulţime de timp liber. Să aranjez fotografiile în pagină nu mi-ar lua mult timp.

Cu cît Jennifer se gîndea la catalogul lui Doug, cu atît ideea îi plăcea mai mult. Din păcate, era o problemă de rezolvat mai întîi.

– Nu te-aş putea plăti cu nimic, spuse ea. Pe nimeni, de fapt. Capitalul nostru este practic inexistent. Deocamdată am plătit totul cu cărţile mele de credit American Express. Tot ce aş putea să vă ofer ar fi un prînz din cînd în cînd.

– Dar cine a pomenit de bani? zise Doug. Eu fac asta fiindcă aşa doresc, nu pentru că aş avea nevoie de bani. Deşi, un prînz pregătit acasă e o idee tentantă.

– Sînt de acord, spuse Josie. Doar că eu mai am un motiv în plus. Vezi, trebuie să mai fac ceva în afara vînătorii de muzee şi săpături arheologice. Crede-mă, după cîteva vizite din acestea, toate se demodează.

– Mamă, spuse Brianne. Mi-e cald. Putem să mergem acasă?

Jennifer se uită la ea şi văzu că avea broboane de sudoare pe frunte şi pe buza superioară. Chelsea dor-

mea la umbra apărătorii de soare şi nu scotea un sunet.

– Cred că nu putem pleca imediat, iubito. Trebuie să terminăm vizita.

– Ba nu, spuse Josie. Nu aţi ajuns nici la jumătatea turului, aşa că întoarceţi-vă pe unde aţi venit şi plecaţi.

– Eşti sigură?

– Ştiu despre ce vorbesc, spuse Josie. Du copilele din soare pînă nu se prăjesc.

Jennifer îi spuse „la revedere" lui Josie, se întoarse, apoi porniră spre maşină. Josie se alătură grupului.

– Ştii ceva, spuse ea după ce le instalară pe fete în maşină, mi se face chiar frică.

– De ce?

– Din cauza afacerii mele. A început din nimic, iar acum creşte. Ca monstrul lui Frankenstein.

– Exagerezi puţin, nu crezi?

– Ba nu. Mai întîi cumpăr nişte obiecte de ceramică, apoi le comand, tu faci fotografii pentru un catalog despre care aflu abia azi, iar acum soţia colonelului vrea să lucreze pentru mine. Ce va fi, numai Dumnezeu ştie.

– Şi atunci de ce ţi-e frică?

– Fiindcă se implică prea mulţi oameni.

– Dar sîntem numai trei, mă rog, patru cu cumnata ta.

– Nu. Sîntem cinci, spuse Jennifer.

– Cine e a cincea persoană?

– Suzanne Cummings. Ştii că nu a mai fost la cumpărături de cînd am început noi treaba?

– Ah! exclamă Doug solemn. Deci, de aceea a scăzut economia Italiei. Şi cînd te gîndeşti că situaţia era strălucită...

Capitolul 12

Richard stătea la fereastra biroului său din Carew Tower, privind fluviul. De la est spre vest bătrînul Ohio şerpuia ca un şarpe leneş printre River District, Riverfront Stadium, prin spatele podului suspendat Roebling, apoi dispărea privirii, în spatele ramei ferestrei.

La treizeci şi cinci de etaje sub el, pe Strada a treia, ora de vîrf a dimineţii se stinsese, rămînînd puţine maşini care mai circulau. Trecătorii îmbrăcaţi în haine lejere, de vară, se grăbeau către locurile de muncă din cartierul Fountain Square. Richard nu vedea nici vapoarele, nici şalupele, nici restaurantele plutitoare, nici trecătorii întîrziaţi. Cu ochii minţii nu vedea decît un chip, acelaşi chip care-l obsedase în ultimele trei luni: al lui Jennifer.

Oricît de mult ar fi încercat, nu o putea uita. Ultima zi a lor împreună la Roma, singura, după cum avea să fie, era ceva care-i va rămîne în suflet toată viaţa. Jennifer se simţise atît de bine în braţele lui, de parcă acolo ar fi fost locul ei. Iar cînd ea îşi înlănţuise braţele în jurul gîtului său, apoi el o sărutase, simţise acelaşi lucru cunoscut de demult, pe care-l îngropase în adîncimile

sufletului, din ziua cînd o părăsise, acum zece ani – că viaţa lui nu va mai fi aceeaşi fără ea.

Nu era prima dată, de cînd se întorsese din scurta vacanţă la Roma, că se trezise întrebîndu-se ce făcea ea şi cum rezista. Faptul că era o mamă bună, care-şi iubeşte fiicele era un adevăr incontestabil, dar întrebarea se punea în altă privinţă. Nu-i putea veni uşor să trăiască sub acelaşi acoperiş cu bărbatul de care voia să divorţeze. Richard ştia asta din propria-i experienţă; ultimul an de căsnicie nu fusese nici pentru el uşor. Cel puţin se putea spune că fusese un iad. Durata acestuia se întindea pe o perioadă de douăsprezece luni interminabile, în care pierduse mai mult timp şi energie ridicîndu-şi un zid în faţa tuturor cunoscuţilor, deşi ştia că mai era puţin pînă ce el şi Therese se vor despărţi.

Măcar dacă Jennifer ar putea să-l contacteze şi să-i spună să demareze divorţul, s-ar simţi mai bine, mai fericit. În urmă cu trei luni fusese foarte optimist, ştiind sigur că ea urma să-l sune în cîteva zile ca să întocmească documentele preliminare pentru divorţ. Ca toţi bărbaţii pripiţi, observă că Jennifer nu-l sunase, iar actele stăteau încă pe fundul sertarului din birou, neatinse şi nesemnate nici de Jennifer, nici de Reede. După cum părea, vor mai rămîne aşa vreo cîteva luni.

– Domnul Lassiter?

Auzindu-şi numele, se întoarse şi o văzu pe secretară în pragul uşii. Trebuia să recunoască; avea noroc şi trebuia să mulţumească Domnului pentru o secretară atît de frumoasă ca ea. Era brunetă, cu părul frumos aranjat, cu un corp pe care un fotomodel l-ar fi invidiat cu siguranţă şi o personalitate demnă de o cîştigătoare a unui concurs de frumuseţe. Doar cu un zîmbet îi liniştea pe clienţii agitaţi, iar acum, printr-o mişcare discretă a sprîncenei, îl anunţă că avea o treabă importantă. Nimeni nu ar fi crezut că are patruzeci şi trei de ani, că era mama a doi adolescenţi şi soţia unui bărbat care l-ar fi pus la punct chiar şi pe Sylvester

Stallone. Lăsînd la o parte aspectul exterior şi familia, era cea mai bună secretară pe care o avusese Richard vreodată. În anii din urmă avusese destule, dar nici una nu se ridicase la înălţimea lui Francine.

Îşi puse pe nas ochelarii cu ramă neagră şi se aşeză.

– Da, ce este?

– Doamna Michaelson a venit la dumneavoastră.

– Diane? întrebă Richard răsfoind paginile calendarului, căutînd o notiţă pe care probabil o uitase. Am întîlnire cu ea în dimineaţa aceasta?

– Nu...

– Eu intru, spuse Diane lăsîndu-şi faptele să o ia pe urma vorbelor şi trecu pe lîngă Francine. Ştiu că eşti ocupat, Richard, dar îţi jur că va dura doar cîteva minute.

Richard aştepta un client peste puţin timp, după care avea întîlnire cu un procuror districtual la tribunal peste o oră, aşa că aceste cîteva minute erau singurele pe care le putea acorda blondei soţii a celui mai bun prieten al său.

– Intră, Diane. Ca de obicei un gentleman, deşi avea o agendă încărcată, se ridică şi veni să-i oferi un scaun. Ştii că pentru tine am întotdeauna timp.

– Faci bine. Sînt mama unuia dintre finii tăi preferaţi. Se ridică pe vîrfuri ca să-l sărute pe obraz. Ce mai faci, frumosule?

– Bine.

– Ar trebui să nu-ţi vorbesc. Chiar ar trebui să te ignor, aşa cum ai făcut şi tu cu noi.

– Nu te-am ignorat nici pe tine, nici pe Jimmy.

– Oh, nu? Au trecut cîteva luni de cînd ai venit la noi la cină şi ştii că poţi să vii fără o invitaţie prealabilă.

– Îmi pare rău, Diane, dar am fost puţin cam ocupat.

– Ocupat? spuse ea amintindu-şi de campania lui. Crezi că duminica viitoare vei fi tot ocupat? Am organizat un picnic cu grătar şi plăcintă cu mere.

– Făcută în casă?

– Am servit eu vreodată altceva?

Richard se gîndi o clipă, tentat de ofertă, apoi dădu negativ din cap:

– Nu-ţi promit nimic, dar voi vedea.

– Doar nu eşti atît de ocupat, încît să trebuiască să lucrezi şi duminica.

– Ai să rămîi surprinsă, dar de vreme ce tu găteşti, voi încerca să-mi eliberez agenda pentru cîteva ore.

– Ştiind cît îţi place friptura, Richard, poate că ai putea să-ţi eliberezi toată după-amiaza. Ca să ai timp împreună cu Jimmy să vă faceţi siesta după o masă copioasă. Ceea ce se pare, după cum arăţi, că nu ai mai luat de mult timp.

– Ai grijă, spuse el aşezîndu-se la birou, începi să vorbeşti ca mama.

– Şi ea te cicăleşte?

– Săptămînal, tocmai din Arizona. Dar să nu mai vorbim de ea. Cu ce pot să te ajut?

– Da, acum să vorbim de afaceri, nu-i aşa?

– Pentru aceasta am deschis biroul.

– Bine, atunci poţi să mă ajuţi. Desigur, te-ai putea ajuta chiar pe tine însuţi în acelaşi timp, dar deocamdată nu e atît de important.

– Mi se pare interesant.

– Este, spuse Diane. Vreau să mă ajuţi să deschid un credit sau un cont special pentru o afacere cu Jenny.

– Diane, sînt avocat, nu bancher.

– Dar nu e nevoie de anumite documente, sau acte de împuternicire, procură sau cum se cheamă?

– Ca să deschizi un cont la bancă?

– Da.

– Nu. Tot ce ai nevoie este o semnătură de la Jenny pentru dosarul din bancă.

– Haide, zise Diane, trebuie să fie mai complicat decît atît.

– Nu cred. Oricum, de ce ai nevoie să deschizi un cont pentru ea? *Dumnezeule,* se gîndi el. *Poate că Jenny s-a hotărît să revină acasă.*

– Pentru afacerea noastră, spuse Diane. Sincer, evoluează mai repede decît vrejul de fasole al lui Jack.

Richard încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

– Felicitări, mă bucur să aud asta.

– Mulţumesc, dar păstrează-ţi laudele pentru mai tîrziu.

– De ce?

– Fiindcă, dacă nu ne mişcăm repede, puţinul succes pe care l-am avut la început ar putea dispărea aşa cum a venit. Ştii, trebuie să-i spun lui Jenny să-mi trimită mai multe articole. Săptămîna trecută am mai primit un lot şi s-a vîndut deja totul.

– Atunci sun-o şi spune-i să mai trimită.

– Tocmai asta este problema. Nu pot să o sun cu conştiinţa încărcată.

– De ce? Doar face treaba voluntar, nu? Vreau să spun, nu a forţat-o nimeni, nu?

– Sigur că nu, spuse Diane. Problema e că a folosit cărţile de credit American Express pentru a-mi trimite mărfurile. Nu mai poate să facă asta în continuare, pe salariul lui Reede. Are nevoie de un capital pentru rulaj.

– Atunci trimite-i un cec mare, care să-i acopere cheltuielile.

– Am făcut asta, dar poşta între noi şi Napoli e înceată şi nu prezintă încredere. Mi-e teamă să nu rămînă fără bani sau să nu renunţe.

– Cu riscul de a mă repeta, Diane, îţi spun că ar trebui să vorbeşti cu un bancher despre asta, nu cu mine. Pot să întocmesc o convenţie pentru parteneriat între voi două, atît. Tot banca va trebui să se ocupe de tranzacţiile voastre financiare.

– Un bancher, spuse ea dezamăgită.

– Exact.

– Bine. Mă duc să aranjez. Diane se ridică. În timp

ce eu fac asta, tu ai putea să întocmeşti convenţia pentru parteneriat.

– Sigur. Nici o problemă.

– Jenny a făcut multe pentru noi şi vreau să primească tot ce i se cuvine. Geneva şi cu mine nu am fi avut succes fără ea.

– Geneva? întrebă Richard.

– Partenera mea de afaceri. Ah, mai e ceva.

– Ce anume?

– Te superi dacă te rog să o suni pe Jenny şi să-i spui ce facem?

– Eu? De ce nu o suni tu?

– Fiindcă nu am timp. Într-o jumătate de oră mă întîlnesc cu Geneva în oraş.

– E cam devreme pentru prînz, nu crezi?

– Dar nu luăm prînzul, zise Diane. Vrem să căutăm nişte spaţii mai mari pentru închiriat.

– Vreţi să vă mutaţi cu magazinul?

– Cam asta e ideea noastră. De ce, e vreo problemă?

– Da. Eşti sigură că vreţi să faceţi asta? Richard se ridică şi o conduse la uşă. Nu crezi că ar trebui să vă mai gîndiţi puţin? Adică, spuneai mai devreme chiar tu că succesul a venit prea repede şi că nu e bine să anticipaţi, nici să vă grăbiţi.

– Se poate, dar nu cred că e vreun pericol. Mai ales că nu avem de ales. Trebuie să găsim un local mai mare şi cît mai repede. Nu mai avem loc şi clienţii sînt din ce în ce mai mulţi. De exemplu ieri a venit un bărbat şi a comandat cinci sute de vase cu modelul lui Jenny. Deschide un restaurant cu produse de mare şi vrea marfa cît de repede posibil. Săptămîna trecută am avut cîteva doamne care-şi porneau o afacere. Una a comandat modelul etrusc, iar cealaltă vrea modelul cu fluturi. Ştii, ca serviciul de masă pe care l-ai cumpărat pentru fata care se mărită.

– Da, ştiu.

– Apropo, i-a plăcut?

– La nebunie. De fapt Richard îşi aminti că toate doamnele din birou au admirat serviciul atît de mult, încît l-au bătut la cap o oră, rugîndu-l să le dea numele şi adresa magazinului de unde îl cumpărase.

– Vezi? Jenny trebuie să-mi trimită un stoc şi avem nevoie de mult spaţiu.

– Doamne! îşi arcui el sprîncenele şi se frecă la ceafă. Cînd spuneai că afacerea merge bine, nu-mi imaginam că merge chiar atît de bine.

– Ei, acum că ştii, ai un motiv să o suni şi să-i spui de contract şi de contul pentru rulaj, bine?

– Desigur. O sun cît de repede pot.

Diane deschise uşa să iasă.

– Ar fi bine să-ţi faci timp cît mai curînd, Richard. Nu întinereşti, să ştii. Dumnezeu ştie că nici ea nu o duce mai bine cu înfumuratul ei soţ.

Înainte ca Diane să iasă, Richard închise uşa în faţa ei.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Cu ce?

– Cu remarca despre soţul ei. E ceva ce eu nu ştiu?

Diane se uită uluită la el apoi clătină din cap.

– Pentru Dumnezeu, Richard, nu poţi fi atît de neştiutor. Ştii ce fel de om era Reede Avery. Ei bine, nu s-a schimbat. Cu mult înainte să se însoare cu Jenny îi plăceau femeile.

– Dacă-i plac femeile nu înseamnă că o înşeală neapărat.

– Poate după regulamentul tău nu, dar după mine e mai mult ca sigur că da.

– Asta fiindcă eşti femeie, Diane. Bărbaţii se uită împrejur. Ce naiba, şi eu am fost însurat cu Therese şi mă uitam după femei.

– Dar asta e diferenţa între tine şi Reede. Pînă ce ai divorţat de Therese tu te-ai uitat doar. Reede, pe de altă parte, face mai mult de atît. Poate că nu e încă legal sau

în fapt separat de Jenny, dar fizic şi emoţional sînt. Nu ştiu, Richard, nici măcar nu mai dorm în aceeaşi cameră de patru luni. Poţi să fii absolut sigur că Reede Avery nu se culcă cu Jenny, dar cu altcineva da. E în stare de asta.

Richard simţi cum speranţa îi revine.

– De unde ştii toate astea?

– Tu de unde crezi? Ea mi-a spus, desigur.

– În cel mai mare secret, presupun. Iar tu vii şi-mi spui mie.

– Numai fiindcă ştiu că te interesează. Diane observă privirea stînjenită a lui Richard. De aceea vreau ca tu să o suni, spuse ea apropiindu-se de el. Cred că ar fi timpul să-i spui ce simţi pentru ea. Spune-i că o aştepţi cînd se va hotărî să-l părăsească pe Reede.

– Aşa vrei tu? spuse Richard.

– Da, vreau. Şi să ştii că nu sînt singura. Jimmy e de acord cu mine, deşi nu a spus niciodată nimic. Oricum nu va spune nimic. El e bărbat şi bărbaţii nu gîndesc ca femeile.

– Da, aici ai dreptate.

– O vei suna?

– Nu e chiar atît de simplu, Diane.

– Oh, lasă-mă cu scuzele. E foarte simplu şi o ştii şi tu.

– Nu, nu e, spuse el convins. Nu pot să ridic telefonul şi să-i spun să-l părăsească pe Reede.

– De ce nu?

– Fiindcă nu ar fi bine. Am încercat cînd am fost la Roma cu ea şi nu voia să mă asculte.

– Asta a fost cu luni în urmă, Richard. Situaţia s-a schimbat. În rău, aş spune. Acum ai toate şansele să te asculte. Cine ştie, poate s-ar bucura chiar.

– Nu cred.

– De unde eşti atît de sigur?

– Deoarece ar însemna să-mi încalc promisiunea făcută.

– Ce promisiune?

– I-am promis ceva la Roma. I-am spus că îi dau cît timp doreşte ca să se gîndească. Dacă o sun acum, ar putea crede că fac presiuni asupra ei. Acesta e ultimul lucru pe care mi-l doresc şi l-aş putea face. O doresc, da, dar ea trebuie să vină aici de bunăvoie, Diane, nu înţelegi? Nu pot să o forţez. Dumnezeu ştie, dacă aş fi sigur că aşa ar merge, aş lua primul avion spre Napoli şi aş lua-o cu forţa.

Diane îl luă de mînă privindu-l cu drag.

– Ştiu că o iubeşti, dar nu credeam că eşti dispus să treci prin această suferinţă pentru ea.

– Asta e situaţia. Un iad.

– Atunci, cred că ar trebui să facem cum ai spus tu, zise Diane. Vom aştepta pînă ce Jenny va face următoarea mişcare. Se uită la ceas şi tresări. Doamne, trebuie să fug. Am întîrziat.

– Da, du-te, spuse Richard. Nu te nelinişti. O voi suna pe Jenny.

– Dar spuneai că...

– Ştiu, dar e vorba de afaceri. Afacerile vin mereu pe primul plan.

Jennifer sosi acasă obosită, dar şi entuziasmată. Oboseala era rezultatul petrecerii întregii dimineţi la olărie, în Amalfi, cu Suzanne, încercînd să-i domolească entuziasmul. Suzanne avu o idee strălucită, deşi periculoasă, de a adăuga colecţiei de vase de interior o gamă variată de forme şi culori, cu toate modelele posibile. „O fantezie", cum o numise Suzanne. Jennifer încercase să o facă să renunţe pînă cînd îşi pierdu răbdarea şi puterea. Mulţumită lui Antonio, care o descurajase şi el pe Suzanne, aceasta renunţă.

Tocmai cînd intra auzi telefonul sunînd.

– Giulia, am ajuns. Răspund eu, strigă ea alergînd în bucătărie. Azvîrli poşeta şi dosarul pe masă şi răspunse. Pronto?

– Cum merge treaba? se auzi o voce masculină.

– Bine, spuse ea gîfîind, surprinsă cît de calmă era, deşi realiza cu cine vorbeşte.

– Sînt Richard.

– Da, ştiu. Ce mai faci?

– Ei, nu cred că mă pot plînge. Ce ai mai făcut?

Am fost prea ocupată zilele acestea, ca să mă gîndesc la tine, reflectă ea. *Şi pentru asta îmi pare rău.*

– Ca de obicei. Alerg peste tot. Acasă sînt toţi bine?

– Da. În afară de Diane.

Instantaneu Jennifer avu imaginea cumnatei ei pe un pat de spital, înconjurată de fratele ei, de nepoţi, toţi plîngînd.

– Richard s-a...

– Nu, nu s-a întîmplat nimic. E bine. Cel puţin, va fi, dacă se calmează.

– Dar ce are?

– Ceva, ca mai puţin succes ar vindeca-o. Jen, e în al nouălea cer, strict din punct de vedere al afacerilor.

– Slavă Domnului. Răsuflă uşurată şi se aşează pe un scaun. Credeam că e vorba de ceva grav.

– Da. De aceea te sun. Mi-a dat instrucţiuni să întocmesc un contract de parteneriat între voi două şi Geneva, asociata ei.

– Un contract de parteneriat?

– Da. Voia să te anunţ că deschide un cont special pentru tine, ca să poţi trimite mai multă marfă. Cu cît mai repede, cu atît mai bine, spune ea.

– Ce vrea să spună? Adică, vrea să-i trimit marfă mai des, sau vrea alte mărfuri?

– Cred că amîndouă, după cum am înţeles.

– Dar acum două săptămîni i-am trimis un transport mare.

– Da, ştiu. Cînd am ajuns eu săptămîna trecută stocul se terminase. De aceea deschide contul. Se gîndeşte – iar eu sînt de acord cu ea – că, dacă ai avea mai mult capital la dispoziţie, ai putea spori ritmul de trimitere.

– De ce naiba nu mi-a spus săptămîna trecută, cînd am sunat-o? Azi dimineaţă am fost la fabrică şi puteam să aranjez.

– Păi, spuse Richard evaziv, a fost cam ocupată.

Nu numai ea, se gîndi Jennifer.

– Ea şi asociata ei s-au gîndit să mute magazinul într-un loc mai spaţios.

– De ce? Din cîte îmi amintesc, magazinul era destul de mare.

– Nu mai e. Sînt depăşite de mărfuri. Afacerea lor s-a triplat, Jen, de cînd ai început să le trimiţi marfa. Care, printre altele, arată foarte bine.

– Ai văzut-o?

– Mai mult. Am cumpărat un serviciu pentru una din fetele din birou, cadou de nuntă. Se pare că ai deja un cîştigător în palmă.

– Da, un cîştigător, mormăi Jennifer, necrezîndu-l. Fie minţea ca să-i facă ei plăcere, fie munca ei se transformase într-o ciupercă uriaşă. Fiind de fapt o pesimistă ştia că mai degrabă prima caracteristică era aproape de realitate.

Reveni la cele spuse de Richard şi ascultă ultima parte a frazei:

– ...un restaurant cu mîncare marină şi cîteva femei care-şi deschid o afacere au comandat cîteva seturi.

Restaurant cu mîncare marină? Afacere nouă? Jennifer dădu din cap. Antonio va fi entuziasmat, iar Suzanne va fi în extaz, dar ideea de a creşte producţia şi de a crea modele noi îi dădea dureri de cap.

– Cîte servicii?

– Nu ştiu, zise Richard. Întreab-o pe Diane. Sînt sigur că va fi bucuroasă să-ţi spună. Urmă o pauză, apoi

Richard spuse: Mi-e dor de tine.

Vocea lui tremurată şi guturală o făcu pe Jennifer să uite de modele şi producţie.

– Oh, Richard.

– Nu mai spune nimic, Jen. Te rog, nu spune nimic. Ştiu că ţi-am promis să nu te grăbesc şi nici nu o fac, dar voiam să ştii că mi-e dor de tine.

O sinceră durere o străfulgeră şi îşi aminti figura lui cînd îl văzuse pentru ultima dată – stînd în faţa Fontanei dei Trevi, cu părul răvăşit de briză.

– Şi mie mi-e dor de tine.

– Zău?

– Dacă nu gîndeam aşa, nu spuneam, Richard. Ştii că nu sînt risipitoare cu vorbele.

– Da, ştiu. Doar că-mi vine greu să cred. Nu am primit nici o veste de la tine de cînd am fost la Roma.

– Aveam nevoie de timp.

– Iar eu ţi l-am oferit.

– Nu destul.

– Doamne, Jenny. Cît timp mai vrei?

– Cît de mult se poate, spuse ea şi-l auzi pe Richard oftînd.

– Bine, dacă asta vrei, asta vei avea. Ţine minte un lucru, bine?

– Ce?

– Eu sînt aici. Aici voi fi întotdeauna.

Capitolul 13

Precum smaraldele enorme, roşiile necoapte atîrnau prin vii alături de cele coapte. Totul era înflorit, iar castraveţii creşteau din zi în zi mai mari, iar într-un colţ al grădinii vinete purpurii se ridicau pe grămăjoarele de pămînt. Deasupra lor zburau păsările cerului, care se opreau din cînd în cînd să se odihnească pe ramurile unui piersic sau păr, apoi se înălţau din nou, ciripind indignate la vederea unui şarpe de casă. Pe marginea straturilor cu plante erau sădite tufe de busuioc, cimbru şi leuştean care dădeau aerului o aromă îmbătătoare.

Aşezată în genunchi, în timp ce scotea buruienile dintre plante, Jennifer realiză cît de mult din fetiţa de odinnioară rămăsese în ea. Trecuseră peste douăzeci de ani de cînd se juca în nisip, ca acum, dar nu uitase nimic. Cu degetele murdare de pămînt reavăn se simţea mai veselă ca oricînd şi zîmbi:

– Ştii ceva? îi spuse lui Brianne, care îngenunchease alături de ea. Cînd eram de vîrsta ta şi locuiam cu bunicul şi bunica mă jucam mereu în nisip.

– Da?

– Da. Stăteam ore în şir şi făceam turte de pămînt.

– Turte de pămînt?

– Da, apoi ştii ce făceam?

– Nu, ce?

– Încercam să i le dau unchiului Jimmy să le mănînce.

Brianne strîmbă din nas.

– Ugh!

– Ugh, o imită Chelsea. Udase şi ea cu găletuşa un petec de pămînt şi acum lovea cu lopăţica. Noroiul sărea şi i se aşternea pe obrajii rozalii. Uh, uh.

– Uh, aşa e.

Jennifer ridică privirea şi o văzu pe Suzanne în spatele ei. Bruneta era îmbrăcată cu un taior crem, *Chanel,* cu garnituri în tonuri de auriu, şi perle.

– Ooo, uită-te la tine, spuse Jennifer.

– Ooo, uită-te la tine, se strîmbă Suzanne văzîndu-şi prietena plină de noroi. Ce Dumnezeu faci aici? Sau mai bine nu întreb?

– Curăţ buruienile. Vrei să mă ajuţi?

– Îmbrăcată aşa? Nu, mulţumesc, iubito. Nu mă joc niciodată cu pămînt, nu o făceam nici cînd eram mică.

– Nu ştii ce pierzi, spuse Jennifer.

– Poate că nu, dar pentru tine nu contează, cred.

– De ce te-ai îmbrăcat aşa? Mergi la ceai la soţia generalului Connor?

Suzanne ridică din umeri şi-şi scoase mănuşile.

– Poate.

– Glumeşti. Zău?

– Dacă mă invită şi pe mine, de ce nu? Noi, cele din eşaloanele inferioare, nu sîntem snoabe. Cînd putem, ne amestecăm cu cei mari.

– Noi?

– Josie şi cu mine.

– Oh! Dar ce se întîmplă? Jennifer împinse buruienile într-o parte a aleii, se ridică în picioare, se scutură

de pămînt şi o întrebă: Sau informaţia poate fi clasată la capitolul „trebuie-să-ştii"?

– Sincer, Jenny, eşti soţie NATO de destul timp. Începi să vorbeşti ca soldaţii. Mai ai puţin şi saluţi cînd vezi un ofiţer în uniformă.

– Slabe speranţe. Pînă nu-mi pun galoane pe braţ şi nu mă cheamă la depunerea jurămîntului de credinţă, nu salut pe nimeni.

– Fată bună, spuse Suzanne. Iar cu prima întrebare, ce să-ţi spun? Făcu o pauză. Încă nu s-a ajuns la un rezultat cu catalogul tău.

– Cu catalogul meu?

– Să ştii că Josie petrecea ore grele cu vizitele la muzeu. S-a uitat la fotografiile sergentului Blaisdell şi era să facă un atac. Peisaje terestre!

– Să înţeleg că au ieşit bine?

– Bine? Vrei să spui că nu le-ai văzut?

– Nu. Jennifer nu văzuse pozele şi nici nu primise nici un mesaj de la Doug de două săptămîni. Lăsase cîteva cuvinte pentru ea la Giulia, cînd Jennifer era plecată la Amalfi, deci trebuia să-l sune ea; fusese ocupată cu altele, iar mesajul lui nu părea prea urgent. Fără îndoială că se înşelase.

– Drăguţă, unde ţi-e capul? spuse Suzanne uimită. Vorbim de afacerea ta, de viaţa ta. De a mea şi a lui Josie, dacă jucăm cum trebuie. Ar trebui să cunoşti toate detaliile.

– În afară de ideea cu catalogul, care a fost a sergentului Blaisdell, nu ştiu ce se mai întîmplă. Doar că mai există perioade cînd am şi alte responsabilităţi.

– Cum ar fi smulsul buruienilor.

– Da. Şi să mă ocup de fete.

– Dacă acum vrei să ajungi la o lungă şi plictisitoare predică despre maternitate şi calitatea timpului, scuteşte-mă. E cea mai mare cantitate de rahat pe care am auzit-o vreodată.

Brianne ascultase atentă, iar acum începu să rîdă.

– Ţi-e teamă că ai putea avea succes, spuse Suzanne.

– Nu mi-e teamă de nimic şi ai grijă ce vorbeşti.

– Ce e rahatul, mami? spuse Brianne, continuînd să rîdă.

– Rahat, rahat, rahat, cînta Chelsea.

– Vezi ce vreau să spun? zise Jennifer.

– Bine, recunosc. Sînt o influenţă negativă asupra fetelor. Cel puţin eu nu-mi întorc spatele la îndatoririle profesionale sau prietenelor, asociatelor mele.

– Cînd am făcut eu asta?

– Acum, fiindcă nu vii cu noi.

– Nu pot veni. Mai am de smuls buruieni şi alte ierburi de cules. Giuia mă învaţă să le usuc. Uite cum sînt îmbrăcată.

– Ai destul timp să faci un duş şi să te schimbi. Mă întîlnesc cu Josie peste o oră.

Jennifer o privi pe Suzanne cîteva secunde, apoi dădu din cap, înţelegînd motivul.

– Acesta este motivul adevărat al vizitei tale? Nu să-mi arăţi taiorul cel nou, ci să mă convingi să vin cu tine.

Tulburată că se deconspirase, Suzanne zîmbi:

– Exact. Nu-i aşa că sînt diabolică?

– Puteai să-mi dai un telefon, ştii, ca să-mi spui ce ai plănuit.

– Poate, dar mă gîndeam că sînt mai norocoasă, dacă vin personal. Acum du-te şi schimbă-te. Îmbracă-te cu ceva frumos.

– De ce?

– Fiindcă vom fi conduse de tînărul şi frumosul tău sergent.

Erau escortate de un militar la o editură? se întrebă Jennifer cînd le trimise pe Brianne şi Chelsea în casă. Cu siguranţă că în armată se schimbaseră multe.

– Doug Blaisdell nu e sergentul meu.

– E mai mult al tău, decît al meu, spuse Suzanne urmînd-o în casă. Oricum ai ocazia să-l vezi de mai multe ori decît mine.

– Numai în scop de afaceri. Brianne, ia-o pe Chelsea şi duceţi-vă să vă spălaţi pe mîini în bucătărie. Giulia v-a pregătit prăjituri cu lapte.

Fetele o rupseră la fugă, iar Suzanne o întrebă:

– Am spus eu că e vorba de mai mult decît de afaceri?

– Nu, dar inflexiunile vocii tale păreau insinuante. Aproape – nu ştiu – dar părea că vorbeşti de o relaţie clandestină.

– Între tine şi el vrei să spui?

Jennifer urcă scările, dar se opri la un moment dat şi se întoarse să o înfrunte pe brunetă.

– Vezi, aş vrea să nu mai vorbeşti aşa.

– La ce te referi?

– La aceste presupuneri false şi la insinuări. Nu ai nici un motiv să o faci.

Surprinsă de mînia din tonul prietenei sale, Suzanne făcu un pas înapoi.

– L-am văzut pe Doug Blaisdell de cîteva ori de atunci, cînd a venit dimineaţa la Josie, spuse Jennifer. O dată am fost la Amalfi, la sugestia ta, apoi acum o lună le-am dus pe fete la Pompei.

– Jenny, zise Suzanne calmă, nu te acuzam de nimic imoral cu acest om. Pur şi simplu glumeam.

Jena şi vinovăţia o copleşiră pe Jennifer şi realiză gafa. Certîndu-se cu Suzanne, se pusese într-o situaţie penibilă. Lăsase să-i scape sentimentele pentru Doug – sentimente pe care nu le conştientizase pînă atunci. Îl plăcea, poate mai mult decît trebuia, şi simţea nevoia să apere relaţia lor, deşi platonică. Mai mult de atît, trebuia să-şi apere reputaţia.

Jennifer cunoştea tendinţele lui Suzanne de a îm-

prăştia vorba – nu o făcea din răutate, ci doar de dragul bîrfei. Dacă aceasta ar fi scos un cuvînt despre cele discutate cu Jennifer, se va afla la baza militară în cîteva zile. Rezultatul ar putea fi tragic. Înţelegerea ei cu Reede s-ar sfîrşi automat şi atunci nu ar obţine divorţul repede şi fără probleme, iar cele trei luni petrecute de ea în încercarea de a face faţă situaţiei cu fruntea curată ar fi un efort eşuat. Trebuia să pună la punct lucrurile cu Suzanne înainte să fie prea tîrziu. Viitorul ei şi al fetelor depindea de ea.

– Scuză-mă, zise Jennifer. Nu ar fi trebuit să-ţi vorbesc astfel. Am avut o săptămînă grea, cu atîtea drumuri la Amalfi şi desenele pe care a trebuit să le termin. Apropo, treaba cu desenele nu prea îmi iese. E vorba şi de conştiinţa mea. Cred că mă dă gata.

– Ce legătură are conştiinţa ta?

– Are. Îmi place ce fac, uneori, dar nu-mi place că trebuie să plec de lîngă fete atît de des.

Suzanne îi aruncă o privire sceptică:

– Dar nu pleci chiar atît de des.

– Mai mult decît de obicei. Mai mult decît sînt ele obişnuite să o fac.

Suzanne îi puse mîna pe umăr.

– Jenny, nu cred un cuvînt din ce-mi spui, zise ea îngrijorată. Care e adevăratul motiv?

Lacrimile o podidiră pe Jennifer, fără să-şi dea seama. Încercă să se abţină, să le reţină, dar pierdu bătălia.

– Oh, Doamne!

– Nu te întrista, dragă.

Jennifer clătină din cap.

– Nu le pot lăsa pe fete să mă vadă astfel. S-ar putea să le sperii. Nu m-au mai văzut plîngînd pînă acum.

– Atunci, hai să mergem sus. Vorbim cît timp te pregăteşti.

Jenny urcă tăcută în dormitor, urmată de Suzanne.

– E vorba de Reede? întrebă Suzanne aşezîndu-se pe marginea patului.

Jennifer dădu negativ din cap. Se duse la şifonier, scoase un şerveţel şi-şi şterse nasul.

– Nu ştiu cum să-ţi spun. Nu ştiu nici cu ce să încep.

– Vorbeşte simplu. Voi umple eu golurile.

– Acest lucru – spuse ea dînd din cap tulburată – s-a născut în mine cu mult timp în urmă, cred. Am încercat să-l alung – credeam că-i voi face faţă, dar am înţeles că nu pot. Toate sînt greşite, Suzanne. E foarte greu, spuse oftînd. L-am rugat pe Reede să-mi acorde divorţul.

– De asta mă temeam şi eu.

– Reede a fost foarte înţelegător. În felul său. Am discutat şi a fost de acord. În curînd voi pleca.

– De ce nu-l laşi acum? Dacă situaţia între voi e încordată şi eşti nefericită, pentru Dumnezeu, nu mai aştepta. Scapă, cît mai poţi.

– Dar trebuie să aştept.

– De ce?

– Fiindcă aşa i-am promis.

– Isuse, murmură Suzanne.

– I-am spus că îi dau şase luni. Atît, şase luni. Are de făcut nişte lucruri, dar dacă nu reuşeşte să le facă la timp, tot voi pleca.

– Un lucru e sigur că face bine. Te face nefericită, cum nu erai înainte. Asta spune multe, crede-mă.

– Ştiu, aici e problema. Mai am trei luni de suportat, Suzanne, dar nu ştiu dacă am să reuşesc. Situaţia mă ucide. Încerc să fac ceva ce nu sînt obişnuită să fac – afacerea cu vasele. Nu mă pricep deloc, iar în privinţa afacerilor sînt o ignorantă. Cu fiecare zi mi-e mai teamă de ce fac.

– Dumnezeule, doar nu te-a ameninţat Reede, nu? Căci, dacă a făcut asta...

– Oh, nu, nu s-a întîmplat nimic. Nu m-a ameninţat.

Cel puţin nu verbal sau fizic. Ca să fiu sinceră, îl văd foarte rar de la o vreme.

– Deci e unu la zero pentru tine.

– Mi-e teamă că, dacă fac vreo mişcare greşită, ar putea să nu respecte înţelegerea. Iarăşi mi-e teamă să nu încerce să facă demersuri legale asupra fetelor.

– Te referi la custodie?

– Da, e cel mai groaznic coşmar al meu.

– Nu poate face asta. Chiar dacă ar avea intenţia, ceea ce mă îndoiesc, nu ar putea.

Jennifer avea nevoie de încurajări, aşa că insistă:

– De ce spui asta?

– Fiindcă, în primul rînd, ar trebui să dovedească într-un fel că eşti o mamă imorală. Crede-mă, la acest subiect, omul nu are nici o şansă cu tine. Suzanne spuse mai încet: Dacă e cineva imoral, atunci el este acela.

– Cum?

– La naiba, Jenny, trezeşte-te şi nu te mai învinovăţi. Reede nu e nici pe jumătate părinte, o ştim amîndouă. Tu eşti aici, cu fiicele tale, aproape tot timpul. Iar cînd nu eşti cu ele, Giulia îţi ţine locul. Sînt sănătoase, vesele şi educate datorită ţie, nu soţului tău, iar orice tribunal din lume ar recunoaşte adevărul. Nu, Jenny, nu te mai frămînta că el ar încerca să obţină custodia.

Jennifer o studie pe Suzanne cîteva clipe şi citi în ochii ei mai mult decît spusese prin cuvinte.

– Ştii, nu-i aşa? spuse în final.

– Ce să ştiu?

– Că Reede are pe cineva.

Suzanne ezită, apoi inspiră adînc şi dădu afirmativ din cap.

– Am auzit zvonuri, sigur că da, dar îţi jur, Jenny, nu ştiu cine e ea sau unde lucrează, sau cum arată măcar.

– Dar Chuck ştie?

– Dacă ar şti, nu mi-ar spune mie. Soţul meu se

ocupă cu de toate, dar nu cu bîrfe.

Jennifer se gîndi că, fiind însurat cu Suzanne, Chuck Cummings nu avea nevoie să bîrfească. Putea afla tot ce voia doar tăcînd şi ascultînd-o pe Suzanne.

– Mai ales că, zise Suzanne, nu contează cine e femeia din viaţa lui Reede, nu? Ştii deja de ea şi bătălia e pe jumătate cîştigată. Nu eşti genul de femeie care să dorească să afle cu cine umblă soţul ei.

– Da, cred că nu sînt.

Auzind de la Suzanne ceea ce Reede însuşi mărturisise nu-i alină durerea lui Jennifer. Acum, că ştia, dorea şi mai mult să pună capăt căsniciei sale. Se întreba doar ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi încercat şi insistat mai mult.

În ciuda oricăror eforturi, se gîndi că ar fi fost în zadar. Reede rămînea Reede, orice ar fi făcut ea.

– Haide, Jenny, nu e chiar atît de rău. Nu eşti prima femeie care se trezeşte căsătorită cu un bărbat infidel. Dumnezeu ştie că nu vei fi nici ultima. După părerea mea, e mai bine pentru tine. Adică, ştii ce face Reede.

– Da, spuse Jennifer, dar partea cea mai grea e să mă obişnuiesc cu ideea.

Remarca era atît de adevărată, încît Suzanne rămase fără replică.

– Totuşi încerc, zise Jennifer. Poate că nu e bine să izbucnesc în plîns cum am făcut, dar încerc.

– Deci acum ce ai de gînd să faci?

– Să las să treacă trei luni, ca un bun soldat, cred. Ce altceva pot face?

– Dacă aş fi în locul tău, ceea ce nu sînt, slavă Domnului, m-aş distra puţin. Aş vizita cît de mult se poate din Italia şi l-aş lăsa cu o notă de plată umflată.

Riscul era obiectul bîrfelor la bază; Jennifer ştia prea bine, dar nu putea risca. Nu numai că şi-ar face ei înseşi rău, dar şi fetelor. Nu putea să-şi asume nici un risc.

– Nu ştiu, vom vedea. Jennifer merse la oglindă.

Acum trebuie să mă schimb, ca să ajungem la Josie la timp. Spuneai să port ceva frumos?

– Dacă mă mai ajută memoria, cred că am spus ceva asemănător.

– Bine, atunci cît timp fac eu duş, ce-ar fi să scotoceşti prin garderoba mea şi să-mi alegi ceva?

Suzanne surîse bucuroasă că prietena ei încerca să intre în ritmul normal al vieţii.

– Ai încredere în judecata mea?

– Desigur. Se opri la uşa băii şi o privi: Fă-mi un serviciu, bine?

– Voi încerca.

– Să nu alegi ceva prea vaporos. Ţine minte, sînt femeie de afaceri, nu prostituată.

Capitolul 14

– Aş dori o mie de bucăţi, spuse Josie.

– O mie? Doug întrebă uimit şi se uită la ea pentru prima dată de cînd intraseră în tipografie, timp în care nu-şi dezlipise ochii de pe Jennifer. Sosise cu cîteva minute înaintea ei, a doamnei Cummings şi a doamnei Langston şi, deşi Jennifer purta ochelari de soare, Doug îşi dădu seama imediat că era ceva în neregulă cu ea. Încă nu-şi dăduse seama ce avea, dar realiză că motivul era soţul ei indiferent.

– Da, o mie pentru început, spuse Josie. Totuşi, e un catalog de numai zece pagini.

– Nu, o sută sînt de ajuns, spuse el. Poate că sînt prea multe.

– Dar cu o mie poate avea o distribuţie mai largă. Poate să pătrundă în afara statului Cincinnati şi în suburbii. Poate ajunge în New Jesey şi New York, sau în vest. Poate că nici o mie nu sînt de ajuns. Ar trebui să înceapă cu o sută de mii. Femeile îşi dau unele alteia asemenea cataloage şi se pierd întotdeauna. Mai bine două sute de mii.

– Staţi puţin, spuse Doug. Înainte de a trimite cata-

loagele în lumea largă, ce-ar fi să o întrebăm pe Jennifer cîte doreşte? Cred că ea ar trebui să decidă. E moneda ei, ţineţi minte.

– Bine, spuse Josie. Hai să o întrebăm. Sînt sigură că va fi de acord cu mine.

Doug se întoarse şi o văzu pe Jennifer în acelaşi loc, lîngă un birou, unde răsfoia o broşură de călătorii.

– Hei, Jenny. Vrei să vii aici şi să ne oferi nouă, subalternilor tăi, puţin din calitatea ta de director? Dacă nu vii, cred că doamna Langston te poate ruina financiar.

– Nu fac eu una ca asta, spuse Josie fascinată de viteza cu care vorbise Doug.

– Ha. Mi-au plăcut ultimele cuvinte.

– Zău că nu aş face asta, dar recunosc o posibilitate bună cînd o am în faţă. Crede-mă, domnule sergent, aceasta e mult mai mare – e fenomenală. Jenny va fi cîştigătoare, simt asta. Cu o răspîndire adecvată în Statele Unite, poate...

– Răspîndire adecvată în incisivul meu stîng, spuse Doug. Vorbim de nişte servicii de masă într-un magazin micuţ, nu de o linie de scule de bucătărie marca *Sears Roebuck*.

– Copii, copii, spuse Suzanne aşezîndu-se între ei. O privi întîi pe Josie: Îmi amintesc o predică pe care ne-ai ţinut-o acum cîtva timp despre cum ar trebui să se comporte americanii într-o ţară străină. Ţii minte? Ei, eu sînt aici să-ţi spun că nu e indicat să ai o dispută cu domnul sergent. Iar tu, i se adresă lui Doug, ar trebui să ai grijă cum vorbeşti unei doamne. Mai ales cînd doamna se întîmplă să fie căsătorită cu un ofiţer superior.

– Încercam doar să o ajut pe Jennifer, zise Doug.

– Dar ce crezi că fac eu? întrebă Josie.

– După cum se pare, o falimentaţi.

– Jenny, ar fi mai bine să vii aici, spuse Suzanne. Mai au puţin şi se iau la bătaie.

Nedorind să se amestece în mica lor dispută, Jennifer se desprinse de paginile broşurii şi veni lîngă ei.

– Care e problema?

– Numărul ediţiilor, spuse Josie. Cred că ar trebui să comanzi cel puţin o sută de mii de exemplare ale catalogului. Jenny, arată prea frumos. Sincer, cu scenele de la Pompei şi Amalfi, nu se poate să comanzi mai puţine.

– Dar dacă nu primeşti comenzi, îi spuse Doug lui Jennifer, e posibil să pierzi toţi banii făcuţi pînă acum. O sută de exemplare sînt de ajuns.

Jennifer cîntări opţiunile. De fapt, ar fi dorit să fie acasă, în grădină, în loc să facă pe arbitrul aici. În asemenea momente regreta că-i trimisese primul transport lui Diane şi că văzuse serviciile meşterului Filardi. Chiar în acest moment şi-ar fi dorit să lase totul baltă şi să scape de aceste hărţuieli care deveneau stresante acum. Observînd că trei perechi de ochi erau aţintiţi asupra ei, lăsă la o parte aceste gînduri şi se uită la funcţionara de la birou, o tînără cu părul vîlvoi, cu mîinile pătate de cerneală şi un şorţ la brîu care aştepta răbdătoare să ia cineva o hotărîre.

– Care este comanda minimă pe care pot să o fac? întrebă ea.

– Nu avem un minimum, signora, spuse fata. Una, două, trei, cîte doriţi?

– Atunci două. Vreau două exemplare, vă rog.

– Ah, *grazie, grazie.* Fata se duse în spatele magazinului spunînd ceva pe italiană.

Dădea din cap şi se auzi de cîteva ori fraza: *„americanos molto bizzaro".*

– Două? exclamă Josie. Dumnezeule, nu ajung pentru nimic!

– Sînt de ajuns pentru început, spuse Doug.

– Are dreptate, zise Jennifer. Nu am nevoie de mai mult de două pentru început. Unul pentru mine şi unul pentru Diane. Dacă ei îi va plăcea cum arată şi va dori mai multe, poate să le tipărească ea singură. Oricum

costul e mai mic acasă.

– Dar aici avem maeştri, spuse Josie.

– Şi vom avea nevoie de ei, zise Jennifer, cînd vom adăuga şi alte modele.

Remarca o calmă pe Josie.

– La asta nu m-am gîndit.

– Vezi? îi zise Doug lui Jenny, apoi îi zîmbi lui Josie.

– Ştii ceva? întrebă Josie încercînd să se stăpînească. Eşti cam obraznic pentru un sergent.

– Nu cînd sînt în uniformă, răspunse Doug. Ascult ordinele cu sfinţenie. Întrebaţi-l pe locotenentul Fuller şi o vă să confirme. Dar astăzi nu sînt în uniformă. Sînt un om obişnuit, aşa că pot fi cît de obraznic vreau.

– Ce vrei să adaugi în catalog? o întrebă Suzanne pe Jenny.

– Mai bine zis, cînd? interveni Josie.

– Nu ştiu, spuse Jennifer. Mi-au venit cîteva idei deocamdată, dar nu sînt încă bine conturate.

Doug se uită la broşurile de călătorie pe care le studiase Jennifer. La prima vedere păreau nişte pliante obişnuite, în trei culori, făcute la tipografie; unele erau vechi şi uzate, iar altele mai noi. Cînd Doug le privi mai îndeaproape, Doug văzu că erau din acelaşi loc. Capri.

– Poate că ţi-ar trebui o vizită la faţa locului pentru inspiraţie, spuse el.

– Poate, confirmă Jennifer.

Suzanne zări broşurile şi păru că-i citeşte gîndurile lui Doug.

– Ştii, măcar o dată s-ar putea să aibă şi el ceva acolo.

– Ce vreţi să spuneţi cu „o dată"? întrebă el.

Suzanne se strîmbă la Doug, apoi o privi pe Jennifer.

– Cred că un weekend departe de lumea afacerilor şi de oraşul aglomerat ţi-ar face bine.

– Da, mie şi celor cîtorva milioane de napolitani.

– Dacă vrei să faci o ieşire pe insulă, spuse Josie

intrînd şi ea în conversaţie, acum e timpul să mergi. Nu e aglomerat în această perioadă a lunii iunie. În iulie şi august nu poţi să te mai apropii de ea. Aproape fiecare italian merge acolo cu unchiul, în vacanţă.

– E o idee bună, dar nu pot, spuse Jennifer.

– De ce? întrebă Suzanne.

– Fiindcă am de lucru, apoi mai e şi Ree... se întrerupse brusc. Mai sînt şi fetele.

– Atunci ia-le cu tine, sugeră Josie. Astfel poţi să o iei cu tine pe menajeră. Sînt sigură că ar aprecia o pauză.

– Uite-o pe Giulia, spuse Suzanne. Las-o să mă ia pe mine.

– Dar Chuck şi băieţii? întrebă Jennifer.

– Nu le va fi dor de mine. Vor să iasă în weekend la camping, în afara oraşului. Le place să facă chestia asta de trei ori pe an, iar pe mine mă lasă cu cărţile de credit.

– Nu ştiu, ezită Jennifer. Va trebui să mă gîndesc.

Mai tîrziu, Jennifer se gîndi în timp ce stătea pe o terasă de-a lungul străzii Riviera di Chiaia vizavi de care era Villa Comunale. Dincolo de aceasta, peste Via Caracciolo era golful Napoli, cu culorile sale albăstrui-verzui amestecate cu nuanţele poluării şi ale sărăciei. Josie şi Suzanne se depărtaseră, admirînd magazinele cu bijuterii la mîna a doua, aliniate pe stradă. Doug stătea în faţa ei privind-o cum bea un pahar de vin alb, din viile din insula Ischia.

– Ar trebui să te duci, să ştii, spuse el privindu-şi reflexia în ochelarii ei de soare.

– Unde? La Capri?

– Da. Ai nevoie de o pauză, Jenny. Chiar şi eu îmi dau seama de asta.

Jennifer oftă, văzîndu-l cît de atent era cu ea.

– Ştiu că vrei să-mi fii de ajutor, Doug, dar acum nu pot pleca la Capri. Mi-e imposibil.

– Te temi că soţul tău va încerca să te oprească?

– De ce te gîndeşti la asta? întrebă ea tensionată.

– Pînă şi asta confirmă totul.

– Ce confirmă? Ce am spus?

– Ce nu ai spus. Nu ai negat vorbele mele, deci cred că el e de vină pentru reţinerea ta.

– Reede nu are nici un amestec cu locurile unde vreau sau nu vreau să merg şi nu sînt deloc reţinută. Pur şi simplu acum nu am timp. Am o idee în cap despre un model floral şi vreau să scot ceva din asta.

– Poate că peisajul de acolo te-ar inspira. Te-ai gîndit la asta?

– Nu. Deocamdată sînt nouă în meserie, ai uitat? Nu ştiu ce să fac cînd mă aflu în faţa unei crize de inspiraţie. Nu aşa spun şi scriitorii?

– Da, şi ei sînt nefericţi cînd nu au inspiraţie, ştiu. De cîteva ori mi s-a întîmplat şi mie.

– Şi ce ai făcut ca să treci peste ea?

– Am fugit.

– Nu e chiar atît de simplu.

– Vei rămîne surprinsă, spuse el. Nu zic că am plecat din oraş într-o vacanţă. În armată nu poţi face asta cînd îţi trăsneşte prin cap. Dar am făcut exerciţii fizice. M-am ridicat din faţa maşinii de scris, am băut un pahar de apă, am privit pe fereastră. Pînă ce am ajuns înapoi, criza dispăruse. Acelaşi lucru ar fi bun şi pentru tine. Dacă ai ieşi puţin din rutină, ţi-ai mai curăţa pînzele de păianjen. Materia cenuşie s-ar împrospăta ca o floare după ploaie.

Jennifer izbucni în rîs.

– Ciudat că ai pomenit de flori.

– De ce?

– Cu asta am avut o problemă.

– Cu ce? Cu florile?

– Da. Vezi, am în cap imaginea unui platou sau unui vas cu flori, dar nu ştiu de ce fel sînt. Nu vreau trandafiri; de asta sînt sigură. Toată lumea are tot felul de trandafiri pictaţi în toate stilurile şi culorile.

– Da, sînt cam demodaţi. Chiar şi mama are un model cu trandafiri acasă în Butte. Bunica i-a făcut cadou serviciul cînd s-a măritat.

– La fel are mama mea, spuse Jennifer. Nu, nu vreau trandafiri.

– Nu am fost niciodată la Capri, dar, din cîte am auzit, au o mulţime de feluri de flori acolo. Am aflat că şi ferigi. Dacă seamănă cu Napoli, toată insula ar trebui să fie plină de ferigi în această perioadă a anului.

– Crezi?

– Asta am aflat şi eu.

– Ce ai aflat? spuse Suzanne întorcîndu-se pe terasă cu o sacoşă plină. Josie venea şi ea, cu o sacoşă mai mică. Bîrfe savuroase?

– Nu, vorbeam despre florile din Capri, zise Doug, privind-o pe Jennifer. Ştii ceva? Dacă te salvează de sentimentul de vinovăţie, poţi să o numeşti călătorie de afaceri, nu vacanţă.

– Da, are dreptate, interveni Suzanne. Am putea scădea chiar cheltuielile. Două idei bune într-o singură zi. Te descurci bine, Blaisdell.

– Apropo de cheltuieli, spuse Jennifer, privind sacoşa lui Suzanne. Ce Dumnezeu ai mai cumpărat de data aceasta?

– Chilipiruri, răspunse Suzanne. Dar vorbeam de tine, nu de mine. Ce spunea despre florile din Capri?

– Oh, sînt frumoase în acest anotimp, zise Josie aşezîndu-se pe un scaun.

– Asta spunea, o informă pe Suzanne.

– Vremea e încă bună, zise Josie. Nu s-a făcut prea cald. Cîteva săptămîni încă şi totul se schimbă.

– Ai o şansă, spuse Doug. Profită de ea cît mai poţi.

Jennifer se săturase să fie în centrul atenţiei.

– Uite ce, ştiu că îmi vreţi cu toţii binele şi că-mi faceţi un serviciu încercînd să mă convingeţi, dar pentru moment nu pot pleca. Am răspunderi acasă.

– Cum îţi spuneam şi noi, interveni Josie, ia-le cu

tine. Brianne şi Chelsea sînt mici. Nu ocupă mult loc.

– S-ar putea să le placă să se joace pe plaja din Capri mai mult decît cum se joacă în noroi, cu mama lor, în grădină, spuse Suzanne.

– Noroi? întrebară în cor Josie şi Doug, privind-o miraţi pe Jennifer.

– Nu mă jucam în noroi, spuse Jennifer. Lucram, scoteam buruienile din pămînt. Credeam că fetelor le va face plăcere să vadă Pompeiul, dar, după cum s-a văzut, erau să plîngă de plictiseală.

– Nu e chiar adevărat, interveni Doug. Brianne se plictisise doar. Chelsea a dormit mai tot timpul.

– Mai ales că la Capri e cu totul altfel decît la Pompei, spuse Suzanne. E o insulă pe care ajungi cu vaporul, iar odată ce ai călcat pe ea, te poţi plimba pe plajă sau poţi face castele din nisip. Fetelor le place să construiască din nisip castele.

– La Ischia sînt plaje, nu la Capri, spuse Josie.

– E o insulă, nu? întrebă Suzanne. Toate insulele au plajă.

– Nu şi Capri, zise Josie. Bine, poate să fie una mică, dar nu ca acelea din Ischia.

– Atunci ce are? voi să ştie Suzanne.

– Stînci, drumuri şerpuitoare, un peisaj minunat, încît rămîi cu gura căscată. Şi grote.

– Atîta tot? Nu sînt plaje însorite?

– Bine, sînt flori multe. Mii de soiuri.

Suzanne i se adresă lui Jennifer:

– Iubito, atunci hai să mergem la Ischia. Mi se pare că e mult mai amuzant acolo.

Cînd Jennifer intră în casă după-amiază îl găsi pe Reede stînd în capul scărilor. Îmbrăcat în uniforma de

vară, cu mîneci scurte, citea nişte hîrtii scoase din servietă. La picioarele lui era o valijoară. Se uită la el cîteva minute, întrebîndu-se dacă pleca într-o călătorie de afaceri sau pentru totdeauna. Oricare ar fi fost situaţia, Jennifer observă că Reede era mult mai interesat de citirea documentelor, decît de prezenţa ei.

Pînă la urmă Reede îşi desprinse ochii de pe lucrări şi o privi.

– Mă bucur că ai venit acasă înainte de a pleca eu.

– Unde mergi? Am voie să te întreb?

– Poţi să întrebi, dar eu nu-ţi pot spune.

– Ah, misiune secretă, nu?

– Misiune, da. Nu sînt James Bond, draga mea. Sînt un salahor de computere care ştie să detecteze problemele şi să le corecteze.

Salahor? se gîndi ea. Încercarea lui de a se subaprecia sub aspect profesional o făcu să rîdă. Modestia nu fusese niciodată o virtute a lui Reede. Era priceput în meseria sa şi ştia prea bine. Problema era faptul că avea nevoie de toată lumea în jurul său să-i confirme asta şi de multe ori se dădea peste cap să le amintească tuturor talentul lui.

– Cît timp eşti plecat? Jennifer îşi lăsă poşeta şi ochelarii de soare pe măsuţă, lîngă el.

– Nu ştiu. Depinde.

Jennifer dădu din cap. Faptul că pleca fără să-i spună dinainte nu o mira. De altfel obişnuia să plece şi să vină acasă pe neaşteptate. Misterioase sînt căile Unchiului Sam.

– Ţi-ai luat la revedere de la fete? întrebă ea.

– Doar de la Brianne. Chelsea dormea. Zîmbi: se face în fiecare zi mai frumoasă, ştii?

– Şi creşte, completă Jennifer. Nu va mai fi mult timp bebeluş.

– Asta e problema cu copiii, spuse Reede încuindu-şi servieta. Trebuie să stai lîngă ei şi să-i priveşti crescînd. Cu cît se măresc, cu atît îmbătrîneşti şi tu şi nu poţi

schimba lucrurile.

Îşi puse şapca pe cap, luă valijoara şi, înainte de a se îndrepta spre uşă, o sărută în treacăt pe obraz.

– Ai grijă de tine şi de domnişoarele mele.

– Bine, spuse ea. Oh, mai e ceva, ca să nu uit.

– Ce este? întrebă el curios.

Îi stătea pe limbă să-i spună de ideea lui Suzanne şi a lui Josie de a pleca la Capri cîteva zile cu Brianne şi Chelsea, dar zise altceva:

– La bază se vorbeşte că ai avea o femeie.

– Zău?

– Da.

Reede rîse ironic.

– Isuse! Să nu-mi spui că eşti geloasă.

– Mă cunoşti mai bine de atît, Reede.

– Da, te cunosc, atunci care-i problema?

– Am convenit împreună să fii atent.

– Nu, nu e chiar aşa. După cîte îmi amintesc amîndoi am convenit să fim atenţi.

– Bine, accept rectificarea, deşi la mine nu e cazul.

– Da, exact. La tine nu e cazul, de la o vreme, de situaţii care implică sentimente şi necesităţi fiziologice, nu-i aşa, sfîntă Jennifer? Ţi-e teamă că micile mele indiscreţii vor afecta avansarea mea şi divorţul tău?

Jennifer veni foarte aproape de el şi-l înfruntă:

– Ştiu că-ţi vine greu să crezi, Reede, dar nu mă deranjează indiscreţiile tale. Cîndva m-aş fi simţit jignită, dar nu acum. Credeam că ştii deja.

– Da, ca să vezi.

– Data viitoare cînd mai ieşi cu femeia ta, ţine minte un lucru: orice faci se poate întoarce împotriva ta şi poate afecta fetele.

– Numai pe fete, nu şi pe tine?

– Lasă-mă pe mine. Eu nu contez.

– Acţiunile mele nu pot afecta pe nimeni. Acum, mai ai şi altceva să-mi spui? Trebuie să plec.

Reede o ascultase, dar Jennifer ştia că nu dăduse

atenţie nici unui cuvînt din cele spuse de ea. Era acelaşi împărat sfînt, în lumea lui egocentristă.

– Nu, am terminat.

– Bine, atunci eu plec.

– Drum bun.

– Oh, să fii sigură de asta, draga mea. Îi făcu cu ochiul ironic şi ieşi.

Jennifer rămase pe loc, ascultînd motorul maşinii care se depărta, apoi se duse în bucătărie şi luă receptorul în mînă.

– Suzanne? Începe să-ţi faci bagajele. S-a întîmplat ceva ciudat. M-am hotărît să-ţi urmez sfatul, măcar în parte. Vreau să plec cu fetele la Capri.

Capitolul 15

A doua zi Jennifer aştepta, împreună cu alţi o sută de turişti, să se îmbarce la bordul vaporului *Molo Beverello,* pe Via Acton. Purtînd pe umăr un rucsac mare, iar lîngă ea avînd o valiză pe rotile, împingea căruciorul cu Chelsea. În asemenea ocazii simţea mai degrabă că se deplasa, decît că lua o vacanţă de o săptămînă. Creşterea numărului de zile era vina lui Suzanne; odată ce auzise că Reede plecase, excursia din weekend se transformase într-o călătorie de şapte zile.

Nu ştia ce vor face ea, fetele şi Suzanne în această perioadă de timp. Mai mult ca sigur, Suzanne avea să viziteze magazinele, dar ea va trebui să se gîndească la cum putea petrece fiecare zi şi să facă planurile pentru mai departe, orientîndu-se la faţa locului. În acest moment prioritatea ei erau Brianne şi Chelsea, îmbarcarea lor în siguranţă şi aranjarea lucrurilor. Călătoria părea să fie lungă.

– Relaxează-te, o sfătui Suzanne după ce se aşezară pe locurile lor. Uită de toţi şi de toate şi distrează-te. Eu aşa voi face.

– Sînt relaxată, spuse Jennifer.

– Eşti? se îndoi Suzanne. Îmi pare rău, dar nu pari.

Nici tu nu ai părea, dacă ar trebui să cari cîte car eu, se gîndi Jennifer ridicînd-o pe Chelsea din cărucior şi aşezînd-o pe scaun, epuizată.

– Bine, înseamnă că aparenţele înşeală, fiindcă, te asigur, sînt relaxată.

– Ţine minte – plecăm în excursia aceata ca să ne simţim bine. Foarte bine.

– Şi ca să lucrăm. Jenny o luă pe micuţă în braţe, apoi începu să caute în rucsac blocul de desen. Nu am luat asta cu mine doar ca să ocupe spaţiu. Vreau să-l folosesc.

– Foarte frumos din partea ta. Sper să umpli toate foile şi să trebuiască să-ţi cumperi altul pînă plecăm acasă. Cine ştie, poate că îţi va veni inspiraţia şi va trebui să cumperi două.

Trebuind să le supravegheze pe fete şi avînd cu ea o prietenă maniacă la cumpărături, Jennifer ştia că va avea noroc dacă va reuşi măcar să înceapă un desen, darămite de a-l termina.

– Aş fi vrut să vină şi Giulia cu noi. Avea nevoie de o pauză ca şi noi.

– Dar de ce nu a venit? Ar fi fost o companie plăcută.

– Da, dar fiica ei, Alessandra, are un recital de pian marţea viitoare. Nu a vrut să lipsească.

– Pot să cînt la pian, mămico?

Jennifer îi zîmbi fiicei sale care şedea lîngă ea.

– Se spune „ştiu să cînt la pian", nu „pot", draga mea. Mai întîi va trebui să iei lecţii.

– Bine.

– Nu crezi că ar trebui să cumperi un pian înainte de a te gîndi la lecţii? întrebă Suzanne.

– Avem unul, spuse Brianne. Bunica îl ţine acasă, pentru mine.

Cînd văzu faţa nelămurită a lui Suzanne, Jennifer îi explică:

– Bunica e mama mea. Mamaia e mama lui Reede.

– Oh, făcu Suzanne dînd din cap.

– Să nu-i uiţi pe bunul şi pe tataia, spuse Brianne.

– Nu, iubito, nu i-am uitat.

Suzanne rîse.

– Cum le spun copiii bunicilor! E uimitor. Noi avem o mimi, un papa şi un bibi. Aveam şi o mima, dar a murit.

– Mama ta? întrebă Jennifer.

– Nu, a lui Chuck. Era o adevărată doamnă.

– Aşa e şi mama lui Reede.

Suzanne ezită o clipă, apoi clătină din cap.

– Mă întreb ce s-a întîmplat?

– Mă depăşeşte.

Conversaţia lor continuă cu subiecte casnice pînă ce vaporul ajunse în portul Marina Grande, pe coasta nordică a insulei. De aici coborîră, îşi încărcară bagajele într-un microbuz, apoi o porniră pe drumul abrupt, către oraşul turistic din Capri. De aici mai aveau puţin pînă la *La Floridana,* hotelul la care urma să stea.

– Se pare că nu sîntem singurele care am hotărît să venim înainte de exodul turiştilor, spuse Suzanne aşteptînd la rînd să-şi ia camerele.

– Dacă toţi se gîndesc că acum e o perioadă mai liberă, zise Jennifer, nu aş dori să văd cum arată în perioada aglomerată. Eşti sigură că ai făcut rezervările la acest hotel?

– Absolut. Suzanne bătu cu palma în sacoşa voluminoasă. Am aici confirmările pentru camere. Dacă ne fac figuri, îi dăm în judecată.

Cînd ajunseră în faţă, la recepţie, nu întîmpinară nici o problemă. În cîteva momente apăru băiatul care le căra bagajele, conducîndu-le spre lift.

– *Americanos?* întrebă el zîmbind curtenitor.

– *Si,* răspunse Suzanne.

– De unde sînteţi?

– Charleston, Carolina de Sud.

– Cincinnati, Ohio, spuse Jennifer.

– Ah, Cincinnati. Lîngă Chicago, nu?

Amintindu-şi că signore Fondacaro îşi manifestase dorinţa de a vizita Chicago, Jennifer se întrebă dacă nu cumva exista un fel de legătură permanentă între Italia şi oraşul acesta unde mereu bate vîntul? Era mai mult ca sigur că mulţi emigranţi se stabiliseră aici. Spuse:

– Da, e aproape.

– Mai aproape decît Charleston, în mod sigur, zise Suzanne.

– Am nişte *cuginos* la Chicago. Înţelegeţi, *cuginos?*

– Da, *veri,* spuse Jennifer.

– *Si, si. Veri.* Merg acolo curînd. Stau. Muncesc. Fac *molto lire.* Întorc la Capri *a ricco.*

– Asta cred toţi, comentă Suzanne în şoaptă cînd liftul se opri şi băiatul ieşi înaintea lor. Cînd vor afla cît e de greu în realitate, se vor întoarce aici.

– Lasă-l să viseze, Suzanne. Sîntem nimic fără visuri.

Ajunse în camerele mici, dar bine mobilate, îi dădură un bacşiş tînărului şi deschiseră uşa despărţitoare, transformînd cele două camere într-un gen de apartament confortabil. La sugestia lui Suzanne, Jennifer şi Chelsea se instalară într-o cameră, iar Brianne şi Suzanne în cealaltă.

– Unde mergem mai întîi? întrebă Suzanne intrînd în camera lui Jennifer, unde aceasta terminase de despachetat.

– Eu nicăieri, spuse Jennifer, făcînd semn cu capul spre pat. Suzanne se uită peste umărul ei şi văzu că Chelsea adormise cuibărită în vîrful patului.

– Draci! Ce petrecere stricată. Nu e destul de mare ca să-şi dea seama că poate să doarmă cînd e acasă? Am venit aici să vizităm.

– Cred că nici nu-i pasă, Suzanne.

– Da, cred că ai dreptate.

– Du-te şi sondează oraşul. Află ce se poate vizita, vezi dacă putem închiria o cabină pe plajă şi cîteva scaune. Am trecut pe lîngă un birou AAST spre hotel.

Cred că era pe Via Orlandi, parcă.

– Nu-mi pasă unde este, zise Suzanne. Nu pot să te las singură aici.

– Ba da. Du-te. Eu rămîn şi încerc să mă apuc de lucru.

– Dar nu e cinstit ca eu să plec şi tu să rămîi închisă în hotel.

– Dar nu e nici necinstit. Pur şi simplu nu pot să o las singură pe Chelsea. Să nu-mi propui să o trezim. Dacă ai cunoaşte-o la fel de bine ca mine, ai şti că nu e bine să faci asta cît doarme. Ar fi morocănoasă ca un urs şi ar mormăi toată după-amiaza. Mai ales că – zise Jennifer uitîndu-se la Brianne care tocmai căsca – după cum se pare, Brianne e pe cale de a adormi şi ea. Aerul de mare cred că le face somn.

Suzanne ezită.

– Vorbesc serios. Du-te.

– Bine... dacă insişti.

– Da. Le cunosc pe fetele mele. Mai lasă-le o oră, două să-şi încarce bateriile, apoi vor cere ele să iasă.

– Bine, dar mîine, cînd se vor culca, rămîn eu cu ele. Trebuie să ai şi tu o vacanţă, să ştii.

O oră mai tîrziu sună telefonul acasă la Jennifer. Giulia veni din grădină cu şorţul plin de legume, le lăsă în chiuvetă şi răspunse.

– *Pronto. Residenza* Avery.

– Giulia? se auzi o voce masculină cunoscută.

– *Si?*

– La telefon sergentul Blaisdell. Ne-am cunoscut, vă amintiţi?

– Ah, *si. Buon pomeriggio,* sergente.

– *Buon pomeriggio,* Giulia.

Giulia îşi stăpîni rîsul auzindu-i pronunţia în italiană.

– Pot să vă ajut?

– Sper. Doamna Avery e acasă? Aş dori să vorbesc cu dînsa, dacă nu e ocupată.

– Nu, e plecată.

– Afară din oraş?

– *Si,* toată săptămîna.

Doug făcu o pauză, întrebîndu-se dacă Suzanne era autoarea miracolului, sau dacă Jennifer se hotărîse să plece din oraş.

– Cumva a plecat la Capri cu doamna Cummings?

– De unde ştiţi?

– Foarte bine a făcut, zîmbi el. Asta voiam să ştiu.

– Sergente? Vreţi să lăsaţi un mesaj?

– Nu. Mulţumesc. Cred că i-l voi transmite personal.

– *Comé?* întrebă Giulia, nelămurită.

– Lasă. Mi-a făcut plăcere că am stat de vorbă. *Arrivederci.*

– *Ciao,* sergente.

Munţii se întindeau la vest de hotel, iar soarele părea că apune mai devreme ca de obicei. În ciuda dispariţiei luminii astrului zilei, o strălucire continua să se profileze pe apa mării. Jennifer stătea pe terasă şi privea vapoarele şi bărcile care treceau spre Via di Teste.

O briză răcoroasă îi mîngîia obrajii, iar părul îi flutura în vînt. Cînd va intra Suzanne va sări să o îmbrăţişeze. Faptul că o convinsese să vină la Capri fusese cea mai bună idee a acesteia. De- abia acum realizase cîtă nevoie avusese de o vacanţă.

– Mamă?

Jennifer se întoarse în cameră şi o văzu pe Brianne stînd în pragul uşii, frecîndu-se la ochi.

– Bună, iubito, spuse venind spre ea. Ai dormit bine?

Brianne dădu din cap şi căscă.

Jennifer se aşează pe un fotoliu la capul patului şi o luă în braţe. Reede avusese dreptate; copiii cresc prea repede. Parcă ieri Brianne fusese cît Chelsea, iar acum era prea mare şi nu mai încăpea bine în braţele ei, picioarele lungi atîrnîndu-i în afară. Mîine va începe să folosească trusa de machiaj a lui Jennifer şi îi va împrumuta cel mai bun pulover, ca să-l poarte la şcoală. Doamne, avea numai cinci ani!

– E frumos aici, nu?

– Îhî, zise Brianne. Unde e doamna Cummings?

– E plecată. Cred că la cumpărături. Sper că nu s-a pierdut.

– Şi eu. E drăguţă, nu, mămico?

– Da. Este.

– De ce cumpără mereu atîtea lucruri?

Jennifer se gîndi o clipă, apoi ridică din umeri:

– Nu ştiu, iubito.

– Ce bine că tu nu eşti ca ea. Cred că lui tăticu nu i-ar plăcea.

– Acum, că ai adus vorba, şi eu cred că nu i-ar plăcea.

– Mămico? se auzi un glas din celălalt dormitor.

– Au, s-a trezit surioara ta, spuse Jennifer, ajutînd-o pe Brianne să coboare.

– Pun pariu că e udă, spuse Brianne. Nu o să înveţe niciodată să facă pipi la oliţă.

– Ba da, va învăţa. Mai dă-i puţin timp.

Peste un sfert de oră se întoarse şi Suzanne şi o găsi pe Jennifer stînd pe marginea patului cu Brianne în faţă, pieptănînd-o şi strîngîndu-i părul blond într-o coadă de cal. Chelsea era îmbrăcată doar cu chiloţei şi se juca prin cameră cu pătura ei preferată strînsă la piept şi cu degetul în gură.

– Ce scenă înduioşătoare, spuse Suzanne punîndu-şi

sacoşa pe noptieră. Pun pariu că vă e foame la toate, nu?

– S-ar spune că da, zise Jennifer.

– Bine, atunci ştiţi ce? Am descoperit un restaurant bun. Se cheamă *Grottino* şi e chiar în piaţă.

– Ah, se vorbea despre el în broşura pe care am citit-o acasă. Eram sigură că te vei duce acolo imediat ce ajungi pe insulă.

Exact cum spusese Suzanne, restaurantul se afla pe Via Longano, lîngă Piazzeta, piaţa principală din Capri. Luară un antreu format din felioare subţiri de salam şi şuncă, măsline, ciuperci şi felii de pepene, apoi urmă felul doi. Brianne şi Chelsea înghiţiră pe nemestecate două porţii de ravioli cu brînză şi sos de roşii, iar Suzanne şi Jennifer aleseră *rigatoni ai quatro formaggi,* adică paste făinoase cu sos din caciocavallo, gorgonzola, fontina şi brînză parmigiano. După care au comandat: *petto,* adică piept de pui, *piselli* proaspete şi *cipolline,* adică mazăre cu arpagic pentru fete, iar pentru ele luară *scammpi alla griglia,* adică creveţi prăjiţi cu ardei iute. La sfîrşit comandară cîte o *coppa di gelato,* îngheţată.

– Nu mai înghit nimic din asta vreodată, spuse Suzanne cînd ieşiră din restaurant, foarte mulţumite, dar mai sărace cu multe mii de lire.

– Doar pînă mîine, completă Jennifer. Care o fi mai întîi.

Îndreptîndu-se spre hotelul în care reuşise să-şi rezerve o cameră, în ciuda sezonului turistic care începea, Doug ajunse la un colţ de stradă. De îndată ce le văzu pe toate patru venind spre el, se dădu înapoi. Se auzi rîsul clar al lui Jennifer şi acela mai răguşit al lui

Suzanne. Cînd Doug auzi glasul lui Jennifer, inima începu să-i bată mai tare. Aşteptă să treacă de el. Suzanne o luase pe micuţă de mînă, iar Jennifer împingea căruciorul cu Chelsea, care se juca distrată cu cataramele de la sandale.

După ce cele două femei şi fetele trecură de la locul unde se afla el, Doug ieşi din „ascunzătoare". Îi văzuse chipul lui Jennifer, luminat de razele unei lămpi de pe stradă şi rămăsese aproape fără răsuflare. Dacă l-ar fi întrebat cineva în acel moment, i-ar fi răspuns că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Se bucura că venise şi el.

Cînd aflase de la Giulia că plecase la Capri cu Suzanne şi cu fetele, literalmente îl rugase pe locotenentul Fuller să-i dea cinci zile de permisie. Venise grăbit la apartament, băgase în valiză cîteva lucruri, la nimereală, apoi se grăbise spre Molo Bevello să prindă ultimul vapor din ziua aceea, ca să iasă din Napoli. Trebuia să recunoască acum că meritase efortul. Doar văzînd-o zîmbind veselă, de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume, aceasta îl făcuse să-şi dea seama că rugăminţile de a pleca şi graba de a ajunge aici nu fuseseră în zadar.

Uşurel, băiete, îşi spuse Doug continuîndu-şi drumul. *Dacă mai continui să te gîndeşti atît de mult la ea, pînă la urmă vei da de bucluc.*

Ea e femeie măritată, cu copii? Doug nu putea să uite acest amănunt. Indiferent dacă recunoştea singură că mariajul ei fusese o greşeală, sau că se va termina în curînd. Pînă ce ea sau ticălosul cu care era măritată nu puneau capăt căsniciei lor, rămînea o femeie măritată. El era un bărbat, nu un adolescent îndrăgostit nebuneşte. Mai mult de atît, era un simplu sergent, care trăia din leafă. Singurul lucru pe care-l poseda era o maşină decapotabilă roşie, parcată în garajul tatălui său, acasă în Butte, Montana. Nu avea bani economisiţi şi nici perspectivele de viitor, în afara cadrului armatei, nu erau

prea promiţătoare.

Ştiind toate acestea, îi spunea glasul conştiinţei, *de ce naiba ai mai venit aici?*

Fiindcă aşa am vrut, răspundea o altă voce, mult mai puternică, din interior.

Doug dorea să fie cu Jennifer. La naiba, va fi cu ea. Timp de cinci zile îşi va da toată silinţa să o facă să zîmbească, să rîdă şi să se bucure de viaţa care merită trăită. La dracu' cu soţul ei, cu armata şi cu cine era de părere că face ce nu se cuvine.

Capitolul 16

Doug stătea pe plajă a doua zi dimineaţa, în costum de baie; părea foarte slab. Oricine l-ar fi privit, şi-ar fi dat seama că era un tip care stătea mai toată ziua la birou, nu prea făcea plajă şi nici exerciţii cu greutăţi.

În noaptea de dinainte, o privise pe Jennifer de la distanţă, încercînd să-şi facă puţin curaj ca să o anunţe că era şi el pe insulă. Voia să aştepte momentul potrivit înainte de a se arăta, fiindcă nu voia ca ea să creadă că o urmărise intenţionat pînă aici. De fapt, chiar asta făcuse, dar nu voia să-şi dea seama şi ea. Întrebîndu-se cum avea să-şi pună planul în aplicare, sau mai bine zis cînd, o privea pe Chelsea cum umplea găletuşa cu nisip, apoi îndesa cu lopăţica de plastic şi o răsturna lîngă alte grămăjoare făcute mai devreme. Stătuse cîtva timp sub umbrela lui Jennifer, aranjînd grămăjoarele de nisip, apoi le lovise cu picioarele, ca să o ia de la capăt. Nu-i trebuia mult ca să fie fericită, se gîndi Doug.

Dintr-o dată, în loc să golească găletuşa, Chelsea se ridică în picioare şi merse la un băieţel care stătea sub umbrela părinţilor săi, lîngă ele. Chelsea răsturnă găletuşa cu nisip peste capul băiatului, apoi veni înapoi

şi se aşează lîngă Jennifer, lăsîndu-l pe micuţ plîngînd, iar pe părinţii acestuia amuţiţi de uimire la gestul copilei americance.

Jennifer care fusese martoră la fapta fetei sale, era şocată şi la fel de uluită.

– Scuzaţi-mă, le spuse ea bieţilor părinţi. Nu ştiu ce i-a venit să facă una ca asta. Niciodată nu a mai făcut aşa ceva.

Părinţii îi spuseră ceva lui Jennifer pe italiană, iar Doug nu înţelese. Chipurile lor surîzătoare îi dădură de înţeles că erau mai mult amuzaţi, decît supăraţi pe Chelsea. Copiii sînt copii totuşi indiferent de naţionalitate.

– Ajunge, spuse Jennifer către Brianne Să mergem la hotel.

– Mămico, nu! zise Brianne.

– Nu comenta, draga mea. Te rog. Hai să strîngem lucrurile înainte ca suriroara ta să nu facă o poznă şi mai mare. Nu-mi vine să cred că a făcut aşa ceva.

– Grozav, zise Brianne dezamăgită. O altă zi dusă naibii, numai din cauza ei!

– Brianne! De unde ai învăţat cuvintele astea?

– Aşa spune tata mereu. La fel şi tu, uneori.

– Se poate, dar tu nu ai voie să le repeţi. Ruşine! Să nu te mai aud că spui cuvintele acestea, e clar?

– Dar dacă eu nu le spun, atunci tu şi tata de ce le spuneţi?

Jennifer strînse ce era pe pătură, înfuriată.

– Bine, iubito, cînd eşti adult şi de multe ori eşti supărat, sînt primele cuvinte care-ţi vin în minte să le spui.

– Dar asta nu e o scuză, mamă.

– Ştiu, iubito, dar pentru moment nu găsesc alt argument. Acum, grăbeşte-te. Să mergem. Oamenii au început să ne privească.

De fapt, cei de pe plajă se uitau la Chelsea, care zîmbea şi-i făcea cu mîna băieţelului pe care-l murdărise cu nisip.

Cînd trecură pe lîngă umbrela lui Doug el se ridică în picioare, hotărît să facă prima mişcare acum, cît era hotărît şi avea curaj.

– Doamnelor, pot să vă ajut cu ceva?

Jennifer făcu un pas înapoi, speriată.

– Ce faci aici, pentru Dumnezeu?

– Sînt în permisie, am o scurtă vacanţă. Lasă-mă să duc eu asta. Înainte ca Jennifer să spună ceva, îi luă sacoşa din mînă şi o azvîrli pe după umăr.

– Sînt eu paranoică sau ne-ai urmărit pînă aici?

Doug ezită o clipă, întrebîndu-se dacă era cazul să-i spună adevărul, sau să mintă. Nu, nu putea să o mintă. Putea să mărturisească adevărul sub o formă mai subtilă.

– Da, am ajuns ieri seară, spuse el. Voi cînd aţi venit?

– Ieri după-amiază, devreme.

– Atunci, înseamnă că v-am urmărit. Unde staţi?

– La *Floridana.* Tu unde stai?

– La *Villa Sanfelice,* în centru.

– Oh, da, spuse Jennifer. Suzanne a încercat să ne ducă acolo. Au pisicină, nu?

– Da. Au şi camere goale, ciudat. De ce nu aţi rămas acolo?

– Pentru că *Villa Sanfelice* nu primeşte *American Express.*

– Ah! făcu Doug, apoi merseră mai departe.

– Doar nu ai venit aici după noi, nu? întrebă Jennifer în timp ce aşteptau să ia autobuzul din partea de vest a insulei, spre Piazzetta.

– Sincer?

– Da, sincer.

– Bine, am venit după voi. Să nu mă întrebi de ce. De cînd te-am cunoscut am făcut o mulţime de lucruri nebuneşti.

– Cum ar fi pierderea permisiilor ca să vii după noi, în loc să te duci acasă să-ţi vezi familia? Da, mi se pare

o nebunie.

– Mi se pare mai mult o prostie, decît o nebunie.

– Se potrivesc amîndouă, nu-i aşa?

Doug o privi şi, deşi purta ochelari de soare, recunoscu acea privire de mamă care-şi priveşte cu indulgenţă copilul. Apoi îşi coborî privirea. Deşi o ţinea pe Chelsea cumva pe şold şi purta un gen de fustă înfăşurată pe talie, care-i acoperea picioarele, de la talie în sus sutienul costumului de baie îi făcu imaginaţia să o ia razna. Arăta ca o zeiţă terestră şi ce le făcea hormonilor lui, era un adevărat chin.

Îşi dezlipi privirea de ea.

– Da, în cazul meu, se potrivesc amîndouă. Dar destul despre mine. Ce vrei să faci cît timp eşti aici?

– Ce se face de obicei, rîse Jennifer. Adică, azi-dimineaţă voiam să ne jucăm pe plajă, dar Chelsea a pus capăt jocului. A vărsat nisip peste un băieţel.

– Ştiu. Am văzut-o.

– M-am simţit atît de prost. A trebuit să... Se întrerupse brusc. Cum adică, ai văzut-o?

– Eram în spatele vostru tot timpul. Eraţi o echipă veselă, crede-mă. Bietul copil stătea acolo, fără să deranjeze pe nimeni şi dintr-o dată apare micuţa ta ştrengăriţă care-l împroaşcă pe cap cu nisip. Cred că bietul copil a crezut că-i cade ceva din cer, sau cine ştie.

Se urcară în microbuz şi găsiră locuri relativ apropiate – Jennifer, Brianne şi Chelsea pe o banchetă, iar Doug în spatele lor, lîngă un domn grăsan, care avea foarte mult păr pe umeri. Doug veni mai aproape de spătarul banchetei din faţă, să-i vorbească lui Jennifer.

– Ce zici de o ascensiune pînă la Anacapri după-amiază, mai tîrziu?

– O ascensiune? întrebă Jennifer.

– Da. Au construit un şir de trepte care merg de la Marina Grande pînă sus, la Anacapri. O sută cincizeci şi nouă de trepte în total, cred. Cîteva mai mult sau mai puţin.

Ideea de a-şi petrece prima după-amiază la Capri, urcînd scări, nu-i surîse lui Jennifer. Ar fi preferat să stea şi să deseneze modele cu flora şi cu fauna locală, dacă turiştii mai lăsaseră cîteva exemplare din fiecare.

– Nu ştiu, zise ea. Nu cred că fetele s-ar încumeta la o aşa încercare.

– Oh, da, fetele, spuse Doug, privind cele două căpşoare blonde, cîrlionţate. Uitasem de ele.

– Am putea lua funicularul, cred. S-ar putea să fie aglomerat şi am aştepta la rînd dar...

– Nu ne-am distra la fel de mult, însă le-ar salva picioarele şi încălţămintea micuţelor, asta vrei să spui, nu?

Şi picioarele mele, se gîndi ea.

– Hai să vedem ce planuri are Suzanne. Ea e un gen de regizor de platou, neoficial vorbind, înţelegi.

După ce aflară mai tîrziu, Suzanne nu era interesată în ascensiunea pînă la Anacapri şi ideea de a urca pînă în vîrf nu o entuziasmă prea mult.

– Ştii cum părere am despre funiculare, Jenny, spuse ea cînd aceasta îi prezentă propunerea lui Doug.

– Parcă le spuneai sicrie închise.

– Nu, sicrie verticale închise, o corectă Suzanne. Mai ales că sînt mai multe locuri de văzut aici, jos, decît acolo sus. Cît timp ai fost la plajă cu fetele, am hoinărit prin oraş. Am descoperit un loc minunat, unde au cele mai frumoase hăinuţe pentru copii, iar preţurile sînt rezonabile.

– Sînt pentru băieţi? întrebă Jennifer.

– Nu. De fapt, sînt pentru fetiţe.

– Suzanne, dar tu ai băieţi. Destul de mari, după cîte-mi amintesc.

O expresie de durere se citi pe figura brunetei.

– Ştiu că sînt mari, dar nu înţelegi unde vreau să ajung. Cînd am descoperit magazinul, m-am gîndit la tine.

Simţind că putea să urmeze o discuţie lungă, Jen-

nifer se aşează pe marginea patului lîngă Suzanne şi o privi direct în ochi:

– Nu vreau să te jignesc, fiindcă ştiu ce mult înseamnă pentru tine să mergi la cumpărături, dar nu am venit aici să caut chilipiruri, ci ca să văd insula şi să lucrez. Nu pot să fac şi asta şi să merg la magazinele cu haine pentru copii în acelaşi timp. Nu putem să desenăm pe serviciile de masă şorturi şi maieuri pentru copii, Suzanne. Pe cei din America nu-i interesează asta.

Dintr-o dată faţa lui Suzanne se lumină:

– Ştiu! spuse ea. Voi sta eu cu fetele.

– Nu. Nu pot să te las să faci asta.

– Ba da, poţi. Ieri am fugit şi te-am lăsat singură, ţii minte? Cred că acum e rîndul meu. Fetele vor dormi, iar cînd se vor trezi, voi merge cu ele la cumpărături. E simplu. Eu stau cu ele cît probează hainele, iar tu şi Doug puteţi să faceţi ce vreţi. Toată lumea va fi astfel fericită.

– Nu ştii ce vorbeşti, zise Jennifer. Mersul la cumpărături cu Brianne şi Chelsea poate că sună frumos în teorie, dar în practică e o crimă.

Suzanne o bătu uşor pe genunchi:

– Dacă pot merge la cumpărături cu băieţii mei, spunîndu-le poveşti, ştiu că pot să merg şi cu fetele tale. Nu pot fi nici pe jumătate atît de rele cît băieţii mei.

– Punem pariu?

– Nu, fiindcă aş cîştiga eu.

Jennifer continua să refuze, dar cu cît Suzanne vorbea mai mult, cu atît ea realiza că, dacă voia să se simtă bine, va trebui să cedeze. Lăsîndu-le pe fete să meargă cu Suzanne, ea ar putea explora insula după bunu-i plac şi ar putea desena ce-i plăcea. Din cîte văzuse pînă acum la Capri, locul o inspira. Mai ales că nu va fi îngrijorată pentru ele fiindcă ar putea să se rănească, sau să alunece pe relieful accidentat, în locuri străine, sau că se vor arde la soare. Ar fi mai în sigu-

ranţă în magazinul cu îmbrăcăminte, alături de Suzanne, ferite de soare.

– Bine, renunţă Jennifer. Le las să meargă cu tine.

– Grozav!

– Dar cu o condiţie.

– Care?

– Să-l luaţi pe Doug cu voi.

Suzanne, care surîdea entuziasmată pînă atunci, o privi îngrozită:

– Să iau cu mine un bărbat la cumpărături pentru copii?

– Da. Care e problema?

– Dar e o problemă gravă, draga mea. Cred că ai stat prea mult la soare azi dimineaţă şi ai suferit o insolaţie. Nu gîndeşti coerent.

– Gîndesc foarte bine, zise Jennifer şi nu am insolaţie. Am stat acolo doar o oră. Mai ales că Doug te poate ajuta.

– Să mă ajute? Ar sta doar în calea mea.

– Ba nu, Doug nu e aşa.

– Ba este. Doug e bărbat, nu? Ascultă pe cineva care-ţi vorbeşte din experienţă – cînd un bărbat merge la cumpărături cu o femeie, la început poate că e bine, dar în curînd se plictiseşte, se simte frustrat, apoi se înfurie. Crede-mă, cînd bărbaţii se înfurie, în timp ce tu eşti la cumpărături, nu mai poţi cumpăra nimic. Nu pot să-l iau pe Doug cu mine. Tu eşti prietena lui. Ia-l tu.

– Tocmai asta este, Suzanne. Nu vreau să-l iau.

– Bine, atunci spune-i să-şi caute pe altcineva, fiindcă eu nu-l voi lua cu mine.

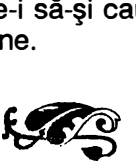

– Se pare că vom fi singuri, îi spuse Jennifer lui Doug o oră mai tîrziu cînd se întîlni cu el în faţa hote-

lului. Se schimbase, făcuse un duş şi se îmbrăcase într-o bluză largă şi o fustă turcoaz-deschis. Se încălţase cu o pereche de sandale, îşi pusese pe cap o pălărie de pai, ochelarii de soare şi era pregătită pentru după-amiază.

Doug privi aiurea, ca să nu observe Jennifer cît de fericit era. Să fie singur cu ea fusese exact ceea ce-şi dorise.

– Ce ai făcut cu fetele?

– Nu o să-ţi vină să crezi. Nici mie nu-mi vine să cred.

– Încearcă-mă, poate că voi crede.

– Da. Se poate. Suzanne s-a oferit să le ia la cumpărături cu ea.

Doug începu să rîdă, apoi o privi mirat.

– Pun pariu că va fi o experienţă despre care va trebui să scriu ceva.

– Ea s-a oferit. Eu nu i-am cerut asta.

– O femeie curajoasă, Suzanne, zise el. Ştii, Jenny? E adevărat că sînt fetele tale, nu mă priveşte pe mine, dar crezi că a fost o idee bună să le laşi pe drăgălaşele neajutorate pe mîinile unei împătimite a cumpărăturilor?

– Nu ştiu, zise Jennifer. Cred că voi afla cînd ne vom întoarce.

Doug surîse strengăreşte şi-i făcu cu ochiul.

– Atunci, ce-ar fi să nu mai pierdem timpul?

Pentru Jennifer drumul spre Anacapri, cel mai înalt oraş de pe insulă, a fost uluitor. De pe bancheta funicularului observă atent toate florile în mănunchiuri din jurul stîncilor ascuţite. Turme de capre se vedeau ici şi colo, mergînd pe pietrele colţuroase şi alunecoase.

– Iar tu voiai să urcăm pînă aici? întrebă ea.

– Hei, a fost doar o sugestie.

– Arăt eu ca Sir Edmund Hillary?

Doug o privi pe furiş, gîndindu-se că era cea mai feminină persoană de sex opus pe care o cunoscuse vreodată.

– Nu, de pe scaunul meu, nu aş spune asta.

– Bine, dar nici tu nu arăţi ca el.

– Mulţumesc, îţi sînt recunoscător.

– Nu a fost un compliment, Doug.

– Se poate, dar eu aşa l-am luat. Ştii, din cîte am auzit, bătrînul Sir Ed a murit. Iar eu sînt, pe cîte se pare, încă în viaţă.

– Nu ai mai fi fost în viaţă, dacă am fi urcat pînă aici. Puteam să cădem amîndoi şi să ne rupem gîturile.

– Ah, dar ce moarte frumoasă ar fi fost!

Jennifer rîse şi-şi lăsă capul într-o parte.

– Pentru un tînăr atît de drăguţ ca tine, de multe ori eşti cam ciudat, ştii?

Ajunşi în vîrf, la Anacapri, coborîră din funicular şi merseră împreună cu ceilalţi turişti spre centrul oraşului. Fără să aibă o destinaţie anume în minte, hoinăriră pe străzile înguste, pavate cu piatră, trecînd pe lîngă magazine şi cafenele unde clienţii obosiţi rîdeau şi stăteau de vorbă sub umbrele frumos-colorate.

– Suzanne nici nu ştie ce pierde, spuse Jennifer în timp ce treceau pe lîngă un magazin cu bijuterii.

– Iar tu, dacă ai raţiona măcar pe jumătate, cît cred eu că raţionezi, sper că nu-i vei spune ce a pierdut.

– De ce să fac din asta un secret faţă de ea?

– Ai milă, Jenny. Gîndeşte-te la bietul ei soţ. Va trebui să plătească tot ce cumpără ea. Doug dădu din cap. E un mister pentru mine cum de rezistă la cererile ei.

– Poate că nu dă impresia, dar Chuck Cummings are bani.

Doug o privi lung:

– Chiar aşa?

– Da. Foarte mulţi, din cîte am înţeles. Sînt bani din bătrînul Sud.

– Dar ce a făcut, a moştenit o avere de la un unchi bogat?

– Cred că a fost vorba de o moştenire cu mult timp

în urmă. Din ambele părţi. Din cîte ştiu – adică din cîte am aflat de la Suzanne – se pare că soţul ei e foarte priceput la vînzările de acţiuni.

– Oh, un jucător, el?

– Cred că da, zise Jennifer.

Merseră în linişte şi ajunseră în capătul străzii cu magazine, apoi se îndreptară spre o clădire impozantă, care-i aminti lui Jennifer de povestea celor *O mie şi una de nopţi* – arcade înalte şi coloane de marmură la exterior. Îşi imagina că în interior erau podele reci din marmură şi o mulţime de vase cu plante. Cu soarele arzător în spate, le veni ideea să dea un ocol locului.

Jennifer consultă ghidul oraşului şi citi că pentru a intra trebuiau să plătească, iar casa se numea Villa San Michele, era construită de Axel Munthe, care fusese medic. După aspectul impunător al construcţiei, se vedea că şi el se pricepuse la vînzările de acţiuni.

– Mă întreb întruna, spuse Doug, ce caută un tip ca maiorul Cummings, care are atîţia bani şi minte, tocmai aici, cu forţele NATO?

– Şi el are dreptul să dorească să-şi servească patria, ca şi tine. Pe deasupra capetelor lor trecu un nor, iar soarele se ascunse. Jennifer privi albastrul strălucitor al Mării Mediterane şi constată că se apropia o ploaie de vară. Haide, să vedem ce e înăuntru. Poate aşa vom evita un duş.

Doug veni după ea.

– Dar nu are nici o raţiune. Adică, dacă are o poziţie atît de bună pe cît spui tu, de ce nu demisionează, să meargă acasă şi să se ocupe numai de afaceri? Eu, dacă aş fi în locul lui, aşa aş face.

– Nu ştiu. Cred că-i place... Jennifer se întrerupse brusc şi încetini pasul.

– Ce îi place?

– Viaţa în armată, spuse ea, neatentă şi-i făcu semn spre grupul din faţa lor. Aceştia sînt cine cred eu că sînt?

Doug se întoarse şi studie grupul de bărbaţi în costume negre, cu cravată şi ochelari de soare. Bărbaţii se deplasară, apoi formară un cerc în jurul unei perechi de bătrîni cu părul alb.

– Da, spuse el. Mi se pare şi mie că sînt ce spui tu.

– Doamne! Poate că nu ar fi indicat să intrăm în vilă chiar acum. Mai bine aşteptăm pînă ce ies ei, apoi plecă.

– De să aşteptăm?

Jennifer îl privi surprinsă.

– Nu ai văzut filmele cu Naşul?

– Ba da, dar ce legătură există între filme şi tipii aceştia?

– Doug, cînd apar asemenea tipi, se întîmplă ceva rău unor trecători nevinovaţi ca noi.

– Haide, Jenny. Nu mai fi fricoasă. *La familia* este peste tot aici, doar ştii asta.

– Ştiu, dar e prima dată cînd văd unul de-al lor atît de aproape. Dacă vrei să-ţi spun ceva, să ştii că mă cam intimidează.

– Bine, zise Doug, înţelegînd-o. Dacă nu vrei să vizităm vila acum, nu o vom face.

– Mulţumesc.

Se întoarseră şi porniră pe stradă.

– Deşi, pe viaţa mea, nu ştiu de ce ţi-e frică de tipii aceştia.

– Fiindcă sînt criminali, de aceea.

– De unde ştii? Bine, lasă. Ştiu. Ai văzut filmele cu Naşul.

– Exact. Le-am văzut şi m-au speriat.

– Nu trebuia să te sperie. Sînt doar filme, iar tipii aceia sînt oameni obişnuiţi. Pînă la un moment dat, desigur. Se poate să fie chiar în vacanţă.

– S-ar putea la fel de bine să fie aici pentru nişte afaceri de familie, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Doug îi aruncă o privire sceptică:

– Ştiam că ai imaginaţie, dar nici chiar aşa. Nu e

bine să ai prea multă fantezie, să ştii. E ciudat.

– Nu sînt ciudată, ci doar precaută. Nu vreau să risc să devin o victimă inocentă, dacă s-ar întîmpla ceva. Nu ştiu dacă ai observat, dar buzunarele tipilor erau cam umflate. Ştii, umflate?

Doug ştia că se referea la arme, dar glumi pe socoteala ei.

– Bine, ştii ce se spune despre bărbaţii italieni.

– Să-ţi fie ruşine! spuse ea, roşind de stînjeneală.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el surîzînd cu subînţeles. Eu îţi spuneam doar adevărul.

Jennifer îl privi şi ochii le rămaseră ficşi. Jennifer citi în ochii lui căprui un sentiment deosebit. Pînă în acel moment nu se gîndise la Doug cu conotaţii sexuale. Avuseseră o discuţie scurtă despre viaţa lui sexuală cînd sosiseră la Amalfi şi ea ştia că lui îi place să flirteze, dar acum i se părea chiar sexy.

Trebui să recunoască acum că era un bărbat chipeş, puţin îndrăzneţ, blînd cît cuprinde şi foarte sexy, spre nenorocirea ei.

Îşi lăsă ochii să alunece asupra lui şi observă că nu mai rîdea, ci că îl cuprinsese o emoţie ascunsă. Pentru motive pe care nu şi le putea explica, pielea începu să o furnice şi simţi senzaţii pe care nu le mai percepuse de cîteva luni. Simţi un punct fierbinte în stomac, care se transformă într-o flacără arzătoare.

– Doug? se trezi ea spunînd pe nerăsuflate.

Doug o luă de mînă şi o strînse.

– Haide, să ieşim de aici.

Jennifer nu ştia unde merg, dar păşea alături de el savurînd în fiecare clipă presiunea mîinii lui. Apropierea lui şi felul cum se uită la ea de cîteva ori o făcură să se simtă bine. Nu o dureau nici măcar picioarele. Dintr-un motiv ciudat, parcă nu simţea că atinge pămîntul cu tălpilie. Ştia că mergeau destul de repede, fiindcă feţele trecătorilor îi apăreau, apoi dispăreau rapid din faţa ochilor, ca într-o ceaţă. Simţea şi o dorinţă arzătoare de

a-l întreba unde se grăbeau şi de ce se grăbeau, dar cuvintele nu voiau să iasă.

Doug mergea foarte repede şi grăbea pasul. Mulţimea de turişti părea nesfîrşită. În faţa cafenelelor şi a magazinelor cu suveniruri le era foarte greu să se strecoare. Dar Doug mergea mai departe. Nu ştia ce se întîmplă cu el, de ce făcea asta, dar ceva în interiorul său îi spunea că trebuia să iasă, împreună cu Jennifer, din centrul oraşului cît de repede posibil, fiindcă avea o nevoie disperată să fie singur cu ea.

Cînd ajunseră la intrarea în funicular cerul deveni cenuşiu şi un fulger străbătu azurul. Doug nu stătu pe gînduri; trecu pe lîngă şirul de turişti care aşteptau să ia funicularul în jos şi se îndreptă spre scările întortocheate care şerpuiau spre docul din Marina Grande. Trecuţi de mulţimea de turişti, merse şi mai repede, dar era destul de dificil pe pantă.

– O să ne ude pînă la piele, dacă nu ne grăbim, spuse el rupînd tăcerea care se lăsase între ei.

– Unde mergem?

– Nu ştiu. *Dar am o idee grozavă, iubito, de care mi-e frică de moarte.*

– Ce se întîmplă?

Ştia că întrebarea ei se referea la ei doi, dar decise să se facă a nu auzi. În această situaţie, cînd nici el nu ştia ce să răspndă, tăcerea era un răspuns destul de bun.

– Va veni furtună, Jenny. Nu simţi electricitatea în aer?

Mergînd în pas cu Doug, Jennifer îşi mută privirea de pe panta abruptă şi se uită în sus, spre cer, dincolo de munţi. Cerul albastru dispăruse sub perdeaua de nori care se colorau în cenuşiu şi deveneau mai ameninţători cu fiecare secundă. Furtună? Electricitate? Poate că de aceea se simţea atît de ciudat şi pielea o furnica peste tot.

Cînd primul strop de ploaie îi căzu pe obraz, Doug

se simţi puţin vinovat. Ar fi trebuit să rămînă în oraş cu Jennifer, nu să plece. O smulsese din siguranţa mulţimii şi o dusese pe o pantă de munte uitată de Dumnezeu; făcuse o mare greşeală. Recunoscu că nevoia de a fi singur cu ea fusese prea puternică. Cînd se uitase cu ochii aceia la el, inima lui strigase: „Nu o lăsa, frate", iar el aşa făcuse. Acum erau izolaţi aici, sub cerul liber, cu doar cîţiva copaci împrejur şi cîteva stînci drept adăpost. Realiză că amîndoi erau ţinte uşoare pentru trăsnete şi glumele turiştilor din funicular.

Dintr-o dată deasupra capetelor lor fulgeră. Peste un minut norii se desfăcură în două şi ploaia începu să cadă în rafale.

– Mii de draci! Doug se sperie şi privi împrejurul lor. Temerea spori cînd văzu la dreapta cîteva stînci şi nişte tufişuri. Se uită la stînga şi văzu o colibă din piatră.

– Haide! o zori pe Jennifer şi alergară spre colibă.

La jumătatea drumului, pe cînd se căţăra pe stînci, trăgînd-o pe Jennifer după el, îi veni o idee. Dacă era cineva în colibă, deşi părea pustie? Dacă acolo nu erau oameni, ci nişte capre mirositoare? Atunci vor trebui să se adapteze, să-şi facă şi ei loc, fiindcă nu puteau rămîne în ploaie.

Capitolul 17

Hainele le erau complet ude cînd ajunseră în sfîrşit în colibă. Doug gîfîia de oboseală şi era puţin dezorientat, însă privi de jur– împrejur, ca să vadă ce se găsea în colibă. Uşa, o bucată de tablă simplă, atîrna într-o balama. Deasupra capului, printr-o gaură în acoperiş, spre margine, apa curgea şiroaie peste un raft cu vase de lut. În celălalt capăt, unde stătea acum Jennifer, zăcea un morman de saci care cîndva fuseseră plini cu grăunţe.

Jennifer era mulţumită de protecţia precară pe care o oferea coliba şi începu să rîdă:

– Priveşte-ne. Ţinu bluza ridicată cu o mînă, apoi începu să o stoarcă de apă. Sîntem doi proşti. Alergăm ca nebunii Dumnezeu ştie unde şi ajungem aici. Proşti, nu? Îl privi pe Doug şi văzu că o studiază din cap pînă-n picioare. Se uita la sandalele pline de noroi. Doug?

Tăcut, Doug se apropie de ea. Cînd ajunse la cîţiva centimetri ridică încet mîna şi-i îndreptă şuviţele ude de pe obraji.

– Asta e o nebunie, zise el.

– Da, spuneam că sîntem proşti, nu-i aşa? Nu e

chiar Hanul Vacanţelor, dar merge.

– Nu mă refeream la faptul că am rămas izolaţi aici.

– Atunci la ce te referi?

– La situaţia de faţă. La noi.

Ştia la ce se referă. Mai ştia şi că, dacă ar discuta, ar înrăutăţi situaţia.

– Doar dacă o lăsăm să ne scape de sub control.

Doug făcu un pas spre ea.

– Atunci opreşte-mă, Jen. Va trebui să mă opreşti, fiindcă eu nu mă mai pot opri. Am făcut-o de prea mult timp, iar acum nu mai pot.

Apropierea şi glasul lui înfierbîntat, mirosul lui de bărbat, toate păreau că-i tulbură gîndurile lui Jennifer, rămînînd o singură dorinţă.

– Oh, Doamne, Doug!

Se apropie de ea pînă ce trupurile lor nu erau separate decît de o răsuflare. Simţind căldura ei şi parfumul pielii umede, Doug îşi pierdu controlul. Ridică mîinile şi le lăsă să se odihnească pe obrajii ei, mîngîindu-i cu degetele curba feţei în jos, spre bărbie.

– Fă-o, Jen. Ca capul plecat îşi atinse buzele de gîtul ei, adulmecînd-o. Spune-mi să mă depărtez naibii de tine şi să te las în pace. Dacă nu faci asta...

– Nu pot. Doamne, iartă-mă, nu pot, Doug. Jennifer îşi ridică încet gura flămîndă după săturarea lui.

Buzele li se întîlniră, iar peste o clipă foamea le contopi limbile într-o căutare arzătoare. Gîfîiau; mîinile lui nervoase se lăsau mîngîiate de mîinile ei mici. Jennifer simţea sub palme tăria muşchilor lui. Atingerea ei aprinse focul lăuntric în Doug, iar el îşi pierdu complet controlul. Îşi dezlipi buzele de ale ei, sărutînd-o pe gît, iar mîinile îi alunecară pe coapse. Cu o mişcare aprinsă îi cuprinse fesele, îndoi genunchii trăgînd-o lîngă el, între picioarele acum depărtate, făcînd-o să simtă efectul inegalabil pe care-l avea trupul ei asupra lui.

– Acum înţelegi? întrebă el în şoaptă, cu buzele lipite de gîtul ei. Înţelegi? Jennifer era şi ea prea prinsă de

căldura momentelor şi dădu din cap. Trebuie să-mi spui să mă opresc, Jenny. Trebuie.

Jennifer îşi înlănţui braţele în jurul gîtului său, ca să se sprijine de el, fiindcă i se înmuiaseră picioarele.

– Nu înţelegi? şopti ea. Nu pot, Doug. Nu vreau.

Admiţînd amîndoi că trecuseră de punctul fără întoarcere, se sărutară cu pasiune. Dacă puteau acum să fie împreună, dacă va fi doar pentru singura dată, Doug voia să facă aceste momente de neuitat pentru amîndoi. Mîinile îi lunecară sub fustă, iar degetele căutară zona fierbinte dintre pulpe. Căutară marginea chilotului, apoi îi făcu să alunece uşor pînă ce ajunse în dreptul feminităţii ei clocotitoare.

Jennifer insipiră adînc, desprinzîndu-se din sărutarea lui plăcută. Răsuflă cu un geamăt ascuţit, în timp ce degetele lui fine se retrăgeau, apoi continuau căutarea cu mişcări lente, deliberate. Tensiunea se ascuţi în interiorul ei şi strigăte înăbuşite de plăcere începură să se audă mai pregnant. Îşi lăsă capul cînd într-o parte, cînd în cealaltă şi buzele alunecau peste ale lui, în timp ce coapsele percepeau erecţia lui.

– Aşa, iubito. Aşa. Doug o îndepărtă o clipă şi-şi scoase cămaşa udă, aruncînd-o peste sacii de pe jos. O ridică în braţe şi o aşeză pe patul improvizat şi primitiv. O sărută pe pleoape, pe obraji, pe vîrful nasului, pe gură, în timp ce-i scotea încet bluza. Breteaua sutienului cedă la atingerea mîinii lui şi materialul se dezlipi de pielea ei dezvăluind cei doi sîni în vîrful cărora se profilau doi muguri de culoarea coralului.

– Eşti minunată, şopti Doug frămîntînd cu buricele degetelor cele două sfîrcuri excitate. Degetul mare rătăci cîteva minute înconjurînd pielea înfiorată, iar limba i se opri pe cel de-al doilea sfîrc, la început atingînd uşor, apoi sugînd flămînd carnea dulce, aducînd-o pe Jennifer la culmea pasiunii reţinute atîta timp.

Îl dorea şi ea pe Doug şi-şi coborî mîinile tremură-

toare pînă la centura blugilor, încercînd să-i desfacă nasturele, apoi fermoarul. El îi acoperi mîna cu palma sa, ajutînd-o să-şi ducă la bun sfîrşit căutarea. Apoi îi lipi degetele de pielea sa şi simţi pe încheieturi feminitatea ei lipită de el.

– Nu mai rezist mult, şopti ea. Simt că explodez.

– Stai, iubito. Nu încă. Doug se retrase şi lăsă momentul să se evapore. Ştia că, dacă se va grăbi, va regreta şi deja regretele urmau să vină după aceste momente. Deocamdată erau numai ei doi, iar ea intenţiona să transforme gesturile în perfecţiune.

Îi admira goliciunea sînilor şi trandafiriul obrajilor, apoi lăsă mîna să-i alunece spre tivul fustei, ridicîndu-i-o pînă la brîu. Cu cealaltă mînă căută în buzunar şi scoase portmoneul. De aici luă un pacheţel plat.

Jennifer surîse, dîndu-şi seama că Doug era cît se putea de precaut şi de înţelept. Nu o întrebase dacă folosea vreo metodă de protecţie; oricum ştia că responsabilitatea îi revine în întregime lui. Lucru bun, fiindcă Jennifer nu se proteja demult; de luni de zile nu mai avusese nevoie.

Se lăsă pe spate şi-şi scoase chilotul. Îl ajută pe Doug să-şi scoată pantalonii, apoi şortul pînă sub coapse, eliberîndu-i penisul încordat. Se arcui înapoi şi-l privi cum rulează prezervativul, mîngîindu-l uşor pe coapse în sus şi în jos, pînă ce ajunse în zona pubiană. Doug se mişca prea încet după gustul şi dorinţa ei. Îi dădu la o parte mîinile şi termină ea de rulat protecţia pînă la baza penisului.

Doug simţi o plăcere desăvîrşită la atingerea ei fină şi nu obiectă la interveţia ei neaşteptată, deşi asistenţa ei îl înnebunea. Cînd toate fură asigurate, Jennifer îl cuprinse de gît şi-l sărută, ghidîndu-l cu cealaltă mînă înăuntru, pe drumul deja umezit şi nerăbdător. Cînd simţi cum bărbăţia lui o umple, avu o senzaţie de vitalitate nemaicunoscută pînă atunci. Tot trupul i se cutre-

mură şi focul adînc începu să mocnească, simţindu-l pînă în străfundul pîntecului. Doug continuă să-i dezmierde sînul cu buzele. Dansul lor se porni încet, sacadat, iar Doug avansa mai adînc, blînd, apoi se retrăgea prelungind clipele mult-aşteptate. Jennifer ardea deja şi se înfierbîntase. Îşi ridică picioarele, le îndoi de la genunchi şi-l îmbrăţişă, încolăcindu-i-se pe spate, săpînd adînc în carnea lui cu călcîiele, aţîţîndu-l. Doug îşi spori ritmul, iar spirala plăcerii urca în el mai sus. Se răsuci şi o aşeză deasupra lui, cufundîndu-se în rugul ei. Jennifer gemu, copleşită de senzaţiile nevisate, continuînd să se mişte în ritmul lui.

Cînd sosi momentul culminant Doug se încordă, trase adînc aer în piept, apoi răsuflă cu putere în timp ce esenţa lui pulsa în interiorul ei. Jennifer scoase un ţipăt ascuţit şi îl strînse mai tare, glasul ei răsunînd cu ecouri între pereţii şubrezi.

Deşi tensiunea dură doar cîteva secunde, pentru ea rezultatul experienţei fu profund şi delicios. Viaţa ei şi percepţia actului nu vor mai fi niciodată aceleaşi.

La un moment dat, pe cînd se desfătau în colibă, ploaia se opri, iar stîncile rămaseră umede şi curate; aerul mirosea proaspăt a iarbă. Jennifer se sprijini de tocul uşii deschise şi privi afară. Totul părea nou, nemaivăzut, în ciuda valurilor de căldură care emanau din pietrele şi buştenii încinşi de soare.

Doug rămăsese întins patul pe improvizat şi o privea, urmărind nuanţele care i se perindau pe chip. O clipă faţa ei trăda calm, linişte, iar apoi îngrijorare şi vină. Nu trebuia să fie cititor în gînduri ca să-şi dea seama ce gîndeşte. Numai Dumnezeu ştia că şi el sim-

ţea aceleaşi lucruri – stînjeneală, vinovăţie, dar în nici un caz ruşine. Dintre toate sentimentele umane, ruşinea nu făcea parte din curcubeul ei de senzaţii. Nici el nu se simţea ruşinat. De ce s-ar fi simţit? De la bun început, tot ce dorise fusese să o facă să zîmbească, să-i aline suferinţa. O vreme reuşise. Acum nu mai era sigur. După cîte se părea, reuşise să o facă şi mai nefericită.

– Jenny?

Cînd văzu că ea nu răspunde şi nici nu se uită la el se ridică în picioare şi veni lîngă ea, la uşă. Era foarte aproape de ea, dar nu o atingea.

– Te măriţi cu mine?

Jennifer întoarse brusc capul şi-l privi, evident uimită de întrebarea lui.

– Cum?

– Mărită-te cu mine.

O umbră de neîncredere îi întunecă fruntea o clipă, apoi dispăru şi Jennifer începu să rîdă.

– Doug, îţi mulţumesc pentru propunere. Sincer. A fost un lucru minunat ce am făcut noi, dar îmi pare rău. Nu pot.

Deşi Doug trebuia să recunoască, măcar pentru sine, răspunsul ei îl linişti. Totuşi, orgoliul său masculin cerea o motivaţie pentru respingere.

– De ce? întrebă el.

– Păi, întîi şi întîi, nu te iubesc. Te plac, poate, mai mult decît sînt dispusă să recunosc acum, dar a plăcea pe cineva nu e o bază pentru căsătorie, după părerea mea. În al doilea rînd, sînt măritată. Sau ai uitat? *După cum eu, evident am uitat,* se gîndi ea, un nou val de regret pătrunzînd-o.

– Nu, nu am uitat. Cum puteam să uit? Acest lucru m-a reţinut atîta timp, dar ştiu că nu vei mai rămîne măritată mult timp. Tu însăţi mi-ai spus că vrei să divorţezi.

– Da, vreau, zise ea. Dar, chiar şi după divorţul meu,

tot nu pot să mă mărit cu tine.

Din nou orgoliul său îi vîjîi prin cap.

– De ce nu? Fiindcă sînt sergent şi nu căpitan?

– Doug, singurul lucru pe care nu l-am simţit vreodată a fost snobismul. Nu-mi pasă ce grad ai. Starea socială nu mă interesează deloc. Dacă ar fi fost aşa, nu am fi devenit prieteni de la bun început. Nu, nu pot să mă mărit cu tine fiindcă nu ar fi cinstit. Dumnezeu ştie, ar fi o nedreptate. Pentru amîndoi. Am două fete la care trebuie să mă gîndesc, continuă ea. Pînă ce vor creşte şi vor pleca la casele lor, căsătorite, vor fi mereu pe primul plan pentru mine.

– Te înţeleg. Nu ţi-am cerut să renunţi la ele.

– Nu. Mi-ai cerut să mă mărit cu tine şi să rămîn aici. Nu pot face asta. Cînd Brianne va începe şcoala la toamnă, vom fi în Statele Unite, aşa vreau eu, nu aici în Italia sau în vreo altă ţară străină. Să duci o viaţă de nomad în armată, ca soţie de ofiţer poate că le convine unor femei, dar nu şi mie. Sînt într-un moment al vieţii cînd trebuie să prind nişte rădăcini, de dragul fetelor, cît şi pentru binele meu. Vreau să locuiesc într-o casă şi să rămîn în ea în următorii douăzeci de ani.

Nu ştiu, poate că eu sînt cam demodată în această privinţă. La fel cred că eşti şi tu, deşi mă îndoiesc că ai recunoaşte. Dacă nu ai fi fost, nu cred că m-ai fi cerut. Cererea în căsătorie e un lucru pe care îl făcea un bărbat de modă veche. Ridică mîna şi-l mîngîie pe obraz. Tu nu ai nevoie de o soţie, spuse Jennifer. Cel puţin, nu mă vrei pe mine drept soţie. Nu eşti încă pregătit să te însori şi să te aşezi undeva.

Doug puse palma peste mîna ei, apoi i-o luă şi îi sărută interiorul palmei.

– Crezi că mă cunoşti destul de bine?

– Să fiu sinceră, Doug – nu te cunosc deloc. Te plac. Dumnezeu mi-e martor că va mai trece mult timp pînă ce te voi uita. Ca să fiu sinceră, cred că nu te voi

uita vreodată.

Doug o strînse la piept, delectîndu-se cu atingerea trupului ei. Mai mult, iubea sinceritatea cu care-i spusese că îl place. Poate că asta căutase şi el. Nu o iubită, nu o amantă, ci o prietenă, pe care să o poată iubi.

– Ultimul sărut? întrebă el, făcînd un pas înapoi.

– Da, răspunse. Dar, dacă vrei să fie ultimul, trebuie să merite.

Jennifer îşi lăsă capul pe spate, iar el îi cuprinse buzele. Sărutarea care-i unea era blîndă, lipsită de pasiunea şi febra preludiului, dar conţinea o mare doză de căldură şi de prietenie desăvîrşită.

Capitolul 18

Interiorul Villei San Michele nu se ridică la aşteptările lui Jennifer. Era destul de frumos înăuntru, dar se asemăna cu majoritatea clădirilor istorice importante pe care le mai văzuse în Italia şi în întreaga Europă – foarte luxoasă şi veche.

Plecă de la vilă împreună cu Doug chiar cînd începuse să se înserereze. Coborîră pe strada în pantă, apoi trecură pe lîngă magazinele încă deschise pentru cumpărători. Seara, se gîndi ea, era o perioadă foarte aglomerată pentru proprietarii de magazine italieni. Aceştia deschideau dimineaţa la o oră rezonabilă, închideau la ora două sau trei pentru a lua prînzul, deschideau abia pe la patru şi continuau să vîndă pînă pe la unsprezece sau chiar miezul nopţii, depinzînd de numărul de clienţi la orele respective. Un magazin îi reţinu atenţia şi îl trase pe Doug de mînecă, voind să intre.

– Ce se vinde aici? întrebă el.

– Ceramică. Jennifer se îndreptă spre una dintre numeroasele tejghele unde erau expuse imitaţii ale faimoaselor flori tri-dimensionale *Capodimonte,* pictate pe suprafaţa vaselor. Crinii şi florile de lotus erau pictate

lîngă magnolii şi foarte-popularul trandafir. Jennifer luă o piesă şi o întoarse pe toate părţile, rîzînd cînd citi eticheta de pe spate.

– Fabricat în Coreea, spuse ea. Nu înţeleg. Au lucruri atît de reuşite chiar la uşa lor şi totuşi aduc mărfurile acestea tocmai din Coreea.

– Cred că lucrurile reuşite sînt prea scumpe pentru turiştii cu bugete restrînse.

– Şi chilipirurile sînt mai bune decît nimic.

Doug se uită şi el la o piesă cu panseluţe albastre, studiind-o mai amănunţit.

– E frumos, dacă te apuci de aşa ceva.

– Multă lume o face.

Doug personal nu era preocupat de vase. Crescînd în Butte, mama lui avea prin casă tot felul de nimicuri pe rafturi, pe măsuţe, chiar şi în toaletă. Îşi amintea cîte ore petrecea ştergîndu-le de praf şi de cîte ori mama lui îl certase fiindcă îi ciobise vreunul. Poate că meritase cearta, se gîndi el; copil fiind, o înnebunise pe biata femeie.

– Un adevărat *Capodimonte* e o capodoperă, spuse Jennifer. Arta lor e inimitabilă. În ziua de azi dacă ai aşa ceva acasă, eşti bogat. Chestiile acestea nu sînt cu nimic mai bune decît imitaţiile din ghips de la Paris.

– Sau din cretă. Ţii minte ce jocuri jucam de sărbători şi la carnavalurile şcolare, cînd trăgeai la ţintă şi cîştigai ca premiu un cîine sau o pisică din cretă?

– Da, eu am cîştigat o dată o balerină, spuse ea surîzînd.

Sărbători şi carnavaluri, cu jocuri, distracţii, plăcinte şi prăjituri. Numai în America, se gîndi Jennifer, se găseau toate acestea. O apucă dorul de casă; aproape că simţea o durere în inimă.

– Vrei să cumperi ceva? întrebă Doug.

Jennifer citi preţul de pe etichetă şi i se păru că era rezonabil. Ca oricare turist, cu un buget limitat, se gîndi că era mai bine să aibă măcar o imitaţie *Capodimonte,*

decît să plece acasă cu mîna goală.

– Da, de ce nu? spuse ea şi deschise poşeta.

– Nu, lasă-mă pe mine să o cumpăr pentru tine.

– Nu te pot lăsa să faci asta.

– De ce nu? Aşa doresc.

– Dar bugetul tău e mai mic decît al meu.

– Şi? Să-i spunem că e un cadou între prieteni.

Jennifer ştia că trebuie să continue să refuze, dar ajunse la concluzia că nici el nu avea să cedeze, chiar dacă ar fi insistat la infinit.

– Bine, zise ea, dar cu o condiţie.

– Care?

– Să mă laşi să-ţi cumpăr şi eu ceva.

– S-a făcut, zise el.

Peste cîteva minute, cînd plecară din magazin Jennifer se opri dintr-o dată.

– Ce s-a întîmplat? Vrei să schimbi panseluţele pentru magnolie? Doug văzu cum Jennifer se îmbujorează şi că priveşte fix. Reacţia ei era cauzată de ceva ce văzuse şi atunci se întoarse şi el, uitîndu-se la mulţimea de turişti din jurul lor. Peste alt minut îi văzu şi el – îl văzu pe un bărbat înalt, bine-făcut, mergînd alături de o roşcată în blugi strîmţi, cu o bluză decoltată peste măsură. Se ţineau de talie, cu capetele apropiate şi păreau că împărtăşeau un secret unic.

– Isuse, exclamă Doug. Hai să plecăm de aici. Fără să aştepte ca ea să protesteze, o luă de mînă şi o conduse în josul străzii. Cu fiecare pas pe care-l făcea, Jennifer se ruga să nu înceapă să plîngă, sau, mai rău, să strige. Doug se ruga să nu asiste la o scenă, fiindcă nu ar fi ştiut ce să facă.

– Acela era Reede, spuse Jennifer mergînd ca teleghidată.

– Ştiu.

– Soţul meu, Reede.

– Am spus că ştiu. I-am mai văzut şi altădată.

– Era cu femeia aceea.

Doug o strînse mai tare de mînă şi continuă să o tragă după el. Acum, cînd avea o mare nevoie de spaţiu, parcă lumea se prăvălea peste capul său. Ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile, o femeie grasă, într-o rochie roşie, îi apăru în faţă, blocîndu-i trecerea.

– Scuzaţi-mă, doamnă.

Jennifer încă măcinată de mînie, nici nu observa unde o ducea Doug. Imaginea lui Reede alături de acea femeie îi rămăsese adînc imprimată pe retină.

– E roşcată, spuse ea. O femeie ieftină, vulgară, machiată strident, cu sîni de silicon. Pun pariu că nici părul nu era natural. E mai mult ca sigur că îl avea vopsit.

– Jenny, iubito, ştiu că eşti supărată, dar crede-mă, e mai bine să nu vorbim despre asta.

Avansară, iar mulţimea începu să se răspîndească. Doug zări intrarea spre funicular şi oftă uşurat. Mai aveau de parcurs cîţiva paşi şi vor scăpa. Doug merse mai repede, dar mînia lui Jennifer ajunse la un punct unde nu mai putea să-şi mişte picioarele. Se opri, iar Doug, tras fiind de mînă, alunecă pe dalele încă umede. Încercă să-şi păstreze echilibrul, iar ea îl trase ca să-l întoarcă spre ea.

– Spunea că pleacă pentru afaceri. Afaceri militare. I-am văzut valiza, servieta, uniforma şi, ca o proastă, l-am crezut.

– Nu-mi face una ca asta, Jenny. Nu aici. Ai început să strigi, oamenii vor începe să se uite la noi şi, ca din senin, ne vom trezi cu poliţiştii în ceafă. Nu vreau să ajung la arest. Te rog, mai rezistă cîteva minute, pînă ce luăm funicularul. Vezi, acum trage la bară. Coborîm la Capri, mergem la tine la hotel, iar acolo te poţi exterioriza. Te rog.

Jennifer nu asculta.

– Soţul meu mă înşeală cu o tîrfă roşcovană, Doug. Ştiai asta?

Doug trase aer în piept şi oftă prelung. Ştia că Jen-

nifer nu mai putea să se abţină mult timp şi că trebuia să-şi elibereze sufletul de venin chiar atunci, în acel moment.

– Da, zise el. Ştiam de cîtva timp.

Remarca lui o lovi pe Jennifer ca un trăsnet.

– Ştiai?

– Da.

– Pentru Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus nimic?

– Ce era să-ţi spun? Bună ziua, doamnă Avery. Mă bucur să vă cunosc şi regret că soţul dumneavoastră călăreşte o tîrfă? La naiba, nu puteam să-ţi spun aşa ceva. Nu ţie.

– Bine, dar nu trebuia să ţii ascuns de mine atîta timp.

– Haide, Jenny. Chiar contează?

– Da, contează. Foarte mult!

– De ce? Tu însăţi mi-ai spus, cu cîteva luni în urmă, că vrei să divorţezi de el.

– Acesta este esenţialul, Doug. Ştiu că mă înşeală, fiindcă mi-a spus-o el însuşi. Şi Suzanne mi-a spus. Doamne, după cîte am aflat, se poate ca toţi cei de la bază să ştie ce face el. Deşi ştiam şi eu, pînă acum nu mi-am dat seama de gravitatea situaţiei; văzîndu-i împreună, am realizat că zvonurile nu erau false. Acum am fost pusă faţă în faţă cu realitatea. Să-l ia naiba! Să-i ia naiba sufletul parşiv!

– Nu înţeleg, spuse Doug. Dacă ştiai deja, de ce eşti atît de furioasă? Jennifer se uită la el pieziş şi-i trase o palmă peste mînă. Au! De ce ai făcut asta?

– Fiindcă ştiai şi nu mi-ai spus nimic. Îi veni altă idee şi-şi ridică bărbia sfidător: Am senzaţia că ştiu de ce nu mi-ai spus nimic.

– Da, fiindcă nu voiam să suferi.

– Nu acesta este motivul şi ştii foarte bine.

– Nu e?

– Nu.

– Atunci, luminează-mă, te rog. Fiindcă îţi jur, sînt în

întuneric.

Se apropie de el şi-i şopti:

– Nu mi-ai spus fiindcă voiai să te culci cu mine.

– Cum?

– Cum ai auzit.

– Cum... nu, nu e adevărat, Jenny. Ce am făcut noi... ce naiba, s-a întîmplat de la sine. Nu aveam un plan făcut dinainte. Nu poţi să planifici un lucru atît de grozav. S-a întîmplat de la sine.

– Şi chiar aştepţi să te cred?

– Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu, acesta e adevărul! spuse el. Dacă te-ai linişti şi ai încerca să fii raţională o clipă, vei vedea că nu mint. Azi, cînd am pornit relaţia noastră, nu aveam intenţia să te seduc. Seducţia era ultimul lucru pe care l-aş fi făcut cu tine.

– Povestea e dubioasă. Jennifer clătină din cap, se întoarse cu spatele şi porni spre funicular.

– Stai şi gîndeşte-te o clipă, spuse el urmînd-o. Nu ţi-am dat posibilitatea să mă opreşti? Nu te-am rugat eu? Cînd ea nu-i răspunse, Doug continuă: Dar tu nu m-ai oprit, Jenny. Ai spus că nu poţi şi că nu vrei. Ştii de ce ai spus asta? Fiindcă în sufletul tău mă doreai la fel de mult cît te doream şi eu.

– Poate că pînă la urmă te-am dorit, spuse ea. După ce auzi adevărul gol-goluţ se mai potoli.

– Aşa este, mă doreai şi nu trebuie să-ţi fie ruşine pentru asta. Lucruri ca acestea se întîmplă, Jenny. Oamenii nu le planifică. Chimia sau hormonii, chestii din acestea se produc şi oamenii nu le pot opri.

– Dar trebuie să te fi gîndit la asta. Dacă nu te-ai fi gîndit, nu ai fi venit după mine pînă aici. Cuvintele ei rostite calm îl loviră pe Doug ca un duş rece. Să nu negi, continuă ea. Ai recunoscut deja, aşa că nu are rost să negi.

– Bine, ai dreptate. Am venit după tine. Cînd menajera ta mi-a spus că ai venit împreună cu Suzanne şi cu fetele aici, ceva m-a îndemnat să vin şi eu.

– Ca să mă seduci?

– Nu! Ţi-am mai spus o dată. Se frecă la ceafă şi privi în depărtare, spre Marina Grande care se întindea sub nivelul unde erau ei. Poate că ţi-e greu să crezi, Jennifer, dar dintr-un motiv ciudat, m-am simţit atras de tine chiar de la început. Cînd te-am cunoscut mi-am zis că e păcat ca o femeie atît de frumoasă să fie tristă.

Deşi nu ne cunoşteam de cînd lumea, nu cred că mi-ar fi păsat dacă ai fi părut tristă sau nu în alte condiţii, dar ceva mi-a spus că trebuie să te înveselesc, să te fac să zîmbeşti şi să rîzi puţin. Dădu din cap. Sincer, atît am vrut să fac. Dacă atunci aş fi ştiut că se va termina aşa...

Jennifer se simţea foarte vinovată fiindcă Doug se credea răspunzător pentru situaţia creată, iar acum voia să îndrepte totul pînă ce nu era prea tîrziu. Îl strînse de mînă.

– Iartă-mă. Sînt furioasă pe Reede şi supărată pe mine; nu ar trebui să dau vina pe tine. Nu eşti vinovat. Nu e vina nimănui, ci numai a mea.

– Nu e nici vina ta, nu înţelegi? De cîte ori să-ţi spun, aceste lucruri se întîmplă de la sine.

– Da, ştiu, zise ea. Chimie şi hormoni.

Tăcură amîndoi şi aşa în linişte luară funicularul spre Marina Grande, apoi ajunseră la hotelul lui Jennifer.

– Te-aş invita să bei ceva, spuse ea oprindu-se în faţa intrării hotelului, dar nu cred că ar fi o idee prea bună.

– Nu-ţi face probleme. E în regulă. Te înţeleg.

– Chiar aşa?

– Da.

– Bine, atunci noapte bună.

– Ne vedem mîine? întrebă el.

Jennifer nu dorea să-l mintă nici pe el, nici pe oameni în general; dar în acest caz minciuna era cea mai bună soluţie, singura soluţie pentru a-l cruţa pe cel pe care-l iubeşti... sau îl placi. Adevărul era acum că urma

să nu se mai vadă cu el nici mîine şi nici altădată, dacă se putea.

– Poate, spuse ea. Nu ştiu încă dacă Suzanne nu are vreo sugestie.

Doug rîse.

– Poate să meargă la cumpărături.

– Se poate. Hai să lăsăm pe mîine, să vedem ce se va întîmpla.

– Bine, cum spui tu. Se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi coborî treptele şi se pierdu în noapte. *Te vei pierde şi din viaţa mea,* se gîndi Jennifer.

Peste cîteva minute ajunse în cameră. Ghemotocul pe care-l găsi în pat dormind, între perne, o făcu să zîmbească. Era Chelsea, copilaşul ei. Se apropie de pat, se descălţă, îşi desfăcu nasturii de la bluză, apoi văzu că în camera alăturată se aprinde lumina.

– Te-ai întors devreme, spuse Suzanne.

Jennifer o privi şi, cu toate că era încă furioasă, îşi opri un hohot de rîs cînd o văzu pe Suzanne în ţinuta de noapte. Această femeie cheltuia o avere pe haine, dar dormea într-un tricou larg şi o pereche de pantaloni scurţi, bărbăteşti. Jennifer se gîndi că erau ai lui Chuck.

– Ora nouă nu e devreme, spuse ea. De fapt e trecut de ora mea de culcare. Fetele te-au supărat?

– Nu. Deloc. Suzanne intră şi se aşeză pe fotoliul de lîngă fereastră. Ştiu că nu-ţi va face plăcere să auzi asta, dar fetelor tale le place să meargă la cumpărături. Au fost cuminţi ca doi îngeraşi tot timpul. Nici una din ele nu s-a plîns. Iar ce am cumpărat... stai să vezi.

– Mîine, bine?

Jennifer se plimba încet prin cameră, scoţîndu-şi hainele umede pe care le puse în valijoară. Văzînd pe-tele de noroi, Suzanne începu să-şi pună întrebări.

– Jennifer, ceva nu e în regulă. Ce s-a întîmplat?

Jennifer oftă adînc, dorind să uite ce se petrecuse, ce văzuse, dar ştia că nu se putea ascunde de Suzanne la nesfîrşit. Poate că, dacă ar sta de vorbă cu ea, şi-ar

mai alina durerea şi tulburarea. Veni la picioarele patului şi se aşeză, aproape de Suzanne.

– Totul, spuse ea. Reede e şi el aici.

– Aici? La Capri?

Jennifer dădu afirmativ din cap.

– Oh, Doamne!

– Poanta e că nu este singur.

– Te-a văzut, sau ţi-a spuş ceva?

– Nu, dar eu l-am văzut, cu ea. Asta contează. Promisiunea lui de a fi discret a fost doar o vorbă în vînt.

Suzanne oftă şi clătină din cap.

– Ce ai de gînd să faci?

– Să plec acasă. Ce altceva pot face?

– Da, bine, cred că, dacă asta vrei să faci, atunci e cel mai bun lucru. Speram ca mîine să mergem să vedem Grota Albastră, dar s-a dus naibii. O să vin altădată.

– Poate că e mai bine să vii cu Josie.

– Da, e o idee bună, zise Suzanne. Bine, mîine dimineaţă vom vedea ce putem lua înapoi spre Napoli, ca să ne întoarcem la rutina noastră.

– Nu, nu m-ai înţeles, zise Jennifer. Eu şi fetele plecăm acasă, în Statele Unite.

Capitolul 19

Peste două zile, Reede Avery se întoarse din aşa-zisa lui „misiune". Urcă treptele cu servieta într-o mînă şi cu valijoara în cealaltă, fluierînd un refren vesel. Se opri din fluierat cînd intră în casă şi găsi sufrageria plină cu cutii de carton folosite pentru mutat. Fiecare centimetru era ocupat cu cutii, iar mobilierul era în mare parte împachetat. Chiar şi tablourile fuseseră luate de pe pereţi, iar lămpile de pe mese dispăruseră.

– Jennifer! strigă el, vocea răsunîndu-i ca un tunet. Ce naiba se întîmplă aici?

Jennifer tocmai cobora scările cu o cutie în braţe, cînd auzise uşa deschizîndu-se. Se opri o clipă, nedorind să dea ochii cu el. Dar cînd îşi auzi numele strigat cu atîta putere, închise ochii, trase aer în piept şi se mobiliză pentru scena care ştia că va avea loc în cîteva minute. Niciodată nu se retrăsese cu laşitate dintr-o ceartă, iar acum va fi la fel ca altădată, cînd se mai certaseră în trecut. Va rămîne pe poziţii şi se va lupta.

Hotărîtă, mai trase o dată aer în piept, strînse mai bine cutia în braţe şi coborî treptele.

Reede se întoarse şi o văzu cu părul nepieptănat, cu

blugii şi cu tricoul pătat şi transpirat, iar cu faţa roşie de efort. Altădată i s- ar fi părut că arată nostim, dar văzînd-o cu cutia în mîini se înfurie şi mai tare.

– Pentru Dumnezeu, ce se întîmplă aici? întrebă el.

– Păstrează-ţi tonul scăzut şi vei afla. Fetele s-au culcat. Au fost foarte ocupate toată dimineaţa.

– Da, văd şi eu, dar nu am întrebat ce fac ele. Vreau să ştiu ce vrei tu să faci?

– Ţie ce ţi se pare, Reede? Plec.

– Pleci?

Jennifer aşează cartonul peste muntele de carton format în mijlocul camerei şi îi spuse:

– Da, am spus că plec.

– Pleci pe naiba. Parcă aveam o înţelegere. Şase luni, ai uitat? Mai e încă o lună pînă atunci.

– Faptul că voi mai sta şase luni a fost doar o parte a înţelegerii noastre, spuse ea ştergîndu-se de praf pe mîini. Mi se pare că mai era o parte. Aceea în care ai fost de acord să fii decent.

– Da?

– Da şi nu ai fost. Dimpotrivă, te-ai dat în spectacol, deci, după cum văd eu treaba, înţelegerea nu mai e valabilă.

Reede părea nelămurit şi clipi de cîteva ori.

– Despre ce vorbeşti?

– Bună încercare, dar nu mai face pe naivul. Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Despre tine şi roşcata ta, cu care ai fost la Capri.

Reede îşi schimbă mimica feţei, apoi ridică din umeri, mai degrabă plictisit, decît enervat de descoperirea ei.

– Deci, ai aflat, da?

– Da, la fel ca şi aproape toţi cei de la bază. Desigur, poate că deja toată lumea de acolo ştie, inclusiv generalul Cooper. Poate că ai crezut că eşti subtil, dar nici pe departe nu ai fost aşa.

– Să nu-mi spui că eşti geloasă.

– Nu, Reede, nu sînt geloasă. Mai degrabă lui Jennifer i se făcuse greaţă. Nu avea de ce să fie geloasă, în privinţa roşcatei lui Reede. De fapt, o compătimea. Relaţia roşcatei cu Reede Avery probabil că începuse promiţător, dar în curînd avea să descopere, la fel ca Jennifer, că el nu era mai presus de un ticălos în ambalaj strălucitor.

– Nu că ar conta, spuse Reede, dar cum ai aflat de noi? Cine ţi-a spus?

– Nimeni, zise ea. V-am văzut cu ochii mei.

– Ah, bine. Cred că va trebui să fim mai precauţi data viitoare, cînd ne hotărîm să petrecem noaptea în oraş.

– Da, ar fi o idee bună. Dacă aş fi în locul tău, m-aş gîndi mai bine înainte să plec într-un weekend al îndrăgostiţilor la Capri.

– Ai fost acolo?

Jennifer încuviinţă, simţindu-se stăpînă pe situaţie.

– Pentru ce?

– Fiindcă am vrut să merg acolo ca să văd locurile. E o ţară liberă, am paşaportul valabil şi ceva bani puşi deoparte...

– Cine a avut grijă de Brianne şi de Chelsea cît timp tu te jucai de-a turista? Le-ai lăsat iar cu Giulia?

– Nu, de fapt, le-am luat cu mine. Suzanne Cummings m-a însoţit. Pentru informarea ta, niciodată nu am lăsat fetele cu Giulia sau cu altcineva. Sînt copiii mei şi eu i-am crescut. Ceea ce e mult mai mult decît se poate spune despre tatăl lor.

– La naiba, muncesc. Nu îmi pot permite luxul de a sta acasă, ca tine, vopsindu-mi unghiile şi mîncînd bomboane.

– Nici eu nu fac asta, spuse ea. Nu am timp fiindcă şi eu muncesc.

Reede scoase un hohot de rîs sarcastic, fără să-i dea atenţie.

– Tu munceşti?

– Exact, Reede, muncesc. De cîtva timp chiar, dar tu nu te-ai deranjat să observi. Cred că eşti prea ocupat cu alte probleme.

– Bine, deci ţi-ai luat o slujbuliţă. Felicitări!

– Nu e chiar o slujbuliţă, Reede.

– Atunci cu ce te ocupi exact?

– O am de trei, nu de patru luni deja – fac desene şi supraveghez producţia unei linii de servicii de masă pentru magazinul lui Diane.

Mărturisirea ei îl luă pe Reede prin surprindere.

– Ce?

– E o muncă profitabilă. Diane s-a oferit să mă facă asociată cu ea şi mă gîndesc serios la propunerea ei. Acesta e al doilea motiv pentru care am fost la Capri. Voiam să mă inspir pentru modelele noi. Suzanne a venit cu noi şi a stat cu fetele cît timp am lucrat. Se pare că a fost şi la cumpărături cînd a putut, dar asta e vina mea, nu a ei. Vezi, intenţionam să rămînem o săptămînă, dar văzîndu-te cu acea Cum-o-cheamă am descoperit că situaţia s-a schimbat puţin şi m-am întors, apoi am început să-mi facă bagajele.

Nerăbdarea luă locul nervilor lui Reede şi veni aproape de ea:

– Dacă e vorba de Kerry, îţi spun chiar acum că nu înseamnă nimic pentru mine. Absolut nimic.

– Oh, ştiu, Reede, rîse Jennifer. Nimeni, în afară de tine, nu înseamnă nimic pentru tine. Nici fetele, nici eu. Mi-a trecut prin gînd că nici cariera ta militară nu te preocupă prea serios. O foloseşti pentru a te împăuna. Dacă o vrei pe roşcată, ia-o, ai binecuvîntarea mea. Sper să aveţi amîndoi o viaţă foarte fericită împreună.

Reede nu o lăsă să continue.

– Ajunge! Nu te las să pleci, şi cu asta basta. Poţi să pui imediat lucrurile acolo de unde le-ai luat.

– Nu, Reede, nu voi face asta. Să mă înţelegi bine; te părăsesc. Plec acasă cu fetele, acolo unde ne e locul, iar tu nu poţi spune sau face nimic pentru a-mi sta

în cale.

– Aşa crezi tu.

– Aşa ştiu eu, spuse calmă. În afară de a mă omorî pe loc – care stil ştiu că nu-ţi aparţine – nu poţi face nimic să mă împiedici. Cred că ai putea să încerci să mă declari nebună sau iresponsabilă, sau cum vrei, dar dacă faci asta, îţi vei atrage necazurile asupră-ţi. Mai ales că şi tu vrei să plec. Dacă măcar o dată ai fi sincer cu tine însuţi, ai recunoaşte că vrei să ies din viaţa ta, la fel de urgent cum vreau şi eu. Recunoaşte – eu am făcut-o deja. S-a terminat.

– Pînă ce nu obţin avansarea nu s-a terminat nimic. Ai înţeles?

Jennifer negă din cap, uimită de încăpăţînarea lui.

– Chiar crezi că te văd în stare să continui această mascaradă pe care o trăim, numai de dragul unei nenorocite de avansări?

– Nu e nenorocită. Asta vreau eu, asta merit şi voi face orice ca să o obţin.

– Bine, îţi doresc noroc, dar, în situaţia de faţă, va trebui să o obţii fără mine.

– Tocmai aici e problema, Jenny. Nu pot. Se apropie mai mult de ea şi încercă să o ia uşor de mînă. Am nevoie de tine.

– Oh, la naiba! Obosită de discuţie şi dezgustată de lamentările lui, se trase înapoi. Nu ai nevoie de nimeni decît de tine, Reede. Niciodată nu ai avut şi nici nu vei avea. Aceste ultime cinci luni au dovedit-o. Habar nu ai avut de munca mea fiindcă nu ţi-a păsat.

– Bine, îmi pare rău. Dacă asta te face mai fericită, uite, voi începe să mă interesez.

– Nu se pune problema de aşa ceva, nu înţelegi? Nici măcar fetelor nu le mai dai atenţie, iar ele sînt fiicele tale. Vii acasă numai atît cît să-ţi laşi lenjeria murdară şi să te îmbraci cu haine curate cînd pleci. Brianne şi Chelsea au noroc dacă le mai mîngîi măcar pe cap.

– Ştiu, dar credeam că aşa vrei tu, spuse el pe un

ton nevinovat. Ştiam că nu mă vrei aici. Isuse, faptul că m-ai dat afară din dormitorul tău mi-a dat de înţeles asta.

– Oh, termină, Reede!

– De ce? Acesta e adevărul. Nu m-ai vrut lîngă tine, m-am retras.

– Ai înţeles bine, spuse ea furioasă. Nu te mai vreau lîngă mine. Nu te mai vreau. Punct. Dar nici tu nu mă vrei. Şi cu asta, basta, Reede, sînt de acord. Nu mă deranjează. Acum tot ce vreau să fac este să-mi continui viaţa. Peste cîteva zile voi pleca de aici, din viaţa ta. Poţi păstra casa – nu voi lua mobila, ci numai lucrurile mele şi pe fete. Tu şi Cum-o-cheamă a ta puteţi să faceţi ce doriţi. Acum ori pleacă din faţa mea, ori ajută-mă. Nu-mi pasă.

Reede nu o ajută. O privea tăcut cum urca şi cobora scările.

Peste cîteva minute, cînd Jennifer coborî cu o altă cutie în mînă, constată că Reede plecase.

– Cînd pleci? o întrebă Doug a doua zi. Stătea pe treptele din faţa casei, lîngă Jennifer privind buruienile care creşteau şi acopereau grădina de legume.

– Mîine dimineaţă, spuse ea.

– E cam repede, nu?

– Nu, nici pe departe. Aş fi plecat azi, dar mai am cîte ceva de făcut.

Cînd nu se ocupa cu împachetatul obiectelor ei şi celor ale fetelor, lăsîndu-le neatinse pe ale lui Reede, sau cînd nu făcea aranjamentele pentru trimiterea lucrurilor în Cincinnati, se ocupase de treaba ei cu Suzanne şi cu Josie. Lui Suzanne îi mulţumi din suflet pentru că-i fusese o prietenă atît de bună într-o perioadă dificilă a

vieţii, apoi îi făcu o listă cu cele ce trebuiau discutate cu Antonio din Amalfi – cîte modele cu desenele noi voia să se facă, perioada pentru trimiterea lor în Cincinnati şi, cel mai important, îi lăsase un cec pentru acoperirea cheltuielilor, la care adăugase o primă pentru că o ajutase foarte mult. Josie primi instrucţiuni să înceapă lucrul pentru un catalog mai elaborat, mai mare. Lui Diane îi plăcuse primul şi ceru să se mai facă încă o mie de exemplare pe care să le trimită clienţilor care se mutaseră de curînd în Cincinnati. Voia să fie tipărite cu adresa meşterului italian.

– Deci, la ce oră e avionul tău? întrebă Doug. Sau pleci cu trenul?

– Nu, luăm avionul la ora şapte. Cînd vom ajunge la Roma vom schimba avionul spre Londra, de unde e zbor direct spre Cincinnati.

Doug se simţea deja gol pe dinăuntru.

– Aş dori să nu pleci.

– Ştiu, dar trebuie. Am fost departe de casă prea mult timp. Trebuie să mă întorc şi să duc o viaţă normală.

– Cred că nu pot spune sau face nimic care să te convingă să te răzgîndeşti, adică să rămîi, nu?

În loc să-i răspundă, Jennifer se uită la el cu o privire care spunea multe.

– Nu, repetă el. La fel mă gîndeam şi eu.

– Vreau să fiu sinceră cu tine; îmi va fi dor de tine şi de ceilalţi prieteni. Dar nu-mi va fi dor de Europa. Să trăiesc aici ani de-a rîndul? Nici o şansă. Nu mă simt acasă.

– Mie-mi spui? Totuşi, e mult mai bine decît în Butte, Montana.

– Să înţeleg că vrei să spui că nu ţi-a fost niciodată dor de casă?

– Oh, ba da, de cîteva ori. Mă uit împrejur şi văd clădirile acestea albe şi roşii; îmi aduc aminte de vitele care pasc pe dealurile de acasă. Mă întreb ce fac mama

şi tata, ce mai pun la cale fraţii mei. Dar m-am obişnuit şi cu locurile de aici. Îmi place aici, ştii? După un timp te obişnuieşti cu ele.

– Tu poate da, însă eu nu.

Stătură fără să vorbească minute în şir, apoi Doug o luă pe Jennifer pe după umeri şi o trase aproape de el.

– O să-mi fie tare dor de tine, iubito.

Jennifer se întoarse cu faţa spre el:

– Şi mie îmi va fi dor de tine, spuse ea, privindu-l direct în ochi.

– Aş fi dorit ca alta să fie situaţia noastră.

– Ştiu.

– Cred că ne-am ales un moment nepotrivit, nu-i aşa?

– Ar fi fost vreodată momentul potrivit, oare?

Doug surîse.

– Dacă-mi amintesc ce ni s-a întîmplat în coliba aceea, aş spune că ar fi existat o posibilitate.

Jennifer simţea cum i se urcă sîngele în obraji.

– Nu începe, Doug.

– Ce să încep?

– Ştii tu. Îi dădu un ghiont uşor în coaste, apoi, se sprijini pe umărul lui. Nu putem.

– Da, prietenii nu trebuie să se culce unii cu alţii, nu-i aşa?

– Aşa-i, dacă vor să rămînă prieteni. Îi plăcuse că se culcase cu Doug; i-ar mai fi plăcut să se întîmple asta de cîteva ori, dar după luni şi ani de zile ar fi fost o catastrofă pentru amîndoi, iar lui Jennifer îi ajungea deja catastrofa ei.

– Mîine ai nevoie să te ducă la aeroport cineva? întrebă el.

– Nu. Suzanne şi Josie s-au oferit s-o facă .

– Atunci, cred că atît a fost pentru noi, nu?

Jennifer dădu din cap şi simţi cum nodul din gît o împiedica să mai spună ceva. Doug fusese atît de bun cu ea şi apăruse în viaţa ei tocmai cînd avea mai mare

nevoie de el. Ştia că, dacă nu ar fi fost sergentul Doug Blaisdell, ea ar fi rămas agăţată de viaţa de dinainte. Dar prezenţa lui fermecătoare şi cicăleala lui constantă ca să se apuce să facă o treabă schimbaseră totul pentru ea, o maturizaseră şi pentru toate acestea îl iubea.

– Bine, atunci, zise el. Cred că nu ne-a mai rămas altceva decît să ne spunem la revedere.

Îi luă uşor bărbia între degete, apoi îşi contopi buzele cu ale ei. La fel ca atunci la Capri, Jennfer simţi un foc aprinzîndu-i-se în stomac; flăcările ridicîndu-se tot mai sus cînd limba lui îi devasta gura.

După cîteva momente delicioase, Doug se dezlipi de ea şi o sărută pe frunte.

– Să nu mă uiţi niciodată, Jenny.

– Nu te voi uita, spuse ea cu lacrimi în ochi. Să fii sigur de asta.

Capitolul 20

Kentucky de Nord strălucea sub un soare orbitor; era cea mai fierbinte lună iulie din istoria statului, după spusele lui Jimmy, fratele lui Jennifer. Ea nu putea decît să-l creadă; din clipa cînd ieşi din terminalul aeroportului internaţional Cincinnati, unde răcoarea era plăcută, fu izbită de căldura de afară. Deşi nu era în apele ei din cauza căldurii, nu o deranja. De fapt, se simţea grozav. De ce nu? Era doar acasă.

– Nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa? întrebă ea privind în jur mulţimea de oameni din parcare. O ţinea în braţe pe Chelsea şi pe Brianne de mînă.

– Traficul e greoi, spuse Jimmy.

– Cînd a fost mai bun?

– Cu mulţi ani în urmă. Atunci cînd eram copiii lui tata.

– Pe vremea cînd indienii şi coloniştii ocupau pămîntul?

– Da, cam pe atunci. Însă situaţia s-a înrăutăţit. Au venit mulţi oameni, s-au înmulţit serviciile şi atunci au crescut taxele. Ştii că vor să le mărească din nou?

– Se vorbea despre asta cînd am plecat eu de aici, acum trei ani.

– De data asta e mai greu, spuse el. Avem alţi legislatori în Columbus şi se pare că fiecare din ei are un set de proiecte pe care vor să le finanţeze. Politicieni noi, taxe noi.

– Dar cîntecele şi dansurile sînt la fel.

– Ai înţeles. Sigur, lucrurile ar sta altfel dacă l-am putea alege pe Richard. Acest om ştiu sigur că ar pune capăt risipei inutile.

– Richard candidează pentru o funcţie oficială?

– Da, nu ţi-am spus?

– Nu. De-abia am ajuns, Jimmy.

– Da, s-a hotărît să candideze pentru funcţia de senator al statului.

Jennifer începu să rîdă în timp ce se îndreptau spre maşină.

– Eşti tot acel frate mai mare buimac pe care l-am cunoscut şi l-am iubit dintotdeauna.

– Stai puţin, zise el. Ce legătură este între fratele mai mare şi Richard?

– Nici una. El nu e fratele meu şi nici buimac. Tu eşti.

– Atunci de ce mă faci buimac?

– Fiindcă aşa te-am numit mereu fără să ştii tu. Ai devenit şi mai buimac de cînd ai îmbătrînit. Dar e bine, cel puţin eşti constant. Haide, spune-mi, tot mai foloseşti praful acela?

Jimmy ridică din umeri.

– Nici o şansă să se mai întîmpla vreodată. Mi se face rău de la stomac.

– Ce e aia praf, mămico? întrebă Brianne.

– Nişte pudră grozavă pe care le-o dau fetiţelor drăguţe, ca tine, cînd vin la mine în cabinet, spuse Jimmy.

Văzînd-o pe Brianne nemulţumită de explicaţie, Jennifer îi spuse:

– Unchiul Jimmy e dentist, iubito.

– Oh, ca doctorul Ben, din Napoli?

– Cam aşa ceva. Ca el, dar puţin diferit.

– Da, diferit, spuse Jimmy. Voi, doamnelor, faceţi parte din familie şi trebuie să vă lucrez pe gratis.

– Şi doctorul Ben lucra pe gratis, spuse Jennifer ajungînd lîngă maşina *Oldsmoblie* a lui Jimmy. Unul dintre avantajele unei soţii de militar este că asistenţa medicală e gratuită.

– Exact, spuse el. Uitasem că voi, contribuabilii, călcaţi în picioare notele de plată.

– E un lucru bun, spuse ea. Fiindcă nu ne-am putea permite să plătim dintr-un singur salariu.

În timp ce Jimmy punea bagajele în spatele automobilului combi, Jennifer le ajută pe fete să urce pe bancheta din spate, apoi le fixă centurile de siguranţă. Obosită de călătoria de la Londra la Cincinnati, Chelsea se împotrivea. Jennifer, ştiind despre ce era vorba, scoase păturica preferată a Chelsei şi copila se linişti.

– Cum reuşeşti să te descurci cu două fete, cu bagajele şi fără ajutor, nu voi înţelege niciodată, spuse Jimmy pornind maşina, apoi se îndreptă spre autostrada care ducea spre Convington, Kentucky, iar de acolo direct pînă la Cincinnati.

Jennifer ridică din umeri.

– Fac ceea ce trebuie făcut.

– Da, se vede că ai făcut o treabă bună. Sincer îţi spun asta, deşi mă crezi buimac.

– Buimac, dar numai bun de iubit, frate mai mare. Să ţii minte asta. Ca să-ţi spun adevărul, nu am făcut toate de una singură. Stewardesele m-au ajutat.

Jennifer privi pe geam şi simţi cum i se umple inima de bucurie. Întinderile de iarbă şi fermele înşirate de-a lungul şoselei nu se asemănau nici pe departe cu peisajul stîncos al dealurilor şi cu drumurile din Italia. La distanţă se vedea fluviul Ohio, iar în spate se zărea oraşul Cincinnati. Nu era ca peisajul de la Marea Mediterană, dar Jennifer nu avea nevoie de acesta. Acasă era acasă, se gîndi ea şi nu exista un loc asemănător.

– Cînd vin mama şi tata?

– Vrei să spui Eula şi Ernest Michaelson, cei doi călători neobosiţi şi iubitori, cărora le spunem părinţi?

– Sînt părinţii noştri, Jimmy, aşa că nu face haz de ei. Sînt la pensie, au muncit mult, iar acum merită să meargă unde doresc, oricînd doresc.

– Nu am spus că nu ar fi aşa, doar că în ultima vreme pleacă mereu în locuri nemaiauzite.

– Şi?

– Şi, cred că ar trebui să vîndă casa. Nu sînt niciodată acolo. Iar cînd sînt, stau îndeajuns cît să ia poşta, să plătească facturile şi să se pregătească pentru o nouă călătorie. Ar putea să folosească banii ca să-şi cumpere un apartament, iar din rest pot să călătorească unde vor.

– Le-ai propus asta?

– Da, de sute de ori, dar îl ştii pe tata. Nu mă ascultă niciodată.

– Tu îi asculţi pe copiii tăi?

– Glumeşti? Dacă aş face asta, aş fi deja falit.

Simţind o oarecare invidie în glasul lui Jimmy, Jennifer se aplecă şi-l sărută pe obraz.

– Mai ai răbdare puţin, frate. Într-o zi vei pleca şi tu cu Diane cu maşina undeva, doar voi doi.

– Într-o zi, poate, dar nu în curînd. Va trebui să-i ţin pe cei trei copii ai mei în liceu, mai întîi, ştii bine. Asta, dacă se hotărăsc pentru liceu. După cum merge treaba, se pare că de-abia vor termina şcoala. Mai degrabă cred că voi ajunge eu într-un sanatoriu pentru taţi suprasolicitaţi şi hiperstresaţi. Lucru la care, cînd mă gîndesc, nu mi se pare prea rău. O perioadă de odihnă, cu cineva care să-mi aducă mîncarea şi medicamentele cînd am nevoie de ele. Da, sună minunat.

Auzindu-l pe fratele ei plîngîndu-se chiar şi în glumă, Jennifer îşi aminti de munca pe care o avea în faţa ei, muncă dificilă, pe care urma să o desfăşoare de una singură. Ştia că nu-i va fi uşor să le crească pe Brianne şi pe Chlesea singură, apoi să facă faţă perioadei lor de

adolescenţă care era cea mai dificilă şi mai delicată. Dar prefera să le crească aşa, decît să trăiască în iad, alături de Reede.

Indiferent de situaţie sau de gravitatea problemelor care vor surveni, ea va fi mereu acolo pentru fetele ei. Cînd se vor mări şi vor deveni preocupate de băieţi, va fi şi ea martoră la entuziasmul primei întîlniri. Va face tot posibilul să le aline şi să le şteargă lacrimile după prima dezamăgire în dragoste. Reede nu ar fi fost niciodată prezent la asemenea evenimente care necesită atenţia şi iubirea ambilor părinţi. Chiar dacă ar fi încercat să rămînă împreună, tot nu ar fi fost alături de fete; nu l-ar fi interesat.

Întrebîndu-se ce se întîmplase cu sora lui, Jimmy o privi şi-i văzu chipul oarecum îngrijorat.

– Hei, nu mă asculta. Mă descarc şi eu puţin. Noi, taţii, facem adesea asta, ştii?

– Da, ştiu.

– Apropo de taţi – dacă sunai mai devreme, în loc să ne anunţi în ultimul moment că vii, poate că mama şi tata şi-ar fi contramandat călătoria şi ar fi fost şi ei aici.

– Poate că e mai bine că nu au ştiut.

– Cum adică „mai bine"?

– Haide, zise Jennifer rîzînd. Ştii cum e mama, care îşi face griji pentru orice nimic.

– Da, cum să nu ştiu.

– Grija ei îţi prinde bine cînd eşti bolnav, dar...

– Cînd nu eşti, te cicăleşte tot timpul.

– Exact, spuse ea. E mai bine că nu ştiu. Aşa îi voi lua prin surprindere cînd vor veni.

– Da, va fi o surpriză. Să te găsească în casa lor va fi o lovitură. Cred că va trebui să chemăm Garda Naţională ca să o calmăm pe mama.

– Vorbeşti de parcă aş rămîne la ei o veşnicie, lucru care-ţi promit că nu se va întîmpla.

– Dacă nu vei sta la ei, atunci unde?

– Nu ştiu. Vreau să-mi iau un apartament peste

cîteva săptămîni, de îndată ce primesc lucrurile şi să-mi caut o slujbă.

– O slujbă?

– Da, Jimmy, o slujbă. Trebuie să trăiesc.

Jimmy ezită o clipă, apoi spuse:

– Nu că aş vrea să-ţi spun ce să faci, dar poate că ar fi bine să vorbeşti cu Diane înainte de a semna un contract de angajare. Are...

– Apropo de Diane, îl întrerupse Jennifer. De ce nu a venit la aeroport cu tine? Era ocupată?

– Da, s-ar putea numi şi aşa.

Sesizînd tonul ciudat al vocii fratelui ei, Jennifer crezu că era vorba de un secret.

– Oh, nu! Sper că Diane nu se gîndeşte să dea o petrecere de bun venit pentru mine? Te rog, spune-mi că mă înşel. Acum ar fi ultimul lucru de care aş avea nevoie, Jimmy.

– Bine. Nu e vorba de o petrecere. Acum eşti fericită?

– Da. Nu vreau decît să ajung acasă, să le instalez pe fete, apoi să trag un pui de somn. Zborul pînă aici m-a terminat. De-abia mă mai ţin pe picioare.

– La fel cred că se simte şi Diane acum. Astăzi închide magazinul.

Jennifer îşi dădu seama că trăsese o concluzie greşită despre absenţa lui Diane.

– Vrei să spui că munceşte acum?

– Oricum, nu e acasă ca să-mi pregătească masa de seară.

– Oh! Bine, mă bucur.

Jimmy rîse sardonic.

– Te bucuri că nu e acasă, unde aş vrea eu să fie? Sau te bucuri că lucrează?

– Că lucrează, spuse ea.

– Sigur că te bucuri. De ce nu te-ai bucura? Doar e numai vina ta.

– Care e vina mea? întrebă Jennifer nelămurită.

– Că soţia mea, mamă a trei viitori delincvenţi juvenili, munceşte foarte mult în ultima vreme, atît de mult încît de-abia mai are timp şi energie să mă sărute înainte de culcare.

– Doar nu e chiar atît de grav.

– Vrei să punem pariu? Era o vreme cînd soţia mea şi asociata ei, Geneva o duceau bine, aveau un profit frumuşel şi veneau acasă la ore decente în fiecare seară. Dar tu ai început să trimiţi cutiile acelea ale tale şi ai tulburat întreg echilibrul natural. Echilibrul meu natural, surioară. Au trebuit să se mute în alt loc, mai mare.

– Şi asta e rău?

– Nu chiar. Ultima dată cînd Diane s-a întîlnit cu contabilul, acesta i-a spus că au ajuns să-şi tripleze profitul, chiar şi cu cheltuielile pentru mutat.

– Atunci e bine.

– Nu s-ar spune. De multe ori mîncăm seara la ora zece. Copiii au început să uite cum arată mama lor. L-am surprins pe cel mic uitîndu-se în albumul de familie aseară. A dat peste o fotografie a lui Diane şi mi-a spus: „Cine e doamna asta, tată?" Înţelegi ce vreau să spun? E numai vina ta.

– Nu am ştiut nimic, spuse Jennifer.

– Cunoscînd-o pe soţia mea ca vorbăreaţă, mă surprinde că nu ţi-a comunicat.

– Ei, bine, mi-a spus, dar oi fi uitat. Adică, de fiecare dată cînd vorbeam părea entuziasmată. Mi-a spus că lucrurile merg bine, dar nu credeam că merg atît de bine. Fiind atît de departe de casă şi neputînd să-i urmăresc succesul direct, nu cred că am vreo vină.

– Nu e numai succesul ei, Jenny, spuse Jimmy. Dar ai să vezi singură, după ce te aranjezi şi te va pune la treabă.

– La treabă? Vrei să spui că Diane vrea să lucrez pentru ea, la magazin?

– Exact. Cunoscîndu-mi soţia, sînt sigur că nu te va

lăsa să munceşti pentru altcineva. Tu eşti peştişorul ei de aur, copila mea.

Richard îşi scoase ochelarii de soare şi se frecă pe nas. Stătuse aplecat asupra aceluiaşi contract aproape toată ziua şi tot nu găsise nici o portiţă. Această convenţie de parteneriat, se gîndi el, era mai degrabă supefluă, nicidecum solidă. Dacă fostul asociat al clientului său nu se hotăra să fie generos, lucru pe care Richard îl vedea imposibil, nu exista nici un mod în care Richard să obţină pentru client ceea ce dorea acesta. Va trebui să-l sune şi să-l anunţe că se luptau pentru o cauză pierdută. Privi telefonul întrebîndu-se dacă să-l cheme acum, ca să-i dea vestea cea proastă. Chiar în acel moment se auzi telefonul. Richard ridică receptoul şi apăsă butonul cu interiorul secretarei:

– Da, Francine, ce este?

Auzind tonul lui iritat, Francine spuse:

– Richard, ai o cutie de aspirine în sertarul de sus. Ia două cu apă, nu cu cafea.

Richard se strîmbă către uşa închisă a biroului, întrebîndu-se dacă Francine ajunsese să vadă prin ziduri, sau dacă nu cumva devenise telepată. Îl durea capul îngrozitor.

– De unde ştiai că mă... ?

– Fiindcă vorbeşti răstit, de acolo. Faci aşa numai cînd te doare capul. Nu-mi place să fiu repezită cînd nu merit.

– Îmi cer scuze. Sertarul de sus spuneai?

– Exact.

– Stai puţin. Richard cotrobăi prin sertar şi găsi flaconul cu aspirine. Scoase dopul, apoi luă două pastile în palmă şi le înghiţi cu apă. Gata, le-am luat, doctore. Acum, care e treaba?

– Doamna Michaelson aşteaptă pe linia doi.

– Oh, Isuse, gemu el. Să se ocupe de două contracte de parteneriat într-o singură zi era prea mult. Se gîndea că Diane sunase pentru contractul pe care-l rugase să-l întocmească pentru Jennifer. Îl scrisese cu două săptămîni în urmă şi i-l trimisese lui Jennifer la Napoli. Nu era vina lui că nu-i parvenise încă semnat.

– Richard, zise Francine, vrei să-ţi dau legătura, sau să-i spun că eşti într-o consultaţie cu un client?

– Nici una, nici cealaltă. Spune-i că am demisionat şi că m-am dus la o mănăstire în Tibet.

– Nu merge. Numai budiştii pot face asta, iar tu eşti protestant.

Richard oftă.

– Bine, atunci dă-mi-o.

– În regulă. Mi-ar fi părut rău să-i spun o minciună.

– Ştiu, zise Richard. Lucrezi cu mine de doi ani deja şi nu te-am făcut să renunţi la acest obicei prost încă.

– Nu vei reuşi niciodată. Să te acopăr e una, dar să mint e cu totul altceva. Mai ales dacă vei fi ales în Senat şi mă vei lua ca secretară.

– Lasă predicile, Francine. Doamna Michaelson aşteaptă.

Richard deconectă legătura cu Francine, trase aer în piept şi apăsă butonul pentru linia doi.

– Diane, cu ce-ţi pot fi de ajutor? După ce lucrase ca avocat doisprezece ani atît în serviciul public, cît şi în sectorul particular, învăţase să adopte un ton plăcut, profesional, deşi de multe ori nu era în toane bune.

– Nu poţi face nimic pentru mine, spuse ea. Dar eu pot face ceva pentru tine.

– Dacă vrei să mă certi fiindcă nu am venit la cină aseară, îmi pare rău.

– Mă bucur să aud asta. Am fost cam supărată că mi-a rămas multă mîncare, dar telefonul meu nu are nici o legătură cu asta.

– Nu are?

– Voiam doar să-ţi spun că e ora cinci după-amiaza, Richard.

Richard privi ceasul de mînă.

– Da, este. De aceea m-ai sunat, ca să-mi spui cît e ceasul?

– Da, în caz că nu ştii, e o risipă.

Richard ezită.

– Ce?

– Nu am vorbit corect? Am spus, că timpul e o risipă.

– Diane, sînt sigur că se ascunde un înţeles subtil în spatele remarcii tale, dar să fiu al naibii dacă-mi dau seama de ceva.

– Oh, Doamne! Voi, bărbaţii sînteţi atît de confuzi cîteodată.

Richard încercase să termine cazurile cele mai grele şi, în acelaşi timp, să se ocupe şi de campania electorală. Fred, şeful campaniei, un profesionist venit direct de pe Madison Avenue, avea de gînd să-l vadă ales pentru Senat sau să-l scoată pe veci din viaţa publică. Sărutatul copiilor nu era chiar ideea lui despre politica sănătoasă.

– Richard?

– Sînt aici, Diane.

– Acum ascultă. La fel e şi ea.

Richard agrea şaradele Dianei, dar în acest moment nu avea chef de glume.

– Cine e ea?

– Tu cine crezi?

Într-o fracţiune de secundă durerea de cap îl părăsi pe Richard şi se ridică de pe scaun.

– Jenny?

– Nu, prostule, regina Elisabeta. Da, sigur că Jenny.

– E aici, în Cincinnati?

– Slavă Domnului că a înţeles în sfîrşit, bombăni Diane. Te-aş fi sunat, dacă nu venea?

– Bine, de ce nu ai zis aşa?

– Fiindcă aşa mi s-a spus, de aceea.

– Cine ţi-a spus?

– Jimmy. De fapt nu ţi-am spus eu, nu? Tu ai ghicit din aproape în aproape.

– De ce nu vrea să ştiu şi eu că s-a întors acasă?

– Fiindcă Jennifer e foarte obosită. Zborul a fost lung şi Jimmy spunea că vrea să se odihnească.

Richard înţelese. Cînd revenise de la Roma stătuse în pat două zile întregi.

– Unde e, Diane?

– Nici asta nu trebuie să-ţi spun.

– Of, haide! Ce naiba, devine ridicol.

– Linişteşte-te, bine? Nu pot să-ţi spun, dar nu pot să te opresc să ghiceşti.

– E la voi acasă?

– Da, sigur. A zburat atîta drum peste ocean, şi peste Statele Unite doar ca să doarmă pe canapeaua noastră cu fetele, fiindcă numai acolo mai e loc pentru cineva, ca să doarmă. Mai încearcă, Richard!

– La un hotel?

– Nu, la hotel. Gîndeşte, Richard, gîndeşte!

– Gîndesc, dar am avut o zi grea, Diane. Nu ţi-ar veni să crezi cît de grea a fost.

– Bine, să-ţi dau un indiciu. Ce lună e asta?

– Iulie.

– Foarte bine. Acum, ce cuplu delicios de pensionari pe care-i cunoaştem amîndoi şi pe care i-am iubit dintotdeauna pleacă din oraş, ca să călătorească în Canda, în iulie?

Richard îşi stoarse mintea, dar nu ieşi nimic.

– Mă dau bătut. Cine?

– Ai început să îmbătrîneşti, Richard.

– Mie-mi spui?

– Bine, îţi mai dau un indiciu, dar e ultimul. Dacă nici acum nu-ţi dai seama, eşti mai confuz decît mi-am închipuit eu. Gata?

– Cred.

– Această pereche minunată conduce o maşină mare, care are scris pe uşă numele Eula şi Ernest.

– Isuse, e acasă la părinţii ei!

– Daţi-i omului o ţigară!

– Diane, mulţumesc. Din suflet îţi mulţumesc. Te iubesc.

– Acum spui asta.

– Cînd a ajuns acasă? Richard era în picioare şi se întindea să-şi ia haina costumului din dulap.

– Azi după-amiază, devreme.

– Atunci? Nici măcar nu-l sunase ca să-l anunţe. Ideea că lui Jennifer nu-i păsa dacă el ştie sau nu de venirea ei, că nu mai ţinea la el, îl dezamăgi pe Richard. Cel puţin, îl enerva teribil.

– Da, spuse Diane. Cred că pînă ajungi acasă, faci un duş, te schimbi în ceva comod şi comanzi cina să-i fie trimisă acasă, va fi deja trează.

– Oh, da! E o idee bună – să comand cina. Fructe de mare şi şampanie, se gîndi el. Sau pui fript şi vin alb, dar nimic italian. Jennifer se săturase probabil de mîncare italienească pentru totdeauna.

– Eu nu aş comanda pizza, dacă aş fi în locul tău.

– Exact la asta m-am gîndit şi eu. Nu e destul de romantic.

– Noroc, drăguţule! După cîte a avut de tras în ultima vreme, crede-mă că ai multă nevoie de noroc.

– Ştiu. Hei, Diane?

– Da?

– Crezi că ar trebui să-i cumpăr flori? Poate nişte bomboane?

– Flori ar merge. Iar copiii, fiindcă sînt copii peste tot, agrează bomboanele. Cred că le-ar plăcea fetelor să le cumperi bomboane.

– Fetele! Doamne, uitasem complet de ele.

– Ar fi bine ca Jenny să nu ştie asta.

– Nu, nu va afla. Ce să le iau?

– Oh, nu ştiu. La vîrsta lor se dau în vînt după bom-

boane cu nuci şi figurine de ciocolată. Mai degrabă cumpără-le nişte bomboane asortate, din ciocolată umplute cu lapte.

– Nu, voiam să spun ce fel de flori să-i iau lui Jenny?

– Isuse, Richard! Nu poţi să iei singur nici măcar o hotărîre atît de simplă?

– Nu. Sînt prea emoţionat ca să gîndesc.

– Bine. Fac doar o presupunere şi te întreb: ce-ai zice de nişte trandafiri?

– Da!

– Roz, nu roşii.

– Roz e grozav.

– Nu trebuie să-i trimiţi roşii pînă ce nu ştii exact că şi ea ţine la tine.

– Exact.

– O duzină ar ajunge, nu crezi?

– Sigur, cum spui tu, antrenorule.

– Cel puţin o duzină la început. Mai tîrziu vei putea creşte comanda.

– Cum adică, mai tîrziu?

– Doar nu o să te mulţumeşti doar cu un buchet de flori, nu? Aşa nu merge. Va trebui să fii romantic cu această fată, Richard. Bă nu, va trebui să fii foarte romantic. Să o duci la restaurante luxoase, la filme bune, poate chiar la operă sau la concerte.

– Dar candidez pentru postul de senator, Diane. Nu am timp să fiu romantic.

– O vrei pe Jenny?

– Ştii bine că da.

– Bine, atunci fixează-ţi priorităţile, amice. Fiindcă, îţi spun de pe acum, cumnata mea nu va fi o cetate uşor de cucerit.

Capitolul 21

Jennifer nu-şi amintea ultima dată cînd admirase sau se bucurase de un apus de soare atît de încîntător. Sprijinită de o coloană a casei părinteşti, privea curtea imensă, umbrită de copacii în care se căţăra cînd era copilă. Surîse şi-şi strînse braţele pe lîngă talie. Nimic nu se schimbase, slavă Domnului!

Oh, erau doar cîteva mici diferenţe – pajiştea părea netunsă de mult timp, avea nevoie de a fi fertilizată şi stropită; se vedeau deja pete gălbui pe întinderea verde. Cîţiva ţăruşi din gard lipseau şi trebuiau înlocuiţi. Privind împrejur, imaginea era obişnuită, simplă, dar, spre deosebire de peisajele de la Marea Mediterană, de golful Napoli, de malul Rinului din Germania sau de restul Europei care păreau palide, aceste locuri nu puteau fi asemănate cu nimic. Oricît de ciudat li s-ar părea unor oameni sofisticaţi şi pretenţioşi, „acasă" avea un farmec aparte.

Privind bulgărele portocaliu dispărînd în spatele copacilor şi al acoperişurilor caselor, Jennifer asculta cîntecul greierilor. Un şoim ţipă, apoi se avîntă spre copaci, de unde trecu pe deasupra capului ei. Păsările,

insectele, maşinile care treceau pe stradă, prin faţa casei, ecourile slabe ale unei melodii rock venită de la casetofonul acestei maşini condusă de adolescenţi – toate sunau diferit, mai blînd decît orice bucată simfonică pe care o auzise vreodată. Mirosul de fum venind de la grătarul unui vecin o făcu să se întrebe de ce plecase de acasă de la bun început.

Fiindcă la vremea aceea, proasto, asta credeai că vrei, îşi spuse ea în gînd. Voise să se mărite, dar, în afara faptului că le avea pe Brianne şi pe Chelsea, experienţa căsniciei se transformase într-un dezastru capital. Dorise să vadă lumea şi o văzuse, dar acum ştia că nicăieri nu era ca acasă. Voise distracţii şi le avusese, dar nu mai dorea altele. Avusese o legătură extraconjugală întîmplătoare – care nu durase nici măcar o noapte, ci o după-amiază – dar nici aşa ceva nu-şi mai dorea. De acum încolo dorea ca viaţa să-i fie simplă şi uşoară, fără evenimente deosebite sau complicaţii.

Deşi dormise mult după-amiază, Jennifer se simţea slăbită sufleteşte. Îşi îndreptă umerii şi îşi roti capul, sperînd să se dezmorţească după amorţeala pe care o căpătase în străinătate. O ajută puţin, dar nu îndeajuns.

Realiză că numai timpul o va vindeca complet. Timpul care îi va ajuta organismul să treacă peste orele de zbor peste Atlantic şi să revină la ora de aici. Timpul o va ajuta să-şi cureţe mintea de toate gîndurile negre, aşa încît să-şi revadă priorităţile şi să se gîndească la viitor.

Privind soarele apunînd şi cerul întunecîndu-se, Jennifer recunoscu o pace aşternîndu-se peste capul ei, un calm pe care nu-l mai simţise de ani de zile. Poate că viitorul încă era neclar, dar nu putea fi mai rău ca trecutul. Chiar dacă ar urma să fie aşa, după cîte avusese de suportat în ultimele luni, ştia că-i va face faţă. După cum se simţea acum, împăcată cu sine şi cu lumea, putea să întreprindă orice.

Pace. Cum putea să se simtă împăcată, cînd viaţa îi

era încă o necunoscută, un zbucium? Nu mai avea o casă, ci doar camera din casa părintească. Nu avea o slujbă; fiind asociată cu Diane şi trebuind să lucreze cu ea la magazin era plăcut în teorie, dar în realitate s-ar putea să nu-i ofere sprijinul financiar pentru ea şi pentru fete. Ce era cel mai rău: era încă măritată cu Reede.

– Nu pentru mult timp, îşi spuse ea încet şi auzi soneria la uşă. Se desprinse de pe verandă şi se îndreptă spre uşă. Mîine dimineaţă primul lucru pe care-l va face va fi să-l sune pe Richard.

Gîndul la Richard îi tulbură pacea întrucîtva. Dacă nu mai era preocupat să o ajute să divorţeze? Nici o problemă, se gîndi ea. Dacă el nu o va ajuta, va vorbi cu un coleg de-al lui, sau va apela la altă firmă de avocaţi. Oricum, nu conta. Perioada din viaţă ca doamna Reede Avery se apropia de sfîrşit.

La jumătatea sufrageriei se auzi din nou soneria la uşă. Cine putea fi la această oră? Nu putea fi vreun prieten al părinţilor ei; toţi cunoscuţii Eulei şi ai lui Ernest Michaelson ştiau că sînt plecaţi în călătoria anuală în Canada. Nu putea fi băiatul cu ziarele, fiindcă părinţii ei întrerupeau abonamentul cît erau plecaţi. Întreruseseră pînă şi gazul, televiziunea prin cablu şi aranjaseră să li se reţină corespondenţa. Ştia toate acestea fiindcă Jimmy făcuse toate aranjamentele cînd aflase că vine ea acasă.

E Jimmy, se gîndi ea. Numai el şi Diane ştiau că a venit.

Nu, te rog, se gîndi ea. *Îi iubesc pe amîndoi, dar nu vreau să fi venit. Poate mai tîrziu, după ce vom fi pregătite să primim musafiri, dar nu acum.*

Cînd Jennifer deschise uşa văzu o mînă de bărbat ţinînd un buchet imens de trandafiri roz. Tocmai se pregătea să spună persoanei că buchetul fusese trimis la adresa greşită, cînd florile se dădură într-o parte şi o faţă cunoscută îi zîmbi călduros.

– Richard, cum Dumnezeu ai... începu ea, mai de-

grabă bucuroasă, decît iritată că-l vedea stînd în prag.

– Să nu te înfurii, spuse el. Ştiu că voiai să fii lăsată în pace o vreme, dar a trebuit să trec pe aici. Cît despre cum am aflat – bine, Diane mi-a spus.

Jennifer oftă, apoi zîmbi şi dădu din cap. Sigur, peţitoarea de cumnată a ei; ar fi trebuit să-i treacă prin gînd.

– Să nu fii supărată nici pe ea. E mai mult vina mea.

– E vina ta că a dat laptele în foc?

– Da. Vezi, i-am forţat mîna să-mi spună unde eşti.

– Sînt sigură că aşa ai făcut, zise Jennifer.

– Sincer, aşa am făcut!

Cunoscînd-o pe Diane, Jennifer ştia exact cine forţase mîna cui. Probabil că Diane îi telefonase lui Richard imediat după ce avionul aterizase, poate chiar dinainte. Cumnata ei era o femeie în adevăratul sens renascentist al cuvîntului; făcea aproape orice, dar nu era în stare să păstreze un secret.

– Acum nu mai contează, de vreme ce eşti aici, spuse Jennifer. Dar aş fi dorit să aştepţi pînă mîine. Măcar aş fi putut să mă odihnesc şi aş fi arătat mai prezentabilă.

Richard îi privi părul în dezordine, obrajii şifonaţi de pernă, tricoul mototolit şi pantalonii scurţi care lăsau să i se vadă picioarele frumoase.

– Din punctul meu de vedere, arăţi prezentabil şi acum.

Nu chiar prezentabilă, se corectă Richard în gînd. Era doar bună de mîncat, dar ştia că, dacă ar face acest comentariu, ar putea da de bucluc. Mai mult ca sigur că ar fi auzit încă o dată replicile date la Roma; refuzul ei discret şi sfatul de a se ţine la distanţă şi a se purta cuviincios.

– Lasă complimentele, Richard, zise ea primind buchetul învelit în celofan. Nu ţine.

– Nu sînt complimente, Jen, e adevărul.

Jennifer trase aer în piept mirosind buchetul, apoi îi

făcu loc să intre.

– Totuşi, mîine ar fi fost o zi mai bună pentru mine. Voiam oricum să vin la tine la birou.

– Voiai?

– Florile sînt frumoase, spuse ea dînd afirmativ din cap. Mulţumesc.

– Cu plăcere. De ce voiai să vii la mine?

Recunoscînd tonul nerăbdător al întrebării, Jennifer răspunse cum o sfătui conştiinţa:

– Ca să fiu sinceră, voiam să discutăm o problemă de afaceri.

– Oh, afaceri, spuse Richard sec, dezarmat în acelaşi timp.

– Da. Vezi, am adus cu mine contractul de parteneriat între mine şi Diane şi...

– L-ai semnat?

– Da. Deşi, pe viaţa mea, nu înţeleg de ce mă vrea ca asociată. Poate ca angajată da, dar parteneră de afaceri?

– Nu trebuie să te subapreciezi astfel, Jen, zise el intrînd în sufragerie. Dacă Diane nu te-ar considera preţioasă pentru afacerea ei înfloritoare, nu te-ar dori ca asociată. Femeia asta nu e naivă cînd e vorba de decizii în afaceri.

– Bine, oricare ar fi motivele tale, îţi sînt recunoscătoare. În acest moment sînt destul de disperată pentru a face orice. Sau destul de nebună, depinde cum priveşti problema.

– Spuneai că vrei să discutăm despre afaceri. Parteneriatul era una, iar cealaltă?

– De fapt e una singură, spuse ea. Divorţul meu. La Roma mi-ai spus că vrei să-mi întocmeşti actele. Mă întrebam dacă ai făcut ceva pînă acum?

– A fost primul lucru pe agenda de zi cînd m-am întors.

Jennifer nu putu să-şi ascundă bucuria.

– Bine. Cel puţin acum putem să începem procesul.

– Va dura ceva timp. Înţelegi la ce mă refer, nu?

– Da, de fapt, nu mă aşteptam să se termine doar într-o zi.

– Uite ce, zise Richard luînd-o de mînă şi aşezînd-o pe canapea. Am un milion de întrebări pe care vreau să ţi le pun şi cred că şi tu ai tot atîtea. Ce zici să le lăsăm pe mai tîrziu? Acum am o mică surpriză pentru tine.

– O surpriză?

– Da. Sai aici. Se duse la uşă.

– Oh, Richard, e tîrziu, sînt obosită, iar tu ai lucrat mult şi nu...

– Ba da, aşa vreau eu. Te rog să nu mai comentezi, bine?

Jennifer îl studie o clipă, văzîndu-l cît de entuziasmat era; nu putea să-l dezamăgească tocmai acum.

– Bine, depinde de surpriză.

– Nu te mai obosi. O să-ţi placă. Apropo, unde sînt fetele?

– Sus. Dorm.

– S-au culcat atît de devreme? E numai opt.

– Pentru ele nu e devreme. Funcţionează după ora de la Napoli şi acolo e de-abia două noaptea. Jennifer ştia că şi ei ar fi trebuit să-i fie somn, dar acum era prea prinsă de evenimente. De ce? Ce treabă ai cu ele?

– Le-am adus şi lor o surpriză.

– Ah, ce drăguţ eşti!

Richard dispăru pe uşă şi reveni peste cîteva secunde cu un pachet mare într-o mînă şi cu două sacoşe *MacDonald's* în cealaltă.

– Toate astea sînt pentru noi doi?

– Da. Sper că ţi-e foame.

– Îmi e, dar nici chiar aşa. Dumnezeule, mi se pare că ai mîncare pentru jumătate din Cincinnati! Nerăbdătoare să vadă ce bunătăţi adusese Richard, Jennifer se ţinu după el spre bucătărie.

– Nu chiar aşa de multă. M-am gîndit că ţi-ar plăcea să mănînci ceva de care ţi-a fost dor de cînd eşti ple-

cată de acasă.

– Îţi sînt recunoscătoare, dar nu trebuia să te deranjezi atît.

– Nu e nici un deranj din partea mea. După ziua pe care tocmai am terminat-o, aveam şi eu nevoie de nişte proteine şi colesterol. Vreau să adaug puţină aromă caloriilor.

Jennifer îl privi cum desface pachetul pe masă.

– Mai ales că – zise el – se poate ca aceasta să fie ultima masă decentă pe care o mai iau pentru următoarele cîteva luni.

– De ce pentru cîteva luni? Pleci undeva?

– Da. Desfăcu capacul cutiei şi începu să scoată diferite cutii mai mari şi mai mici. Începînd de săptămîna viitoare încep campania electorală în circuit.

– Săptămîna viitoare? Dintr-un motiv necunoscut Jennifer se gîndise că Richard urma să plece undeva şi ideea aceasta o mîhnise.

– Să nu mă înţelegi greşit, îi spuse el. Ohio e un stat mare. Amestecul de culturi şi de tradiţii e imens, aşa că, în afară de călătoria în Hawaii în timpul iernii, nu am de gînd să plec nicăieri. Ţine minte – pun pariu că în nouă din zece oraşe unde îmi voi desfăşura campania se va servi pui regal la cină.

Auzindu-l vorbind, Jennifer îşi aminti de ceva şi-l privi atentă.

– Nu ştiam că-ţi place puiul regal.

– Nu-mi place. Niciodată nu mi-a plăcut, nici cînd eram copil.

– Dacă nu-ţi place, atunci de ce ai adus să mîncăm acum?

– Fiindcă, atunci cînd candidezi pentru Senat trebuie să iei binele împreună cu răul. Dacă nu faci asta, se poate să-i jigneşti pe electori. Dacă-i jigneşti pe prea mulţi dintre ei, s-ar putea să pierzi alegerile. Iar eu, draga mea, nu am de gînd să pierd acest lucru. Le voi cîştiga.

Jennifer nu ştia nimic despre platforma lui electorală, sau cine erau contracandidaţii lui, dar era sigură că, numai datorită aurei pe care o avea în jurul său, Richard va cîştiga detaşat. Alegătorii de sex masculin din stat vor fi impresionaţi de sinceritatea lui, iar femeile vor fi cu siguranţă fermecate de personalitatea lui.

– Şi ce vei face? întrebă ea.

– Voi mînca ce mi se va pune în farfurie şi voi ţine gura închisă. Ce altceva să fac?

– Să iei cu tine tablete contra indigestiei, ca să fii sigur că nu păţeşti nimic.

– Mulţumesc, voi ţine minte asta, spuse el şi scoase ultima cutiuţă de mîncare. Acum, ce-ar fi să aduci cîteva farfurii şi pahare, iar eu aranjez carnea aceasta pentru o masă împărătească.

– Ce vom mînca? întrebă ea scoţînd farfuriile din dulap.

– Ah, ceva de care poate te-ai săturat deja, amestecat cu ceva care pun pariu că nu ai mai mîncat de mult.

Cînd Jennifer reveni cu paharele în mînă, îl găsi amestecînd spaghetele pe farfurii. Se săturase de paste în ultimele şase luni, dar parcă tot ar mai fi mîncat. Italienii le considerau mai degrabă ca garnitură, decît ca fel de mîncare, aşa cum făceau americanii. Observă că mai erau cîteva cutii închise încă, iar pe mijlocul mesei se afla o sticlă de şampanie din podgoria *Meier,* Ohio.

– Ai dreptate, spuse ea. Nu am mai băut vin Meier de mult timp.

– Da, cred că ţi-a fost greu cu băuturile italieneşti şi franţuzeşti.

– Şi germane.

– Bine, hai să lăsăm băuturile de import în această seară, spuse el desfăcînd o cutie. Aceasta este o masă originală, din Ohio. Ce-ar fi să stai jos, să te relaxezi şi să mă laşi pe mine să fac pe gazda?

Jennifer îl ascultă şi se uită cum desface o altă cutie,

de unde puse fasole peste spaghetti.

– Doamne! exclamă ea bucuroasă.

Peste fasole Richard puse ardei iute, apoi presără brînză rasă. După ce adăugă şi cîteva felii subţiri de ceapă peste porţiile mai mult decît generoase, Jennifer spuse:

– Ai dreptate. Nu am mai mîncat ardei iute de Ohio de şase ani, de cînd am plecat.

– Sau vin de Ohio?

– Sau vin de Ohio.

– Bine, spuse el zîmbind, apoi desfăcu sticla de şampanie şi turnă în cele două pahare. Îi dădu unul lui Jennifer: De mult nu am mai făcut o femeie să plîngă cînd mănîncă ardei iute, dar e bine că am început cu tine, nu? Ciocni paharul de al ei. Bun venit acasă, Jenny. Ne-a fost foarte dor de tine.

– Chiar crezi că poţi cîştiga alegerile? îl întrebă ea mai tîrziu. Terminaseră de mîncat, vasele erau deja aşezate în maşina de spălat automată, iar ei stăteau pe canapea în sufragerie, mîncînd bomboane din ciocolată albă delicioase şi bînd vin. Jennifer mîncase foarte mult, dar era bine dispusă.

– Cred că am mai mult noroc decît el, spuse Richard. Singurul meu dezavantaj este că nu sînt căsătorit, iar adversarul meu este...

– E chiar atît de important?

– S-ar putea să fie.

– Nu susţin că sînt expertă în politică fiindcă nu sînt, dar mi se pare că nu ar conta prea mult dacă eşti sau nu căsătorit.

– Vei fi surprinsă, spuse Richard, dar să ştii că sînt mulţi votanţi conservatori în stat şi faptul că sînt singur

va cîntări greu înainte de hotărîrea lor finală.

– Dar nu e drept. Trebuie să conteze principiile de bază ale platformei tale, nu starea socială.

Richard se uită la ea zîmbind.

– Parcă spuneai că nu te pricepi la politică.

– Da. *Slavă Domnului,* se gîndi ea bînd vinul. Călătorind prin numeroase oraşe, fiind plecată de acasă de luni de zile, nu o mai încînta ideea turneelor. Cel puţin itinerariile parcurse deja o convinseseră că nicăieri nu era ca acasă. În cazul lui Richard se vedea clar că era încîntat de călătoriile pe care avea să le facă în campanie.

Richard tăcu clipă şi o studie în lumina slabă a candelabrului, urmărind cum razele dansau pe părul ei blond-roşcat. Ar fi dorit în acel moment să-şi deschidă sufletul, să-şi ofere inima, dar ştia că trebuie să fie precaut cu ea. La Roma îi făcuse propuneri prea directe, riscase prea devreme şi regretase asta şase luni după aceea. De data aceasta nu voia să mai regrete. Va aştepta şi o va convinge că ea era femeia potrivită pentru el, iar că el era bărbatul de care avea ea nevoie.

– Ştii că ai fi bună în politică? zise el.

– Nu mai spune? rîse Jennifer înainte ca Richard să mai poată adăuga ceva. În liceu nu am reuşit să fiu numită nici măcar ca reprezentantă în consiliul de cămin. Lucinda McGreevey avea mereu onoarea. Deşi nu ştiu cum se făcea. Întotdeauna obţineam note mai mari decît ea. Gîndindu-se cu ani în urmă. Jennifer recunoscu că ea nu fusese atît de darnică în sentimente precum Lucinda. Nu degeaba îi prinseseră de spate băieţii din echipele de fotbal şi de baschet o etichetă pe care scria: „Lucy Desfrînata".

– Nu spun că ar trebui să candidezi pentru Senat, explică Richard.

– Of! Ce eliberare, exclamă ea. Atunci ce spui?

– Mă gîndeam că ai fi o soţie de politician nemaipomenită.

Jennifer îl privi şi tresări. Sinceritatea din privirea lui o alarmă.

– Richard, dacă asta e o cerere în căsătorie, răspunsul e nu. Ai uitat că sînt încă măritată?

Prostule! Iar ai făcut-o, îşi spuse el în gînd dîndu-şi seama că trebuia rapid să retracteze înainte ca lucrurile să nu fie din nou tulburate.

– Nu a fost o cerere, aşa că linişteşte-te. Era doar o observaţie personală, atîta tot.

– Bine, zise ea. Dar vreau să nu mai aud observaţii personale în seara aceasta, bine?

– Cum vrei tu. Ca să revenim la subiectul adus în discuţie de tine, căsătoria – e doar o problemă de timp pînă ce vei scăpa. Cînd se va întîmpla asta, vei fi liberă ca pasărea cerului. Atunci vei face ce doreşti.

– Timp, da, zise ea. Ştii, e nostim. Vreau să divorţez – am nevoie de asta – dar ca să fiu sinceră, gîndul de a fi din nou singură mă înspăimîntă.

– Nu vei fi singură la nesfîrşit, cu siguranţă.

– Nu ştiu, fiindcă pur şi simplu acum nu ştiu. Un lucru totuşi e clar. Intenţionez să rămîn singură o bună perioadă de timp. Refuz să mă avînt într-o nouă căsătorie, cum fac multe femei. Dacă fac şi eu asta, se poate să se termine la fel de prost ca prima.

– Te-ai gîndit vreodată că, dacă ai fi fost alături de bărbatul care trebuia, nu s-ar fi sfîrşit aşa? Poate că aici e problema ta.

Jennifer se uită la el şi nu spuse nimic, citind printre rînduri.

– Cu siguranţă că bărbatul care trebuie eşti tu, asta vrei să spui, nu?

Richard ridică din umeri.

– Poate că sînt un pic cam ciudat, dar alţii sînt mai răi decît mine.

– Nu, Richard. Se ridică în picioare şi adună farfuriile care mai rămăseseră pe masă. Am mai discutat pe această temă la Roma. Ce am spus atunci rămîne

valabil. Nu m-am răzgîndit.

– Da, dar acum nu eşti la Roma. Te-ai întors acasă.

– M-am întors acasă, punct. Nu am venit pentru tine. Dacă veneam pentru cineva, acest cineva sînt eu. Aici o voi lua de la capăt, voi fi cineva, fără să trebuiască să merg în umbra lui Reede. Dacă m-aş mărita cu tine – ceea ce nu intenţionez să fac – aş fi aceeaşi umbră, dar în spatele tău.

– Nu e adevărat. Nu ţi-aş cere să faci asta niciodată. Eu nu sînt genul acela de bărbat.

– Da, bine, spuse ea neîncrezătoare. Eşti un adept fervent al drepturillor egale, asta vrei să spui?

– Acum, că ai adus vorba, cred că sînt, într-o anumită măsură. Drepturi egale la muncă egală, să ştii.

Jennifer ezită, apoi ridică din umeri şi merse în bucătărie.

– Oricum nu contează. Nu am de gînd să mă mărit cu tine sau cu altcineva după divorţ, aşa că această discuţie e numai teoretică.

– Oare?

– Da. Uite ce, sînt hotărîtă. Crede-mă, acum sînt mai hotărîtă ca oricînd să fac aşa cum doresc, deci poţi să renunţi la subiect.

La naiba cu aşteptatul, se gîndi Richard urmînd-o. Trebuia să-i spună în faţă cîteva lucruri de bază.

– Poate că acum renunţ, zise el, dar nu voi uita. Ţi-am spus la Roma ce simt pentru tine. Ce naiba, nu m-am răzgîndit. Te iubesc, Jenny.

Jennifer puse farfuriile în maşina de spălat, apoi îi dădu drumul. Cînd îl privi, chipul ei nu mai era la fel de entuziasmat.

– Nu se poate să mă iubeşti.

– Cum să nu pot! Te iubesc!

– Nu mă cunoşti, Richard. Nu mai sînt fata pe care ai cunoscut-o, sau pe care credeai că o cunoşti acum zece ani. Sînt o persoană cu totul diferită.

– Ba nu eşti. În străfundul sufletului tău ai rămas

aceeaşi Jenny Michaelson, sora mai mică a lui Jimmy.

– Nu te înţeleg.

– Problema e dacă te înţeleg eu. Richard o luă de braţ uşor: Ascultă-mă foarte atent. Te iubesc.

Jennifer se gîndi la ceva, dar gîndul de a se exprima îi făcu rău.

– Drepturi egale, zici?

– Cum spuneam şi mai devreme, da, pînă într-un anumit punct.

– Bine, vom vedea. Cît timp a trecut de cînd ai divorţat de Therese? Cît? Doi ani, trei ani?

– Mai mult de doi ani.

– Cu cîte femei ai fost pînă ce s-a pronunţat divorţul?

Richard clipi des, uimit de întrebarea ei.

– Ce legătură există între asta şi faptul că te iubesc, sau că m- ai iubi?

– Răspunde-mi, cu cîte? Nu am nevoie de o cifră exactă, nume sau date, ci doar o estimare. Două? Cinci? Douăzeci?

– Dumnezeule, nu douăzeci, spuse Richard întrebîndu-se unde va ajunge conversaţia. Se mai întreba dacă Jennifer va fi mulţumită sau şocată cînd va căpăta răspunsul. De ce?

Richard simţea cum îi tremură genunchii şi cum i se zvîrcoleşte stomacul, dar Jennifer adăugă:

– Fiindcă eu am fost cu unul, dar nu era Reede.

Capitolul 22

Văzînd expresia şocată a lui Richard cînd îi auzi mărturisirea, Jennifer simţi o durere în suflet. Da, îl rănise, însă fusese ultimul lucru pe care voise să-l facă. Acum ea deschisese acest subiect dureros şi ştia că nu-l putea închide pur şi simplu, nici rîde de el ca de o glumă. Spera doar ca Richard să nu-i ceară amănunte.

– Ce vrei să spui? întrebă el.

Doamne, voia să ştie mai mult.

– Richard, te rog să nu-mi ceri să-ţi spun mai mult.

– Bine, dar acum trebuie să-mi spui.

– S-a făcut. Am avut o legătură. E destul de clar pentru tine?

– Clar ca apa, Jenny, dar minţi. Nu trebuie să mă minţi pe mine.

– Drepturi egale, aşa spuneai, Richard? Ce e valabil pentru unul e valabil şi pentru celălalt – sau invers în cazul nostru.

Pălind, Richard se sprijini de dulap şi clătină din cap.

– Nu pot să te crd.

– Mai bine crede-mă, fiindcă aşa s-a întîmplat şi nu

are nici un rost să neg.

Richard încercă să vorbească, deşi simţea un nod în gît:

– Îl iubeai pe acest tip?

– Să-l iubesc? Jennifer se gîndi cîteva clipe, încercînd să spună adevărul pe cît se putea spune, date fiind circumstanţele. Dacă l-ar fi minţit pe Richard, problema nu ar fi fost rezolvată, ci situaţia s- ar fi înrăutăţit. Da şi nu, răspunse ea.

– Ei, haide. L-ai iubit sau nu pe tipul cu care te-ai culcat?

– Nu e chiar atît de simplu. Ca să fiu sinceră, iubirea nu avea nici un amestec. Mai degrabă se putea spune că a fost pasiune decît iubire.

– Deci, nu-l iubeai. L-ai lăsat doar să se culce cu tine.

– Nu a fost chiar aşa.

– Atunci spune-mi cum a fost. Ce naiba, am dreptul să ştiu măcar atît. Te-am aşteptat toate aceste luni, iar cînd vii acasă îmi arunci bomba pe cap.

– Bine. L-am iubit, dar numai ca prieten, nimic mai mult. Ca prieten, da?

– Ca prieten, da?

Jennifer dădu afirmativ din cap.

– Dar e grozav. Foarte frumos, Jen. Cît a ţinut?

– Prietenia începuse cu cinci luni în urmă, după ce l-am cunoscut.

– Nu-mi pasă de prietenie. Vreau să ştiu despre relaţie. Cît a durat?

– Nu mult. De fapt, a fost foarte scurtă, poate cea mai scurtă din istoria relaţiilor. Nu sînt mîndră de asta, dar aşa s-a întîmplat.

– Tot nu pricep. Richard dădu din cap şi se depărtă de dulap. Adică, aş fi înţeles dacă te-ai fi culcat cu Reede. Totuşi, e soţul tău, dar cu un altul? Nu, nu, nici o şansă. Nu înţeleg. Te cunosc. Ştiu ce fel de femeie eşti, cum ai fost crescută. Tu nu te-ai culca cu un bărbat

decît dacă l-ai iubi, mai mult ca pe un prieten, aşa că nu puteai să...

– Dar am făcut-o, spuse ea. Era o persoană de care eram foarte ataşată. A fost acolo cînd am avut nevoie de el. Cred că şi el avea nevoie de mine. Probabil că l-am făcut să sufere... *Aşa cum te-am făcut şi pe tine să suferi,* se gîndi ea. Dar îi va trece cu timpul, aşa cum îmi va trece şi mie. Jennifer ştia că Doug este un bărbat sociabil, care nu va continua să trăiască purtînd pe umeri vinovăţia care pe ea o apăsa deja. Lui îi va trece mai devreme decît ei şi îşi va concentra atenţia asupra altcuiva.

Auzindu-i mărturisirea că avea nevoie de cineva, care nu era neapărat el, Richard simţi un ghimpe în inimă. Dar raţiunea învinse şi durerea lui spori, cînd se gîndi că această rătăcire a ei ar fi putut avea consecinţe mult mai de durată.

– Nu ai rămas însărcinată, nu?

Jennifer oftă şi dădu din cap negativ.

– Nu, sînt sigură de asta.

– Totuşi, e bine că nu eşti.

– Uite, Richard, eu nu m-am gîndit dinainte că se va întîmpla aşa. Sînt sigură că nici el. Dar, cînd s-a întîmplat, am fost amîndoi destul de raţionali şi precauţi. Ca să fiu sinceră, Richard, sînt bucuroasă că nu am rămas însărcinată şi e singurul lucru de care sînt absolut sigură. Orice altceva în viaţa mea e o mare problemă. Chiar şi acum, cînd ar trebui să fiu veselă că mi-am luat o piatră de pe inimă, mă simt oribil, fiindcă ştiu că pe tine te doare fapta mea. Pentru acest motiv, crede-mă, îmi pare nespus de rău.

Jennifer îşi întoarse capul spre fereastră, dar întunericul de afară combinat cu lumina din spatele ei o împiedicară să vadă ceva. Totuşi, îşi văzu chipul reflectat în fereastră şi citi pe el sentimentul vinovăţiei adînc săpat în liniile obrazului. Îl privi din nou pe Richard:

– Trebuie să înţelegi ceva. Cînd am făcut dragoste

cu el mă gîndeam la altceva. La fel cred că şi el, dar ne aflam izolaţi, într-o situaţie specială şi – mă rog, eu eram însingurată, aveam nevoie de cineva, iar el era acolo, pentru mine. Cred că hormonii şi chimia trupurilor noastre n-au jucat o festă. Cine ştie, poate că voi regreta ce am făcut tot restul vieţii.

Nu la fel de mult ca mine, se gîndi Richard, luîndu-şi un scaun pe care se aşeză. Încă sub impresia puternică a şocului mărturisirii lui Jennifer, începuse să-şi mai revină. Deja raţiunea lua locul resentimentelor şi acum gîndurile îi redeveniseră practice, asemeni obişnuinţei carierei de avocat.

– Reede ştie?

– Ca să-ţi spun adevărul, nu-mi pasă dacă ştie sau nu. Nu asta e problema. Oricum, nu ar schimba cu nimic situaţia dacă ar şti.

– Se poate.

– Nu văd cum ar putea şti, spuse ea. Era în temă că vreau să divorţez de el înainte ca tu să vii la Roma, dar ştii şi tu asta.

– Oh, Jenny, ai multe de învăţat despre un divorţ.

– Ştiu. Sînt la primul, ai uitat?

– Nu, dar trebuie să ştii un lucru: S-ar putea ca divorţul tău să iasă destul de prost.

– Cum? El e deja de acord.

– Nu contează. Pînă la pronunţare se poate întîmpla orice. Dacă Reede află de relaţia ta cu celălalt tip, s-ar putea să-ţi facă probleme, printre care cea mai gravă ar fi să conteste divorţul. Ar putea să-ţi pună multe piedici şi să ceară custodia asupra copiilor.

– Nu. Nu e el atît de prost, spuse Jennifer cu hotărîre, apoi se aşeză la masă lîngă el. Ştie că, dacă nu iese cum vreau eu, aş fi în stare să merg cît de departe ca să dovedesc cît e de ticălos.

– Jenny, a fi ticălos nu e o fărădelege. O mamă denaturată, însă, este.

– Nu sînt o mamă denaturată.

– Ştiu, dar nu pe mine trebuie să mă convingi de asta. O mulţime de judecători consideră chiar şi o legătură pasageră ca pe cel mai mare păcat.

– Dar tatăl? întrebă ea. Dacă el umblă cu alte femei, şi el este catalogat drept denaturat? Sau aceasta este valabil numai pentru mamă?

– Reede are o legătură cu cineva?

– Da.

– Poţi să dovedeşti asta?

– Sigur că da. Mie îmi spusese că pleacă pentru o misiune secretă NATO. De fapt, el şi prietena lui şi-au luat o mică vacanţă a îndrăgostiţilor la Capri.

– Unde presupun că l-ai prins în *flagrante delicto.*

– Nu. L-am văzut doar plimbîndu-se pe stradă cu ea, dar prezenţa lor acolo avea un singur scop evident. De-abia îşi ţineau mîinile unul pe celălalt.

– Reede ştie că l-ai văzut?

– Sigur că da. Nu am pregetat să-i spun cînd m-a întrebat de ce-l părăsesc. I-am spus direct motivul.

– Ai vreun martor care să ateste plîngerea ta? Cuvîntul tău numai s-ar putea să nu fie suficient.

– Am pe cineva care a văzut exact ce am văzut eu. Dar, chiar dacă nu aş avea un martor, există zvonuri despre Reede şi prietena sa care circulă de cîteva luni la bază. Dacă întrebi pe oricine, îţi va spune despre Reede şi Kerry.

– Să ştii că s-ar putea ajunge şi la asta, dacă el se hotărăşte să ceară custodie. Iar, dacă o face, cum spuneam şi înainte, s-ar putea să se complice lucrurile. Bătăliile interminabile la tribunal sînt foarte neplăcute.

– Dar nu va fi cazul.

– Nu poţi fi prea sigură de asta.

– Ba da, sînt sigură, fiindcă îl cunosc pe Reede. Chiar acum, singurul lucru pe care-l doreşte cel mai mult în viaţă este să se lupte pentru a fi avansat în grad. Ştie, ca şi mine, că o bătălie în tribunal pentru fete i-ar

da o imagine proastă în ochii generalului Cooper.

– Cine e generalul Cooper?

– Ofiţerul superior al lui Reede la Napoli. E un bărbat de modă veche. Foarte onorabil, discret, dar sever. Pentru el familia stă la cel mai înalt rang, alături de Dumnezeu şi de Armata Statelor Unite. El însuşi dă aprobările pentru avansări.

– Ah, acum cred că înţeleg ce vrei să spui, zise Richard. Dacă dintr-un motiv oarecare acest general Cooper s-a îndoi de capacitatea lui Reede de a-şi menţine soţia pe linie...

– Atunci s-ar îndoi şi de capacitatea lui Reede de a comanda soldaţii. Reede ştie foarte bine acest lucru. De aceea am acceptat să rămîn cu el atîta timp, pentru ca generalul Cooper să creadă că sîntem familia perfectă de americani.

– Ceea ce, cu siguranţă, nu eraţi.

– Nicidecum, spuse Jennifer şi se întoarse fiindcă auzi nişte sunete venind dinspre uşă. Chelsea! Ce faci afară din pat?

Ştergîndu-se la ochi cu pumnul grăsuţ, copila de numai nouăsprezece luni intră în bucătărie, trăgînd pătura după ea. Uluit de drăgălăşenia micuţei, Richard, simţi cum i se topeşte inima privind-o cum se caţără în poala mamei sale şi, îmbrăcată într-un tricou roz, îşi cufundă capul între sînii mamei sale.

– Nu ai putut să dormi, iubito? Fetiţa dădu din cap şi se uită cu coada ochiului la Richard, apoi îi închise pe amîndoi şi îşi întoarse din nou capul. Vrei să mergi la toaletă?

– Nu, mormări Chelsea.

– Vrei să bei apă?

– Nu.

– Vrei să-l saluţi pe Richard? Sînt sigură că el ar dori să-ţi spună „Bună".

Chelsea scînci din nou:

– Nu!

– Am rămas fără întrebări, zise Jennifer strîngînd-o la piept. Întotdeauna mi-a plăcut să o ţin în braţe pe Chelsea, nu-i aşa, iubito?

Fetiţa dădu afirmativ din cap, iar buclele i se legănară uşor.

– Surioara ta mai doarme?

– Nu, nu dorm, se auzi glasul lui Brianne din pragul uşii. Era îmbrăcată tot cu un tricou colorat care-i venea pînă sub genunchi şi veni spre braţele întinse ale lui Jennifer. Iar m-a lovit în timp ce dormeam şi m-am trezit.

– Chelsea, ai făcut tu asta? o întrebă Jennifer.

– Nu.

– Ba da, mămico, spuse Brianne. Vreau să dorm în patul meu. Nu-mi place să dorm cu ea.

– Ştiu, draga mea, zise Jennifer. Imediat ce soseşte mobila noastră de la Napoli şi găsim un apartament, veţi dormi din nou singure, ca două fete mari ce sînteţi.

– Bine, zise Brianne, dar vreau o casă, nu un apartament. O casă cu curte mare şi mulţi copaci, cum au bunicul şi bunica aici.

Gîndindu-se că încă nu ştia ce va face la magazin, deci nu-şi putea aprecia veniturile, Jennifer ştia că îi va fi practic imposibil să cumpere o casă pentru ea şi fete. Dacă ar fi reuşit să obţină un salariu minim, se putea ca banii să ajungă de-abia pentru chirie în fiecare lună.

– Bine, o să mai vedem, spuse ea.

– Ştiu un loc grozav care se va elibera în curînd, spuse Richard. Nu e chiar o casă şi nu are o curte mare. De fapt, nu are deloc curte, dar are două dormitoare mari – cel mai mare are şi terasă – două băi, un birou, o cămară cu maşină de spălat şi uscător, o bucătărie mare, sufragerie, cameră de zi şi, cel mai important, e chiar vizavi de un parc.

– Cu leagăne şi tobogane? întrebă Brianne.

Richard trebui să se gîndească puţin, încercînd să-şi

amintească imaginea casei pe care o vedea de la fereastra dormitorului său.

– Da, de fapt, cred că e un teren de joacă în parc.

– Şi jucării? întrebă Chelsea ridicîndu-şi capul dintre sînii lui Jennifer.

– Stai puţin, interveni Jennifer, instinctul spunîndu-i că lucrurile auzite semănau prea mult cu o coincidenţă prestabilită. Unde se află acest apartament-în-curs-de-eliberare, cît e chiria şi cine locuieşte în el acum? Mi se pare că nu sînt prea sigură de bănuielile mele.

Richard zîmbi.

– E un apartament mai special, chiar în blocul meu.

– La fel mă gîndeam şi eu, spuse ea.

– Cît despre chirie, cred că va fi negociabilă, fiindcă actualul proprietar va trebuie să plece din oraş în curînd.

– Oh, numai spune! Candidează pentru o funcţie în stat, nu?

– Nu. Compania pentru care lucrează îl transferă în Orientul Apropiat, începînd de săptămîna viitoare, pentru un an sau doi. Richard zîmbi cînd văzu dezamăgirea de pe chipul lui Jennifer. El şi soţia lui nu doresc să vîndă apartamentul chiar acum, ci doresc să-l închirieze o perioadă. Au avut deja cîteva oferte dar nu s-au hotărît încă.

– Nu e apartamentul tău? întrebă Jennifer.

– Nu. E cel al vecinilor mei, Jack şi Penny Webber. Vrei să ţi-i prezint? Sînt nişte persoane drăguţe.

– Nu ştiu. Ce vîrstă au?

– Oh, aş spune că între cincizeci şi şaizeci. De ce?

– Fiindcă unele persoane de vîrsta lor nu agrează ideea de a avea copii mici în casă, care să lase urme de mîncare pe pereţii tapetaţi şi pe mochete.

– Nu cred că Jack sau Penny s-ar supăra. Ştiu şi ei ce fac copiii. Au crescut cinci.

– Într-un apartament de patru camere?

– Nu, într-o casă mai mare, de la marginea oraşului, dar fiica lor cea mică a terminat colegiul şi s-a măritat acum vreo doi ani şi atunci au vîndut casa şi şi-au cumărat acest apartament. Ca să fie mai aproape de slujbe, bănuiesc.

– Hai să-l vedem, mămico. Te rog? spuse Brianne.

– Te rog, scînci Chelsea.

Jennifer se uită la cele două copile şi rîse.

– Tu nici măcar nu ştii despre ce vorbim, îi zise Chelsei.

– Despre parcuri şi jucării, răspunse aceasta.

– Exact, despre parcuri şi jucării.

– Hei, nu o lua peste picior, spuse Richard. Acestea sînt prioritătile ei.

– Şi ale mele, interveni Brianne.

– Staţi puţin, le întrerupse Jennifer. Nu săriţi cu toţii la gîtul meu, deodată. Numai fiindcă există un parc – cu jucării – asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă apartamentul. Poate că nu e destul de spaţios.

– Ai încredere în mine, e mare, spuse Richard.

– Bine, în cazul acesta, presupun că şi chiria e astronomică.

Brianne se încruntă:

– Ce înseamnă aştri – astra – cuvîntul acela, mamă?

– Înseamnă că nu-mi pot permite, iubito.

– Nu poţi şti pînă ce nu întrebi, zise Richard. Eu îţi garantez că preţul va fi rezonabil. Jack şi Penny sînt puţin strîmtoraţi.

– Din moment ce pleacă în Orientul Apropiat săptămîna viitoare, înţeleg că sînt, zise Jennifer.

– Transferul acesta nu le-a căzut prea bine. Au mîncat conserve în ultimele cîteva luni. Mare parte din mobilier a fost deja trimis acolo.

– Deci va trebui să-mi duc mobila acolo?

– Exact, spuse Richard observînd că deveni interesată. Te-am tentat îndeajuns, sau să mai continui?

– Nu sînt deloc tentată, Richard.

– Ah, nu?

– Nu.

Richard le privi pe Brianne şi pe Chelsea şi le făcu cu ochiul.

– Staţi, fetelor. Mai am ceva cu care să o dau gata. I se adresă lui Jennifer: Are o arteziană în baia principală.

Jennifer oftă şi se sprijini de spătarul scaunului:

– Bine, ai cîştigat. Mă interesează.

Capitolul 23

Înainte ca Jennifer să-şi dea seama, luna iulie trecu, veni august, iar septembrie se anunţa la orizont. În cîteva zile după sosirea la Cincinnati viaţa i se schimbă foarte mult; prima schimbare fiind chiar slujba la magazinul lui Diane şi al Genevei, *Caseta chinezească.* Situat pe o stradă principală în Cincinnati, noul magazin vindea nu numai servicii pentru masă, ci şi materiale pentru feţe de masă, tacîmuri şi tot felul de accesorii pentru mese festive. Şefii de sală care veneau la magazin lăudau produsele, spunînd că sînt indispensabile pentru o bucătărie bine dotată.

Următoarea schimbare a fost mutarea din casa părinţilor, în apartament. Jennifer recunoscu locul ca fiind exact cel descris de Richard – era deosebit, dar în limitele bugetului ei. Fiindcă era foarte aproape de casa Genevei, Jennifer reuşea să lucreze patru dimineţi pe săptămînă, iar în rest găsise pe cineva care să stea cu fetele. Kayla Weatherby, fiica de şaptesprezece ani a Genevei, le adora pe Brianne şi pe Chelsea. Spre fericirea lui Jennifer, atracţia fusese reciprocă, încă din prima clipă cînd se cunoscuseră.

Mai neplăcut a fost momentul cînd Jennifer primit mobila de la Napoli, la scurt timp după ce se mutase în apartament. Reede îi trimisese totul, fiindcă se hotărîse că nu vrea să păstreze nimic, iar cînd Jennifer privi mobila tradiţională, mîncată de carii, în contrast cu sufrageria modernă pe care o avea acum, se hotărî şi ea că nu avea nevoie de piese. Termenul „eclectic" nu se potrivea cu situaţia ei. Mobila arăta de parcă fusese căpătată de la Armata Salvării.

– De ce arată atît de caraghios, mămico? o întrebă Brianne, privind sufrageria, după ce terminaseră să aranjeze mobila pentru a şasea oară, dîndu-şi seama că era total nepotrivită cu restul. În vechea casă nu arăta atît de caraghios.

Jennifer auzi un zgomot ciudat în bucătărie şi se întoarse imediat în acea direcţie. O văzu pe Chelsea stînd pe jos, bătînd cu o lingură de lemn în balamaua dulapului de bucătărie. Chelsea era fascinată de modul cum balamalele, şuruburile şi cuiele ţineau lucrurile laolaltă, încă de cînd îi urmărise pe băieţii de la mutări mobilier asamblînd patul ei şi al lui Brianne. Jennifer spera ca fiica ei mai mică să depăşească repede această fază, fiindcă, dacă nu-i trecea, se gîndea că va trebui să o dea pe Chelsea la o grădiniţă cu atelier de tîmplărie, dacă exista aşa ceva.

– Fiindcă sînt caraghioase, draga mea, spuse Jennifer reintrînd în sufrageria care părea o catastrofă. Mobila noastră e atît de veche, iar locul acesta e atît de nou, încît nu poate fi decît caraghioasă.

– Nu putem să cumpărăm una nouă?

– Mi-e teamă că nu. Va trebui să ne obişnuim cu ce avem, pînă ce vom avea bani să cumpărăm o casă a noastră, pe care să o mobilăm cum ne place.

– Şi cînd va fi asta?

– Nu ştiu precis, dar va mai trece timp, după cîte se pare. Deşi Jennifer era mulţumită că salariul ei la *Caseta chinezească* era cu puţin peste salariul minim, ea nu

sperase să obţină atît de mult şi, spre norocul ei, plătea un impozit „preferenţial".

– Tăticul va locui cu noi cînd ne vom cumpăra casă?

Jennifer ştia că nu trebuie să fie surprinsă de întrebarea lui Brianne. Îşi dăduse seama că o fată atît de isteaţă şi precoce precum Brianne va ridica pînă la urmă problema absenţei tatălui ei. Se gîndise adesea cum să-i explice motivul, dar acum sosise clipa şi Jennifer îşi căuta cuvintele pe care copila să le înţeleagă cît mai bine. Nu existau fraze simple prin care să-i explice unui copil de numai cinci ani adevărurile vieţii, dure cum sînt ele, mai ales că şi ea era de multe ori tulburată de ele. Recunoscînd acest lucru, ajunse la concluzia că modul cel mai uşor de a aborda subiectul era acela de a spune adevărul complet.

– Nu, iubito, nu va sta cu noi, zise Jennifer.

– Cum aşa?

– Păi, de acum încolo va trebui să trăim singure, iar el va sta tot singur.

– Şi nu îi va fi urît?

– Oh, mă îndoiesc. Are foarte mulţi prieteni la Napoli, ai uitat?

– Ştiu, dar prietenii nu sînt ca noi, mămico. Brianne o cuprinse pe Jennifer de talie şi se lipi de ea. Tata nu ne mai iubeşte?

– Ba da, draga mea, sigur că ne iubeşte. Te iubeşte pe tine şi pe Chelsea foarte mult. Voi sînteţi fiicele lui şi veţi fi mereu.

– Dar tu? Nu te iubeşte şi pe tine?

Aici e problema, draga mea, se gîndi Jennifer. *Tatăl vostru nu m-a iubit niciodată aşa cum s-a iubit pe sine.*

Ştiind că nu poate rosti aceste cuvinte, o strînse la piept pe Brianne, dorind să-i ofere liniştea sufletească şi consolarea care să-i alunge îndoielile.

– Sînt sigură că da, însă altfel decît pînă acum. Vezi tu, de aceea ne-am hotărît să divorţăm.

– Cum adică?

– Adică să divorţăm?

Brianne dădu afirmativ din cap.

– Păi, asta înseamnă că doi oameni care sînt căsătoriţi, vor să nu mai fie căsătoriţi. Îşi dau seama că nu mai pot trăi împreună, că nu mai sînt fericiţi amîndoi, aşa că se hotărăsc să trăiască separat. Uneori găsesc pe altcineva mult mai bun, cu care se recăsătoresc. Mă înţelegi?

Deşi Brianne dădu din cap afirmativ, părînd că a înţeles, Jennifer se îndoia de aceasta. Cum putea crede că un copil de numai cinci ani înţelegea, cînd ea însăşi nu putea înţelege?

– Mămico?

– Da, iubito?

– Dacă va mai trebui să dorm cu Chelsea, pot şi eu să divorţez de ea?

– Ce a vrut să ştie? o întrebă Diane a doua zi la magazin.

– Dacă poate divorţa de Chelsea, zise Jennifer.

– Nu am mai auzit vreodată una ca asta, spuse Diane rîzînd. Dar să ştii că are dreptate.

– Spune-mi părerea ta, zise Geneva strîngîndu-şi părul la spate, apoi prinzîndu-l cu un pieptene în formă de scoică.

– Îţi dai seama? zise Diane. Dacă un asemenea lucru ar fi posibil, copiii mei ar fi divorţat unul de celălalt încă demult.

– Şi ai mei, spuse Geneva. Dacă stau bine să mă gîndesc, şi dacă aş fi avut această şansă cînd eram copil, cred că şi eu aş fi divorţat de fratele meu. Doamne, era culmea!

– Şi încă mai este, spuse Diane.

– Ei, sînt bucuroasă că pot să spun despre fratele

meu că este o persoană minunată, zise Jennifer.

– Spui asta fiindcă sînt eu aici, interveni Diane.

Jennifer o privi şi-i zise:

– Cumnata mea, pe de altă parte, e o peţitoare care se amestecă în vieţile altora.

– *Moi?* zise Diane indicînd cu degetul dat cu lac de unghii. Clipi de cîteva ori cu nevinovăţie.

– Da, tu, spuse Jennifer. Şi dacă nu te opreşti din a ne împinge pe mine şi pe Richard unul în braţele celuilalt, s-ar putea să-mi pun în cap să divorţez de tine.

– Fă asta şi vei pierde o ocazie grozavă unde îţi poţi vinde produsele, spuse Geneva. Cred că, în locul tău, m-aş gîndi mai bine la *acest* divorţ.

– Ascult-o pe ea, zise Diane. Ştie ce vorbeşte. Vreau să se ştie, chiar şi numai pentru dosarul meu, că nu sînt o peţitoare şi că nu m-am amestecat în viaţa nimănui.

– Ha! exclamă Jennifer.

– Nu sînt. Îmi place, trebuie să recunosc, cîteodată să înlesnesc căsătorii...

– Să înlesneşti? rîse Jennifer. Diane nu se ocupa cu înlesniri dintr-un hobby; voia să se ocupe cu asta ca o ocupaţie permanentă, ca o profesionistă. Diane nu pierdea nici o ocazie să-i spună cît de grozav era Richard Lassiter, ce soţ şi ce tată minunat ar fi el şi cîtă nevoie va avea de o soţie atunci cînd va fi ales senator. Dacă faţă de ea Diane se comporta astfel, Jennifer încerca să înţeleagă cum îi vorbea lui Richard cînd erau împreună – lucru care, după toate aparenţele, nu se întîmpla prea des. Richard nu avea prea mult timp liber în ultima vreme, fiind ocupat cu campania electorală, dar puţinul timp care-i mai rămînea liber îl petrecea cu Jennifer.

De nenumărate ori, Jennifer se trezise pe cap cu Richard, de cînd se mutase cu fetele în apartament. Spunea că venise să vadă ce fac, sau îi cerea punctul de vedere, ca femeie, în privinţa unui discurs, sau se invita la cină... Orice motiv găsea, profita de el ca să o vadă, ca să fie cu ea şi nu ezita să se folosească de el.

Pe Jennifer nu o deranjau vizitele lui neaşteptate. Cu timpul ajunse la concluzia că nu avea nimic împotriva lor. Cu cît mai des îl vedea, cu atît devenea mai nesigură pe vorbele ei de odinioară, prin care-l refuzase.

Simpul fapt de a fi cu el o făcea să se întrebe asupra necesităţii zidului emoţional pe care-l ridicase în jurul inimii sale; se întreba dacă mai avea nevoie de acesta.

Jennifer se trezi la realitate. Dumnezeule, ar fi putut chiar jura că începuse să ţină la acest bărbat. În loc să se simtă tulburată, aşa cum crezuse cîndva, prezenţa lui devenise liniştitoare şi surprinzător de plăcută.

– Da, mă amestec, spuse Diane, atrăgîndu-i atenţia lui Jennifer la conversaţia purtată. Dar numai fiindcă ştiu că voi doi sînteţi potriviţi unul pentru celălalt.

Permanentele aluzii ale lui Diane întăriră bariera emoţională a lui Jennifer.

– Oh, ştii, da? spuse ea scoţînd nervoasă cîteva schiţe dintr-un dosar, pe care le puse pe birou.

– Şi nu numai eu sînt de această părere. La fel crede şi Richard. Mi se pare că eşti singura rămasă a fi convinsă.

– Diane, nu am nevoie să fiu convinsă de ceva. Sînt femeie matură, pot să iau singură hotărîri, fără a fi silită de cineva. *Sau fără amestecul cuiva,* se gîndi ea. Deocamdată am hotărît că nici un bărbat nu e potrivit pentru mine. Cel puţin deocamdată.

Dacă situaţia ei prezentă ar fi fost altă, dar nu era. Jennifer simţi cum îi îngheaţă inima.

– Ah, zise Diane, cel mai mult mi-a plăcut partea cu „deocamdată". Asta îmi mai dă o speranţă.

– Speranţă pentru ce, doamnelor?

Jennifer îşi ridică privirea şi-l văzu intrînd pe Richard. Dintr-o dată inima i se încălzi, tulburarea fiindu-i risipită de înfăţişarea lui, asemeni unei raze de lumină pe un cer cenuşiu. Arăta foarte bine în costumul gri de vară, grizonat la tîmple. Jennifer se bucura sincer că îl vede.

– Speranţă pentru bieţii încăpăţînaţi care nu văd

pădurea de copaci, spuse Diane, apoi se ridică şi-l sărută pe obraz. Cum merge campania, frumosule?

– Bine, răspunse el.

– Mult mai bine decît atît, interveni Geneva. L-ai pus la pămînt pe Carruthers.

– Eu nu aş spune asta, zise Richard. După ultimele sondaje, sîntem la egalitate.

– Vezi? spuse Geneva zîmbind.

– Dar acestea nu contează, reveni Richard. Turul de scrutin e decisiv. I se adresă lui Jennifer, oarecum stînjenit şi dezamăgit: Văd că eşti ocupată, dar te deranjează dacă-ţi răpesc cîteva minute? E destul de important.

– Hopa! exclamă Diane. Cred că ni s-a sugerat să ieşim, Geneva. Nu spuneai ceva despre rearanjarea rafturilor?

– Nu, era vorba să punem etichete pe mărfuri.

– Da, ai dreptate. Le facem pe amîndouă. Ne vedem mai tîrziu, copii.

Cele două ieşiră din cameră, iar Diane închise uşa făcîndu-i cu ochiul lui Richard, în timp ce Jennifer clătină din cap.

– Lucrez cu două comediene aici, spuse ea.

– Ţi-au dat bătaie de cap? întrebă Richard, apoi se aşeză şi scoase din servietă nişte documente.

– Nu mai mult ca de obicei, dar nu-ţi face probleme. Rezist. Ce s-a întîmplat?

– Asta.

Jennifer luă hîrtia din mîna lui şi o parcurse cu privirea.

– Doamne! Nu mă aşteptam să sosească atît de devreme.

– Dar nu s-a terminat încă. Acesta este doar documentul preliminar pentru desfacerea căsătoriei conform înţelegerii dintre voi. Nu e hotărîre finală de divorţ. Şi nu e nici prea devreme, Jennifer. Ai aşteptat-o demult.

– Ştiu, dar văzînd negru pe alb mi se pare mai real şi

mai aproape de sfîrşit.

– Se poate, dar nu e aşa. Mai ai mult de făcut pînă la desfacerea legală a căsătoriei. Cel puţin două sau trei luni. Poftim, ai nevoie de stilou?

Fără să se gîndească o clipă la trecut, la Reede sau la căsnicia ratată, Jennifer luă stiloul din mîna lui Richard şi semnă unde-i indică el. Îngheţă cînd văzu mîzgălitura cunoscută de lîngă a ei.

– El a semnat-o deja.

– Da, zise Richard.

– Cînd?

– Acum două zile.

– Tu ai...

– Nu. Nu prea m-am dus la birou în ultima vreme. Nu am timp, cu campania şi cu celelalte. Tommy McAfee, asociatul meu, a obţinut-o. Apropo de coincidenţe: Tommy s-a dus la Napoli cu acelaşi avion cu care a mers şi avocatul lui Reede.

– Stai puţin. McAfee a fost tocmai acolo, doar ca să obţină semnătura lui Reede?

– Da, am crezut că e cel mai bun lucru de făcut date fiind condiţiile. Dacă am fi trimis actele prin poştă, apoi am fi aşteptat să sosească prin vamă, ar fi durat cîteva săptămîni. După cum s-a dovedit, Tommy şi avocatul lui Reede au rezolvat o parte din probleme şi au obţinut semnătura în cîteva ore. Au luat chiar cina împreună după aceea.

– Reede nu are nici o obiecţie ca eu să cer custodie?

– Absolut nici una. A formulat totuşi o cerere.

– Care?

– Vrea să aibă dreptul de a le vizita oricînd pe fete. Noi am fost de acord, stipulînd în contract că trebuie să plătească regulat, lunar, pensia alimentară.

Jennifer rîse şi semnă. Ştia că Richard îşi închipuise că Reede fusese de acord cu condiţiile de divorţ de bună voie. Dacă ar şti el, se gîndi ea. Generozitatea nu

fusese niciodată o trăsătură de caracter a lui Reede. Se putea ca el să fi cerut dreptul de a le vizita pe fete doar ca să apară bine în faţa celor doi avocaţi.

– Ce făcea? îl întrebă dîndu-i actul semnat şi stiloul. Ţi-a spus Tommy?

– Da, spunea că Reede e bine. Se pare că îl prinsese în toane bune. Probabil că obţinuse avansarea, ştii.

– Bine. Mă bucur să aud asta.

– Deci, ce spui să luăm prînzul împreună, ca să sărbătorim?

Ce să sărbătorim? Moartea unei căsnicii? se întrebă ea studiind desenele, în loc să se uite la Richard. Oamenii sensibili ţin doliul la înmormîntări, nu dau petreceri.

– Nu cred, spuse ea în cele din urmă. Trebuie să mai lucrez.

Richard privi modelele cu flori.

– La ce lucrezi? Mie mi se par gata.

– Ei, mie nu. Am lucrat la ele de cîteva luni şi tot mai trebuie să adaug cîte ceva la ele.

– Dar aceasta ce are? Ştiu că nu e Picasso, dar mi se pare ca un trandafir pe o petală de crin verde.

– Un trandafir pe o petală de crin? Jennifer spuse, cu impulsul de a rupe desenul şi a-l arunca la coş.

– Dar nu e asta?

– Nu chiar.

– Atunci ce este?

– Înainte să vii tu trebuia să fie un vas de forma unui trandafir, aşezat pe o farfurie în formă de mănunchi de frunze. Dădu din cap dezamăgită. Iar am desenat prost.

– Poate că nu, spuse Richard privind încă o dată desenul. Dacă ai mai adînci marginile vasului, în loc să le faci plate, nu ar arăta prea rău. Poate că ar fi bine să încerci o altă culoare. Ceva nu prea strident, ci mai pastelat, ştii? Aici cred că e problema.

Jennifer examină cu atenţie schiţa, închipuindu-şi

cum ar arăta dacă ar urma sugestia lui Richard. Văzînd schimbările cu ochii minţii, îi zîmbi.

– Pe toţi dracii, cred că ai dreptate, domnule senator Lassiter.

– Din gura ta spre urechile lui Dumnezeu, mormăi el. Dar gata. Acum că am scăpat de asta, ce zici să luăm prînzul împreună?

– Mi se pare că sună frumos. Stai puţin. Tu nu ar trebui să fii plecat în campanie, să săruţi copii, sau altceva?

– Jenny, te rog. Dau mîna cu oamenii, dar nu le sărut copiii. Ei nu pot vota încă.

– Atunci de ce nu eşti pe teren strîngînd mîini?

Richard o privi ştrengăreşte.

– Ca să-ţi spun adevărul, prînzul urma să fie o sărbătorire dublă: pentru tine şi pentru sfîrşitul campaniei mele.

– Iar la sfîrşit ar urma să ţii un discurs, nu?

– Da.

– Lasă-mă să ghicesc. Ţii un discurs după ce ne delectăm cu o porţie de pui regal.

Richard dădu afirmativ din cap.

– Mulţumesc, Richard, dar nu, mulţumesc. Nu sînt amatoare de dureri de stomac astăzi.

– Nici eu, dar trebuie să o fac şi pe asta.

– Atunci, pentru Dumnezeu, du-te, cu binecuvîntarea mea, spuse ea. Să nu-ţi uiţi tabletele gastrice, dar pe mine, te rog, lasă-mă.

– Haide, Jen. Ai milă! Dacă vii, voi avea la ce să mă uit, la cineva drăguţ şi prietenos. Numai asta îmi garantează că mîncarea va avea un gust plăcut.

– Nu mai face valuri, Richard. Vrei să vin doar ca să te ţin de mînă.

– Acum, că ai adus vorba de asta, nu e o idee rea. Richard îi luă mîna şi şi-o lipi de piept, ca să-i simtă inima bătînd. Vezi cum bate cînd te ţin de mînă? Dacă mergem de mînă vom arăta ca un cuplu fericit de ame-

ricani care iau parte la o şedinţă electorală.

– Un cuplu de americani, nu? exclamă ea trăgîndu-şi mîna.

– Păi, sîntem americani, nu?

– Nici nu se pune problema, să ştii. Nu te-ai gîndit că, dacă sîntem văzuţi împreună, s-ar putea să atragem atenţia?

– Da, şi?

– Şi vor dori să ştie cine sînt, ce sînt pentru tine, tînărul viitor-senator. Vor începe să sape în trecutul meu, să afle că sînt pe cale de a divorţa, iar următorul lucru va fi să fii amestecat într-un scandal amoros. Presa va începe să te compare cu Gary Hart.

– Ah, dar Gary Hart e cu totul altcineva, iar eu nu sînt căsătorit.

– Nu, dar eu sînt, zise ea. Du-te fără mine, te rog, Richard. Îmi vei mulţumi pentru asta mai tîrziu.

– Dar vreau să vii cu mine.

– Nu pot. Am de lucru.

– Şi nu poate aştepta cîteva ore?

– Da, dar...

– Atunci vii cu mine.

Jennifer ştia în inima ei că voia să meargă cu el, să-l vadă în acţiune, lucru nou pentru ea. Dar gîndul că din pricina ei şansele lui de a cîştiga s-ar diminua o făcură să continue să refuze.

– Richard, nu e bine pentru reputaţia ta să fii văzut cu mine. Chiar acum trebuie să pui asta mai presus decît orice sentiment.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, bine?

– Dar dacă oamenii, presa, televiziunea vor fi acolo şi vor întreba cine sînt?

– Le voi spune. Ce naiba, nu mi-e ruşine să spun adevărul deschis. Nici ţie ar trebui să nu-ţi fie.

– Ce să le spui?

– Adevărul, zise el.

– Care este adevărul?

Richard ezită o clipă, apoi spuse:

– Că tu eşti sora mai mică a prietenului meu cel mai bun.

– Atîta tot?

– Nu, drace, nu atîta tot. Acum, că am stabilit condiţiile, vii cu mine?

– Uite cum sînt îmbrăcată, zise ea făcînd semn spre rochia de bumbac simplă şi sandale. Nu pot să apar astfel.

– Dar care e problema? Mie îmi pari drăguţă.

– Nu am nici măcar ciorapi pe mine.

– Şi? Ai ieşit azi afară? Sînt treizeci de grade. Ai fi nebună să porţi ciorapi pe o asemenea căldură.

– Bine, dar nu pot merge aşa.

– Atunci trecem pe la tine şi te schimbi întîi.

– Dar nu avem timp. Deja poate că ai întîrziat.

– Dacă am întîrziat, vor aştepta să vin. Sînt candidatul lor, totuşi.

– Richard, nu.

– Jennifer, da.

– Nu!

Richard zîmbi.

– Dacă nu m-aş cunoaşte mai bine, aş jura că devin paranoică, spuse în şoaptă Jennifer ceva mai tîrziu, privind mulţimea de oameni adunaţi. Mă simt de parcă toată lumea m-ar fixa.

– Nu eşti paranoică, zise Richard luînd-o de mînă pe sub faţa de masă. Se uită la tine.

– De asta mă temeam. Nu ştiu cum de m-am lăsat convinsă să fac asta.

– Nu prea ai avut de ales. Voiam să vii.

Jennifer se uită la el şi-şi văzu imaginea reflectată în

ochii lui Richard. Văzu cu cîtă căldură o privrea şi începu să se simtă mai degajată.

– Aşa procedezi mereu cu femeile?

– Nu mereu, spuse el zîmbind. Dar tu nu eşti o femeie oarecare.

– Nu. Cred că sînt mult mai proastă.

– Mai frumoasă, Jennifer. Şi foarte specială, dar nicidecum proastă.

Jennifer simţi că privirea lui o devorează şi-şi retrase mîna dintr-a lui, apoi îşi netezi fusta roz cu ambele mîini.

– Promite-mi ceva, da?

– Orice, iubito. Spune şi vei avea.

– Discursul pe care-l vei ţine numaidecît.

– Da?

– Să fie scurt. Trebuie să mă duc la toaletă.

– Să văd ce pot face.

Cînd veni rîndul lui Richard şi începu să vorbească, Jennifer se gîndi că discursul său va intra probabil în istorie ca fiind cel mai scurt din politică. Richard începu foarte jovial, ca orice politician, făcînd complimente doamnelor, gazdelor, lăudînd mîncarea. Apoi se petrecu ceva şi începu să vorbească repede, dar coerent, făcînd pauze scurte, din cînd în cînd, lăsînd publicul să-l aplaude. Jennifer fu foarte uimită că, deşi vorbea foarte repede, reuşise să acopere fiecare punct important pe care-l avea pregătit.

– Iar în încheiere, spuse Richard audienţei, după numai cinci minute de la începutul discursului, aş dori să vă spun că, indiferent care va fi votul decisiv al dumneavoastră, fie că voi fi ales eu sau ilustrul meu adversar, lucru cel mai important pe care trebuie să-l ţineţi minte este să votaţi. E singurul mod de a vă face glasul auzit. Vă mulţumesc şi vă aşteptăm în noiembrie pe toţi.

Păşi de pe podium şi primi cele mai calde ovaţii. Oamenii începură să aplaude. Cei care contribuiseră cu bani la campanie veniră să-i strîngă mîna, mulţi dintre ei fiind figuri marcante din viaţa socială din Cincinnati.

Jennifer se simţea tot stînjenită şi stătea deoparte privind valul de oameni. Acum după ce îl văzu în sfîrşit pe Richard în acţiune, înţelese de ce Diane şi Jimmy îl lăudau cu fiecare ocazie. Era mai mult decît un politician înnăscut; era un adevărat om de stat, cu un talent nativ de a-i conduce pe oameni. Asta fusese Richard încă de cînd îl cunoscuse ea.

– Ei, ce crezi? o întrebă după ce plecară pe furiş de la banchetul din holul hotelului unde se ţinuse adunarea.

– Păi, ce pot să spun, Richard? M-ai făcut să mă ridic de pe scaun. Aş spune că ai cîştigat foarte multe voturi.

– Întrebarea este: L-am cîştigat pe al tău?

Jennifer zări semnul pentru toaleta doamnelor chiar după colţ.

– Nu ştiu, spuse şi se îndreptă în acea direcţie. Cred că ar trebui să-l ascult şi pe Carruthers înainte de a mă hotărî.

Richard o privi şocat.

– Carruthers?

Jennifer surîse şi-l lăsă mască, apoi intră în spatele perdelelor de pe uşa toaletei. Aici avu grijă de a răspunde cerinţelor naturale, apoi se spălă pe mîini, se şterse de apă, cînd de ea se apropie o doamnă cu o poşetă pe umăr.

– Richard Lassiter e grozav, nu? întrebă bruneta.

– Da, este.

– Am observat că stăteaţi chiar lîngă dînsul.

Doamne, a început, se gîndi Jennifer. *Ca din senin, exact cînd mă aşteptam mai puţin.* Cine era femeia? se întrebă Jennifer. Doar o suporteră în campania electorală, sau o ziaristă? Oricare ar fi fost cazul, ştia că trebuie să nu fie timidă.

– Da, sînt Jennifer Avery. Aruncă şerveţelul în coş şi îi întinse mîna femeii.

– Carla Moffatt, de la *Cincinnati Tribune,* se prezentă

femeia strîngîndu-i mîna lui Jennifer cu fermitate. Am urmărit campania domnului Lassiter încă de la început, dar nu v-am mai văzut pînă acum. Sînteţi nouă în echipa dînsului?

Jennifer surîse.

– Nu, nu sînt. Sînt doar o veche prietenă.

– Oh? În ce sens?

– Nu cred că vă înţeleg.

– Adică, sînteţi ce fel de prietenă? întrebă bruneta surîzînd misterios.

Jennifer se simţi puţin iritată de întrebare.

– Sînt o bună prietenă, sper.

– Domnişoară... Avery, aţi spus?

– Nu, sînt doamna Avery, o corectă Jennifer şi văzu cum femeia ridică imperceptibil dintr-o sprînceană. Ştia că în faţă i se deschisese o mare cursă, din care sperase să iasă cu bine, aşa că evită abil să cadă acum în ea. Trebuia să evite căderea: se gîndea la cariera politică a lui Richard şi la reputaţia ei.

– Doamna Avery.

– Exact.

– Ştiţi, nu, că domnul Lassiter este necăsătorit.

– Evident, zise Jennifer.

– Un burlac drăguţ, care candidează pentru postul de senator al statului Ohio.

Am stat lîngă el, doamnă şi i-am ascultat discursul. Sigur că ştiu pentru ce candidează. Drept cine mă iei?

– Ştiu, iar dacă vă interesează părerea mea, era şi timpul.

Carla Moffatt păru surprinsă de remarca ei:

– Mă scuzaţi?

– Voiam să spun că Ohio are de mult nevoie de o persoană de talia lui Richard. Cineva ca el, inteligent, serios, muncitor şi devotat oamenilor acestui stat. Faptul că e un bărbat atrăgător, spre deosebire de mulţi oameni politici, e un punct în plus pentru el, nu credeţi?

– Da, după cum aţi exprimat părerea, cred că aveţi

dreptate.

– Poftim, vedeţi? Richard este persoana perfectă pentru această funcţie. Să scrieţi asta în articolul dumneavoastră. Jennifer încheie micul discurs şi se întoarse să iasă. Reportera o opri:

– Doamnă Avery, cine sînteţi dumneavoastră exact?

– V-am mai spus, doamnă Moffatt. Sînt o veche prietenă a lui Richard. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

– Da, trebuie să fiu de acord cu dumneavoatră. Mie îmi păreţi ceva mai mult decît o bună prietenă. Mi-a făcut plăcere că am stat de vorbă. La revedere.

Capitolul 24

Exact la ora şase, a doua zi dimineaţa, Jennifer bătu la uşa lui Richard. După cîteva minute şi încă o bătaie, uşa se deschise şi apăru Richard căscînd, cu halatul de casă pe el. Zîmbi cînd o văzu pe Jennifer.

– Bună dimin...

– Nu spune asta, fiindcă nu e bună, zise ea şi trecu pe lîngă el, vîrîndu-i ziarul în nas. Această dimineaţă este oricum, dar nu bună. Ţi-am spus că se va întîmpla ceva dacă voi veni cu tine, iar acum, poftim, s-a întîmplat.

– Despre ce vorbeşti?

– Citeşte şi vei afla. Aruncă ediţia ziarului *Tribune* pe masă, se duse în bucătărie şi căută cafeaua.

Richard îşi puse ochelarii şi începu să citească, rîzînd cînd ajunse la pasajul Carlei Moffatt unde era descrisă Jennifer.

– Se pare că eşti considerată ca femeia misterioasă din viaţa mea.

– E o prostie, spuse ea revenind în sufragerie. Sînt femeie, fac parte din viaţa ta, dar oricum, nu sînt deloc misterioasă. Reporterii aceştia încearcă mereu să

scoată ceva din nimic, să dea proporţii nemaiîntîlnite unor nimicuri. Nu-i înţeleg. De ce fac asta? De ce nu-i iau pe oameni la adevărata lor valoare şi nu-i lasă în pace?

– Fiindcă atunci ziarele nu s-ar vinde. Richard puse ziarul deoparte şi se aşeză pe canapea, sprijinindu-şi picioarele pe măsuţă. Jennifer se aşeză lîngă el.

– Richard, asta nu trebuia să se întîmple. Eu nu am dorit să se întîmple aşa. Dacă ieri nu mă sileai să vin cu tine, nu se întîmpla nimic.

– Hei, Jenny, nu e sfîrşitul lumii.

– Nu e?

– Nu. Deci, o reporteră îţi ştie numele şi că eşti prietena mea. Mare scofală! Altceva nu ştie.

– Dă-i timp şi va afla.

– Şi ce mai contează?

– Contează, fiindcă, dacă află, poţi să-ţi iei la revedere de la postul de senator.

Richard luă cafeaua din mîna lui Jennifer şi bău o înghiţitură. Simţea nevoia să alerge puţin, ca să scape de caloriile pe care le ingerase cu o zi înainte. Acum, sînd alături de Jennifer dis-de-dimineaţă, discutînd cu ea, i se părea mai plăcut decît o tură de transpiraţie.

– Cum ar putea să afle mai mult?

Jennifer oftă din greu.

– Nu cred că ai vrea să ştii.

– Ba da. A trecut pe la magazin şi s-a dat drept clientă?

– Nu.

– Isuse! Nu a venit pînă la tine?

– Nu. S-a întîmplat altfel. De fapt, dacă stau bine şi mă gîndesc, a fost numai vina mea.

– Credeam că eu sînt vinovat fiindcă te-am convins să vii cu mine.

– Aceasta este vina ta. Dacă nu veneam cu tine, nu aş fi băut atîta ceai şi nu m-aş fi dus la toaletă. Acolo a dat de mine. Ar fi trebuit să ţin gura închisă.

– Ah, acum cred că încep să înţeleg. Aţi stat puţin de vorbă, ca între femei, nu?

– Nu. Ar fi mai simplu aşa. Dar ideea iniţială fusese bună. Mi-a spus că mă văzuse stînd lîngă tine şi credeam că e vreo suporteră de-a ta şi că nu trebuie să-i spun nimic ofensator. Pînă la urmă am aflat că era de la *Tribune.* Nu mi-a spus cine e decît după ce m-am prezentat eu.

– Jenny, Jenny! Richard o mîngîie pe umăr. Fără supărare, dar am impresia că faci din ţînţar armăsar.

Jennifer se uită fix la el.

– Cum poţi fi atît de calm?

– Dar de ce aş fi supărat?

– Din multe motive. Nu ai citit articolul? Nu ai văzut cum mă numeşte?

– Ba da, am citit, dar tot nu înţeleg de ce te-ai supărat. Te-a numit doar prietena mea.

– Exact, prietena ta.

– Ai spus tu că am fi ceva mai mult?

– Nu, dar...

– Atunci, mi se pare că femeia a înţeles corect. Nu o poţi condamna pentru asta.

– Dar ştii ce vor spune oamenii despre o asemenea remarcă, nu? Ce vor crede alegătorii?

Richard ridică din umeri:

– Că am gust în alegerea prietenelor?

– Nu! Vor presupune că sîntem mai mult decît prieteni. Că sîntem – nu ştiu – altceva.

– Altceva? De unde ţi-a venit ideea?

– Problema care se pune acum este ce facem?

Richard se gîndi că trebuie să-i arate că judecase copilăreşte, aşa că puse cana pe masă şi se ridică în picioare.

– Bine, atunci cred că nu putem face decît un singur lucru. Ca să limpezim problema, voi convoca o conferinţă de presă mîine dimineaţă şi voi anunţa toţi locuitorii din Cincinnati că am avut o legătură amoroasă cu

tine, fără ştirea soţului tău.

– Nu poţi face asta!

– De ce nu?

– Fiindcă este o minciună. Iar în al doilea rînd, fiindcă alegătorii ar putea crede şi ai pierde alegerile!

Calm, Richard se aşeză şi-şi puse mîna pe pumnul ei strîns.

– Atunci am altă idee. Ce-ar fi să uităm că am citit ziarul şi să ne vedem liniştiţi de treabă?

Jennifer îl privi atentă şi văzu că zîmbeşte. Ştia acum la ce se referea şi realiză că fusese caraghioasă.

– M-am purtat copilăreşte, nu?

– Uite, Jenny, date fiind circumstanţele, este normal. Nu eşti obişnuită cu jocurile politice, ca mine. Te-ai speriat degeaba, după cum se vede.

– M-am speriat? Sînt îngrozită, aş spune mai bine.

– Se poate ca această reporteră să fie strălucită şi să nu fie ultima oară cînd va lega numele noastre unul de celălalt pînă la alegeri. De fapt, vom avea noi grijă să fie aşa.

– Cum? întrebă ea surprinsă privindu-l cum se duce la telefon. Ce vrei să faci? Richard, pentru Dumnezeu, doar nu vrei să ceri o conferinţă de presă?

– Linişteşte-te. Îl sun pe Jimmy.

– Pe fratele meu, Jimmy?

Richard dădu din cap şi formă numărul.

– Nu, nu-l amesteca şi pe el.

– Este deja amestecat, Jenny. El a fost cu ideea încă de cînd am hotărît să discut cu Asociaţia Stomatologilor din Cincinnati. Nu am reuşit pînă acum să o programez, dar cred că ar fi timpul să primesc oferta. Oricum voi împuşca doi iepuri dintr-o lovitură, se gîndi el.

– E cea mai nebunească idee din cîte am auzit pînă acum, spuse Jennifer peste cîteva zile, pe cînd se plimba prin parc cu fetele. Chelsea era în braţele ei şi regreta că nu luase şi căruciorul.

– De ce nebunească? întrebă Diane.

– Să fim văzuţi împreună de două ori în aceeaşi săptămînă e o nebunie. Diane, ascultă-mă, Richard vrea necazuri.

– Nu cred. Ideea e grozavă. Dacă îi are pe profesionişti de partea lui, avem şansa să ne crească şi cifra de afaceri.

– Crezi că-i interesează pe dentişti? întrebă Jennifer.

– Sigur. Şi ei trebuie să mănînce, ca toată lumea. Nu uita – dacă ai ocazia, nu ezita să vorbeşti despre *Caseta chinezească.* Dă-le cît mai multe detalii poţi.

– Credeam că facem asta ca să-l sprijinim pe Richard, nu ca să ne facem reclamă.

– Ba da, Jenny. Afacerile sînt afaceri.

– Mămico, întrebă Brianne, cine sînt oamenii aceştia?

– Prieteni şi asociaţi ai unchiului Jimmy, scumpa mea, spuse ea.

– Ce înseamnă asociat?

– Înseamnă că toţi sînt de aceeaşi meserie ca tata, spuse Trent, fiul lui Diane, în vîrstă de treisprezece ani. Purta aparat dentar ale cărui braţe metalice străluceau. Fie vorba între noi, copii, nici unul dintre ei nu e ca unchiul tău Jimmy. Majoritatea lor sînt nişte ticăloşi.

– Trebuie să ştii asta, îl completă Peter, fratele lui, de unsprezece ani.

– Gata, băieţi, zise Diane. Hai să nu bîrfim, bine? Dacă vă aude lumea cum vorbiţi, nu va fi bine nici pentru tata, nici pentru Richard.

– Nu ştiu de ce m-aţi luat cu voi, spuse Trent.

– Fiindcă, interveni Buddy, fratele lui de cincisprezece ani, vor să-ţi facă viaţa la fel de nefericită pe cît le-o faci şi tu lor, căposule.

– Dacă e cineva căpos, acela eşti tu, găgăuţă, re-

plică Trent.

– Am spus să terminaţi! îl admonestă Diane.

– Trent a început, mamă, zise Peter.

– Nu-mi pasă cine a început, dar vreau să terminaţi toţi trei. Fiţi cuviincioşi, chiar dacă nu vă place, e clar?

Cei trei mormăiră ceva.

– Ziua va fi mult mai grea decît mi-am închipuit-o eu, spuse Diane.

Jennifer văzu pe cineva cunoscut aproape de cortul imens acoperit cu prelată, spre care se îndreptau ele. Avu dorinţa să fugă.

– Mai spune o dată. Ghici cine a venit?

– Cine? întrebă Diane.

– Reportera care a scris articolul despre Richard şi despre mine.

– Unde?

– O vezi pe bruneta înaltă care vorbeşte cu bărbatul acela chel? E îmbrăcată în bleu.

– Da.

– Ea este.

– Mamă, mamă! Dar e eficientă. Are şi carneţel în care notează totul.

Jennifer se gîndi că încerca să ţeasă vreun scandal siropos, apoi îl văzu venind pe fratele ei.

– Văd că aţi reuşit, spuse Jimmy. De ce a durat atît de mult să ajungeţi?

– E vina mea, spuse Jennifer. Chelsea nu a vrut să se trezească din somn.

– Ah, atunci e bine, zise Jimmy mîngîind-o pe obraz pe micuţă. Toate domnişoarele au nevoie de somnul pentru înfrumuseţare, nu-i aşa, iubito? Vrei să vii în braţe la unchiul Jimmy, ca să o laşi pe mămica să răsufle?

Chelsea se lipi şi mai mult de pieptul mamei sale.

– Cred că vrea să spună că nu, interpretă Jimmy refuzul. Regret, Jen. Am încercat măcar.

– E toată lumea prezentă? întrebă ea.

– Dacă te referi la vorbitorul nostru principal şi oas-

pete de onoare, răspunsul e da. Şi-a suflecat deja mînecile şi bea cel de-al treilea pahar de ceai cu gheaţă. E o zi fierbinte.

– Şi cred că va deveni şi mai fierbinte, spuse Jennifer văzînd-o pe Clara Moffatt întorcîndu-se în direcţia lor. Diane surprinse expresia mirată de pe chipul reporterei, apoi o măsură cu privirea.

– Ooo! Mă întreb dacă are două rînduri de dinţi, ca toţi rechinii confraţi de breaslă?

– Cine? întrebă Jimmy.

– Nu m-ar surprinde, spuse Jennifer.

– Cine?

– Carla Moffatt, spuse Diane.

– Cine e? întrebă Jimmy.

– Bruneta aceea cu picioare obscen de lungi, care vorbeşte cu Joe Dunlap, spuse Diane.

Jimmy căută cu ochii prin mulţime, iar cînd o zări, zîmbi:

– Ah, da, aceea cu...

– Ai grijă ce vorbeşti amice, îl întrerupse Diane. Aici sînt copii.

– Cu umeri mari, spuse Jimmy zîmbind. Îi dădu un ghiont fiului cel mare: Arată bine, nu băieţi?

Băieţii de-abia se ostenirăsă o privească.

– Taci, Jimmy, vorbeşti aiurea, zise Diane. Ai grijă fiindcă tipa lucrează la *Tribune* şi se ocupă de rubrica politică. Ea a dat-o pe sora ta în ziarul de ieri.

– Ah, deci ea este.

Diane se uită la Jennifer.

– Nu-i trebuie prea mult să înţeleagă, nu?

Se auzi un ţiuit dinspre podium, semn că se regla microfonul şi că festivitatea trebuia să înceapă.

– Haideţi, zise Jimmy. Nu trebuie să pierdem nimic.

– Ba da, zise Jennifer mergînd în urma lui.

Cînd trecu pe lîngă Carla Moffatt, Jennifer simţi privirea femeii aţintită asupră-i, dar rămase pe poziţii. Avea de gînd să fie mai circumspectă decît fusese la hotel;

nu va mai vorbi decît dacă va fi întrebată, iar chiar şi atunci va trebui să-şi aleagă cuvintele cu grijă. Jumătatea ei de bătălie îi stătea în putere. Richard trebuia să se ocupe de cealaltă jumătate.

Te rog, Richard, se rugă ea în gînd, simţind noduri în gît, *oricare ar fi motivele tale pentru care ai insistat să venim astăzi aici, nu-ţi bate joc de tine.*

Mult mai tîrziu Jennifer îşi dădu seama că îşi făcuse griji fără motiv. Ca de obicei, Richard era în formă bună şi ţinea situaţia în mînă cu aplomb. Aştepta ca interlocutorii să se prezinte şi să-i invite pe ceilalţi la un grătar, după terminarea discursurilor. Apoi se ridică şi începu să vorbească, uimind întreaga adunare de stomatologi cu familiile, cu tonul său baritonal. Subiectele abordate erau SIDA şi cercetările pentru această maladie, situaţia celor fără case şi facilităţile acordate părinţilor care lucrau. Atinse şi subiectul care era de mare interes: preţul mare al practicii în asigurări, pe care marile companii de asigurări îl puneau pe capul practicienilor cu riscuri reduse.

Jennifer asculta şi-l privea cum se mişcă, îi urmărea fiecare gest prin care încerca să facă cunoscută o problema vitală. Acum îşi dădu seama, deşi înainte ignorase faptul că Richard, în ciuda înfăţişării sale elegante şi a abilităţii de a capta atenţia publicului, era în realitate un om sensibil şi decent. O surprinse această constatare. Îl cunoştea aproape de o viaţă şi cîndva îl iubise chiar cu fervoarea adolescenţei, dar acum, ca femeie matură, îi recunoştea adevăratele calităţi.

Era un bărbat care nu semăna cu un sfînt; nicidecum. Sărutul pe care i-l dăduse la Roma o făcuse să înţeleagă că avea sînge fierbinte în vene. Ca oricare om normal, avea dorinţe şi nevoi, dar nu le lăsase niciodată să iasă din limitele bunului simţ. Se gîndea mai întîi la cei din jurul său, la nevoile şi dorinţele lor. Chiar şi la ale ei, recunoscu Jennifer cu mîndrie. Încerca acum o senzaţie pe care nu îndrăznea să o catalogheze încă.

– Acum, pînă ce voi încheia ce am de spus, ca să vă las să atacaţi bufetul, fiindcă sînt sigur că asta doriţi – spuse Richard – aş dori să încercuiţi cu roşu în calendarul dumneavoastră această zi. În mod obişnuit nu fac promisiuni, decît dacă pot avea certitudinea că mi le voi ţine. Aşa sînt eu, dar vă promit solemn aici şi acum, că, dacă voi fi ales, unul dintre primele proiecte pe care vreau să le propun în Senat va fi acela de a scădea primele de asigurare fiindcă sumele sînt exorbitante şi să le aduc la un nivel mai tolerabil. Nu numai dumneavoastră, ca stomatologi, veţi beneficia de ele, ci şi alţi medici, micii proprietari de afaceri şi cetăţenii de rînd,pe de altă parte.

Aplauzele şi uralele răbufniră, iar doctorii şi familiile lor se ridicară în picioare. Richard îi făcu semn lui Jimmy, chemîndu-l pe podium lîngă el. Jimmy se ridică.

– Vino, pe noi ne cheamă, spuse el trăgînd-o pe Diane şi pe băieţi după el. Şi tu, surioară.

Jennifer ezită, uluită de întorsătura neaşteptată. Richard voia să le aibă alături de el pe ea şi pe fete? Probabil că îşi ieşise din minţi, se gîndi ea. Sigur că invitaţia de a lua parte la întrunire era una, dar să se alăture lui era curată nebunie.

Văzu cum Jimmy zîmbea radios trăgînd-o de mînă şi realiză că intenţia lui Richard de o aduce lîngă el fusese plănuită dinainte. Nu ştia ce să mai creadă. Spera să nu iasă rău.

Cele cîteva sute de perechi de ochi erau aţintite acum şi asupra ei, în special Carla Moffatt o privea intens, dar Jennifer urcă treptele podiumului cu Chelsea în braţe şi Brianne de mînă. *Richard, grăbeşte-te,* se gîndi ea. *Orice carte ai pregătită în mînecă, te rog, fă-o repede. Nu ştiu cît voi mai suporta privirile.*

– Poate că mulţi dintre dumneavoastră ştiţi deja, aţi auzit sau aţi citit că nu am familie. Nu am soţie, nici copii. Tatăl meu a murit acum cîţiva ani, iar mama locuieşte în Arizona. Ar fi fost şi ea aici, dar acum cîteva zile

şi-a scrîntit glezna, în timp ce alerga. Familia noastră are inima bună, cel puţin, şi se preocupă de sănătate mai presus de toate. Nu vă spun asta pentru a fi compătimit. Vreau să ştiţi că am un fel de familie. E o onoare pentru mine să vi-o prezint: cel mai bun prieten al meu, din clasa întîi, doctor Jim Michaelson, soţia lui, Diane, şi cei trei fii ai lor: Jim junior, Trent şi micul Peter. Apoi este sora lui Jimmy, care a fost pentru mine ca o soră mai mică pînă ce a crescut mare, Jennifer Michaelson Avery, cu fetele ei adorabile, Brianne şi Chelsea. Acum, ce aţi spune cu toţii să mîncăm? Eu sînt mort de foame.

– Abilă mişcare, Richard, îi spuse Jennifer cînd mulţimea părăsise adăpostul pînzei de cort şi se îndreptase spre mese. Foarte abilă.

– Nu e nimic abil, Jennifer, spuse el. Trebuia să clarific o situaţie delicată – prezentîndu-te, asta nu dăunează cu nimic campaniei sau reputaţiei tale. Am hotărît să fac asta în cel mai cinstit şi onorabil mod posibil: să le spun alegătorilor adevărul. Acum că toată lumea ştie, sau va şti, imediat ce domnişoara Moffatt îşi va scrie povestea, nu va mai îndrăzni nimeni să pună sub semnul întrebării relaţia noastră.

Jennifer răsuflă uşurată, surîse, deşi Chelsea o lovea cu picioarele în coaste.

– Mulţumesc.

Richard o mîngîie pe obraz.

– Cu plăcere. Pentru tine, Jennifer, oricînd e o plăcere.

Capitolul 25

Zilele lui Jennifer deveniră aglomerate după picnic. Afacerea la magazin prosperă, iar acasă avea foarte multă treabă. După începerea campaniei, Richard nu prea mai avea timp liber. Venea foarte rar la Jennifer ca să aducă fetelor cîte o jucărie, aşa că îl vedea mai mult la televizor, cînd era prezentat vizitînd spitale, vorbind cu grupuri de alegători din Cincinnati, surîzător mereu în faţa reporterilor care-i luau interviuri.

De-abia în august, la scurt timp după întoarcerea părinţilor ei din călătorie, o înscrise pe Brianne la grădiniţa la care merseseră şi copiii lui Jimmy. Gîndul de a o da pe Chelsea la o creşă îi încolţi în minte, dar mama ei nici nu voia să audă de asta.

– Dacă insişti să lucrezi... începu mama ei.

– Da, mamă, spuse Jennifer. Trebuie şi tu ştii prea bine de ce.

– Bine, atunci voi avea eu grijă de ea.

– Nu te pot încărca pe tine.

– De ce nu?

– Fiindcă tu şi tata sînteţi la pensie.

– Şi? ne-am retras din slujbă, dar nu şi din viaţă.

Trebuie să facem ceva.

– Asta vreau să spun. Aţi crescut doi copii şi de acum încolo trebuie să faceţi ce vreţi cu timpul vostru.

– Dacă te-ar auzi cineva vorbind, ar crede că sîntem cu un picior în mormînt.

– Nu e adevărat. Dar nu trebuie să fiţi legaţi de un copil de doi ani.

– Chelsea nici nu a împlinit doi ani, spuse mama sa.

– Va împlini în ianuarie şi mai sînt numai cîteva luni.

– Dar cine a spus că ne legăm? întrebă tată ei luînd-o în braţe pe Chelsea cînd trecu pe lîngă el. Scoase un cleşte din buzunarul pantalonaşilor Chelsei şi o puse la loc pe pămînt. Dacă vrem să mergem undeva, o vom lua cu noi pe micuţa brioşă. De unde ai furat cleştele, domnişoară?

Chelsea îl privi galeş pe bunicul său.

– Din garaj.

– Şi ce căutai în garajul meu, domnişoară?

– Repar, bunicule.

– Repari? întrebă tatăl lui Jennifer. Dumnezeule, haide să vedem ce năzbîtie ai mai făcut. Să ştii că, dacă ai încercat să-mi demontezi carburatorul, va trebui să-l montezi la loc.

– Doar vezi ce poznaşă este, îi spuse Jennifer mamei sale după ce tatăl ei ieşi din cameră cu fetiţa.

– La fel erai şi tu la vîrsta ei, zise mama sa.

– Totuşi e o mare diferenţă. Să mă corectezi dacă greşesc, dar nu cred că am trecut printr-o fază cînd încercam să demontez orice îmi cădea în mînă.

– Chelsea...?

– Da, mamă, ascultă-mă, zilele trecute era să fac infarct. Am intrat în camera ei şi am găsit-o cu o şurubelniţă în mînă, încercînd să desfacă lada cu jucării. De unde a luat şurubelniţa, nu ştiu, dar, dacă nu ajungeam la ea cînd trebuie, putea să o bage într-o priză.

– Oh, Jenny, e doar curioasă. Va creşte şi îi va trece.

– Nu sînt prea sigură. Situaţia se complică pe mă-

sură ce avansează în vîrstă.

– Bine, dacă aşa stau lucrurile, ar fi bine să te gîndeşti să o dai la o şcoală tehnică, atunci cînd va creşte.

– Dar...

– Dar nimic. Tatăl tău şi cu mine vrem să o ţinem la noi, dacă eşti de acord, şi cu asta basta. Mai ales că dacă o avem pe Chelsea lîngă noi, avem ceva de făcut cînd nu călătorim. E destul să-l am pe aiuritul meu pe cap douăzeci şi patru de ore pe zi, cînd sîntem în maşină, dar acasă e altceva. Trebuie să aibă şi el o preocupare, fiindcă mă împiedic în el toată ziua. Copila e numai potrivită aici.

– Deci o să mai plecaţi?

– Cum să nu? În fiecare vară mergem la pescuit în Wisconsin sau Canada, iar iarna mergem în Florida şi Arizona, la Marjorie, mama lui Richard. Aşa va fi pînă ce bunul Dumnezeu va hotărî altminteri. De ce crezi că nu am mai pleca, acum că te-ai întors acasă, cu fetele? După părerea mea, nu trebuia să pleci de la bun început.

Jennifer ştia că discuţia va lua această întorsătură mai devreme sau mai tîrziu; ar fi dorit însă să vină mai tîrziu. Ştiuse de la început că mama sa nu-l plăcuse pe Reede; îl tolerase fiindcă era soţul fiicei sale, dar nu-l plăcuse cu adevărat. Sentimentele tatălui său erau de totală indiferenţă; atît timp cît Reede fusese bun cu ea – şi Reede totuşi aşa fusese pînă la capăt – el nu avea nimic de obiectat împotriva lui.

– Mamă, nu am avut prea mult de ales. Reede a primit misiunea în străinătate imediat după cununie. A trebuit să plec cu el.

– Nu la asta m-am referit, ştii bine, zise mama ei. Nu trebuia să te fi măritat cu infatuatul acela. Ţi-am spus şi atunci că trebuia să mai aştepţi, pînă ce vei găsi pe cineva mai bun sau pînă ce...

Mama lui Jennifer se opri brusc şi se întoarse să spele legumele pentru mîncare. Nu era nevoie să-şi ter-

mine fraza; Jennifer ştia ce ar fi spus şi o surprinse.

– Stai puţin. Vrei să-mi spui că ai fi dorit să-l aştept pe Richard? Credeai că el – mă rog – şi-ar fi dat seama de greşeala făcută şi ar fi divorţat de Therese?

Mama ei se crispă şi ridică din umeri:

– M-am gîndit şi la asta, da.

– Dar credeam că nu erai de acord cu Richard.

– Că nu eram de acord cu Richard? întrebă ascuţit mama ei. Dumnezeule, Jenny, era ca propriul meu fiu. L-am şters la nas pe el şi pe fratele tău, am strîns în urma lui, l-am certat, l-am bătut la fund cînd m-a enervat... Singurul lucru care-l făcea să nu fie cu adevărat fiul meu era că nu-l născusem eu, altfel era fiul meu cum era şi al mamei lui.

– Atunci de ce-mi spuneai mereu să ies din camera lui Jimmy cînd venea el?

– Fiindcă acum zece ani era prea mare pentru tine, iar tu erai prea tînără pentru el, de aceea.

Jennifer pufni pe nas, nelămurită.

– Mamă, dar nu înţeleg. Totuşi există şi acum aceeaşi diferenţă între noi.

– Nu chiar. Tu nu mai ai şaptesprezece ani, iar el nu mai are douăzeci şi şapte. Sînteţi amîndoi maturi acum. Puteţi să vă asumaţi responsabilităţile şi obligaţiile unei căsnicii.

– Căsnicii? *Nu şi tu, mamă!*

– Uite, draga mea, spuse mama lui Jennifer ştergîndu-se pe mîini. Nu vreau să înţelegi greşit ce ţi-am spus adineauri. Nu cred în divorţ – nu am crezut niciodată şi nu voi crede vreodată. Cînd doi oameni se căsătoresc, trebuie să rămînă aşa, indiferent dacă-i bine sau rău. De multe ori, însă, cred că e mai mare păcatul de a te căsători cu persoana care nu trebuie, apoi să încerci să rămîi cu ea. Numai Dumnezeu ştie că Therese a fost pentru Richard ce a fost Reede pentru tine.

– La început nu a fost nepotrivită pentru el.

– Ba da, a fost. S-a dovedit că este pînă la urmă şi

asta contează.

– Nu, mamă, contează că pentru Richard a fost ce-i trebuia lui atunci, ce-şi dorea el. Cred că acest lucru a fost valabil şi la mine cu Reede. Jennifer făcu semn cu mîna. Nici nu ştiu de ce purtăm această discuţie. Trecutul e trecut şi nu-l putem schimba. Cînd Richard s-a însurat cu Therese, eu... Jennifer se opri, căutînd cuvîntul cel mai potrivit care să-i exprime sentimentele de atunci. Mă rog, aproape că mi-a sfîşiat inima.

– Ştiu, iubito, îmi amintesc. Mergeai prin casă ca o fantomă, timp de cîteva zile.

– Nu a fost o poveste de adolescentă îndrăgostită, cum credeai şi tu şi tata. A fost ceva adevărat, dar mi-a trecut şi cu timpul am înţeles că nu mai pot aştepta o viaţă, ca el să se despartă de ea. Aş fi fost o proastă dacă aş fi făcut asta.

– Nu sînt sigură, spuse mama ei. După cum au ieşit toate, se pare că ar fi fost mai bine să rămîi nemăritată. La fel ar fi fost şi pentru Richard.

– Bine, nu pot vorbi pentru Richard, ci doar pentru mine. Mă bucur că m-am măritat cu Reede, oricum.

– Cum poţi spune una ca asta, după cîte ţi-a făcut... sau nu ţi-a făcut?

– E simplu, mamă. Dacă nu m-aş fi măritat cu el, nu le-aş fi avut pe Brianne şi pe Chelsea.

– Nu, dar ai fi avut alţi doi copii cu alt bărbat. Mama lui Jennifer păru că se mai calmează cînd veni vorba de fete. Sînt adorabile şi le iubesc, deşi bărbatul acela e tatăl lor.

Tatăl lor Jennifer băgă capul pe uşa bucătăriei:

– Ce face cina?

– Se face, spuse soţia lui cu severitate.

– Bine. Mi s-a făcut foame şi la fel simt şi nepoatele tale. Chelsea mai are puţin şi începe să roadă picioarele mesei din sufragerie, iar eu cred că îi voi ţine companie.

– Luaţi şi mîncaţi doi morcovi pînă atunci, spuse mama lui Jennifer. Să vă potoliţi foamea.

– Unde e Brianne? întrebă Jennifer.

– În sufragerie, se uită la televizor, îi spuse tatăl ei. E lipită cu nasul de ecran. Ai jura că nu a mai văzut o emisiune pînă acum. Aveaţi televizor în Italia, nu-i aşa?

– Da, dar nu ne uitam prea des.

– Bine, doamnelor, vă rog să mă anunţaţi cînd sînteţi gata să ne hrăniţi. O să le duc pe fete să se spele pe mîini şi pe faţă. Chelsea e murdară pînă peste cap fiindcă s-a jucat în garaj.

Jennifer rîse cînd tatăl ei dispăru din prag.

– Mă surprinzi, mamă.

– De ce? Ce am făcut?

– Ai spus că tata e un aiurit bătrîn.

– Fiindcă acesta e adevărul.

– Nu e aşa. E un om minunat.

– Să-ţi spun ceva, draga mea. Cînd trăieşti alături de un om ca tată tău aproape patruzeci de ani, ca mine, îi vei spune neapărat aiurit. Are şi el punctele lui bune, te asigur, dar în rest, îţi jur că nu e decît o bătaie de cap. Şi spun asta ca să fiu blîndă.

– Dar e bătaia ta de cap, nu-i aşa?

Mama ei rîse şi privi spre uşa pe care ieşise soţul ei.

– Da, mulţumesc lui Dumnezeu, este al meu.

Cu timpul, Jennifer ajunse să se simtă mîndră de modelele ei. Noul model a fost îmbunătăţit, iar cînd l-a terminat, nu mai arăta deloc ca la început, ci părea chiar elegant. Vase, farfurioare şi căni, în formă de frunze de diferite dimensiuni purtau pe ele modelul discret verde-pal, iar bolurile pentru cereale şi cănile de cafea, în nuanţe pastelate, cu acelaşi model, arătau ca nişte flori delicate. Jennifer era sigură că şi lui Antonio îi plăceau.

În mai puţin de o lună, mai repede decît se aşteptase, *Caseta chinezească* primi un nou transport de vase pictate cu noul model, de la Amalfi. După aceea se trecu la comenzi lunare, care să împrospăteze stocul care se diminua cu fiecare săptămînă. De îndată ce soseau comenzile, ele erau imediat vîndute. La fel se întîmpla şi cu cataloagele care acum nu mai aveau zece pagini, ci treizeci. Crescură şi dimensiunile catalogului care prezenta în culori variate toată gama de produse importate din Italia..

– Cred că Josie şi Suzanne petrec mult timp lucrînd la ele, spuse Jennifer într-o după-amiază, în timp ce despachetau un nou transport de broşuri. Sper că nu-şi neglijează copiii şi soţii din această cauză.

– Cu cît cîştigă aceste două doamne – să nu mă înţelegi greşit, merită banii primiţi – soţii şi copiii lor ar trebui să le ajute, spuse Diane.

– Poţi să mai spui asta o dată, interveni Geneva. Cataloagele ne-au triplat veniturile.

– Mereu mă întrebam, zise Diane, a cui a fost ideea. A lor sau a ta?

Jennifer surîse, deşi se simţea puţin vinovată.

– A nici uneia dintre noi. A fost ideea lui Doug.

– A cui? întrebară în cor Geneva şi Diane.

– Doug – sergent Douglas Blaisdell, spuse Jennifer. E un fel de reporter al ziarului NATO din Napoli. De fapt, e un săptămînal, mai degrabă decît un ziar. Prezintă noutăţi pentru americanii din baza NATO de la Napoli. Doug a venit cu ideea pentru catalog. El a făcut şi fotografile.

Din cîte ştia Jennifer, tot el le făcea şi acum, deşi nu primea nici un ban. Oricare altă persoană ar fi cerut retribuire, sau o compensaţie pentru timpul şi efortul său, dar Doug nu era oricine. El era o persoană deosebită, generoasă, în mai multe privinţe.

De cînd venise în Cincinnati nu se mai gîndise la el. La început fusese prea ocupată, reflectă acum, cînd

mergea spre casă. Era ocupată să-şi organizeze viaţa din nou, să fie o mamă bună pentru Chelsea şi Brianne, să lucreze la magazin. De-abia acum înţelegea cît de mult îi datora lui Doug, pentru generozitatea şi bunătatea lui, chiar şi pentru faptul că o cicălise cîndva să încerce să facă ceva cu viaţa ei, în loc să şi-o iroseasc㠎. Trebuia să-i mulţumească fie şi numai pentru că fusese lîngă ea cînd avusese nevoie de cineva. Pentru toate acestea ştia că nu va putea să-l recompenseze niciodată. Nu cu bani, pe care probabil că i-ar fi privit ca pe o insultă şi i-ar fi refuzat; nu cu un telefon, care ar fi fost un efort minim; nu cu o scrisoare pe care ar putea-o considera ca o încercare de a restabili legătura cu el, lucru pe care nu şi-l dorea.

Doug era trecutul ei, realiză Jennifer cu tristeţe. Deocamdată Doug era pentru ea o amintire plăcută, pe care o va păstra tot restul vieţii. Împărtăşiseră împreună cîteva clipe de intimitate, lucru care nu ar fi trebuit să se întîmple. Această întîmplare nu-i lăsase gustul dulce al adulterului, ci sentimentul de vinovăţie pentru a-şi fi încălcat jurămintele cununiei şi regretul că riscase să-l îndurereze pe Doug, pe care îl considera prieten. Dar el era trecutul ei. Viitorul ei era...

Care? se întrebă. Care era viitorul ei? O viaţă în singurătate, în care să muncească, să-şi vadă de familie, de fete, pentru a rămîne cu mintea întreagă? Nu, trebuia să existe şi altceva.

Capitolul 26

Prima joi din noiembrie, ziua alegerilor, debută rece şi însorită. Aerul mirosea a iarnă, iar Jennifer le îmbrăcă pe fete şi plecă de acasă. După ce o lăsă pe Chelsea la părinţii ei, apoi o duse pe Brianne pînă la poarta grădiniţei, merse la centrul de votare pentru a-şi exprima alegerea noului senator de Ohio. Cînd ieşi din cabină zîmbi, fiindcă presimţea cine va fi acesta.

– Astă seară e agitaţie mare, spuse Geneva cînd o văzu că intră în birou, ceva mai tîrziu.

– Da, ştiu. Jennifer îşi scoase paltonul, îl agăţă în cuier, apoi îşi suflecă mînecile puloverului tricotat, de culoarea piersicii şi se pregăti de lucru.

– Ei, de-abia aştept, spuse Diane. Richard Lassiter e un adevărat politician, din cîţi oameni am cunoscut eu, iar diseară, după ce va fi ales, am de gînd să petrec pînă tîrziu. Mi-am pregătit rochia şi pantofii acasă. La prînz am oră la cosmeticiană, la coafor şi la manichiură. Tu te-ai pregătit? Băieţii mi-au promis solemn că vor fi cuminţi în timp ce eu şi Jimmy vom merge la sediul lui Richard, diseară. Dacă nu vor fi cuminţi, le-am spus că-i omor. Se uită la Jennifer. Nu trebuie să întreb. Ştiu că

pleci mai devreme.

– Pentru ce?

– Ca să te pregăteşti pentru diseară, prostuţo. Centrele de votare se închid la şapte fix, iar atunci începe petrecerea.

– Nu, nu plec devreme, spuse Jennifer calmă.

Diane păli uşor:

– Doar vii diseară, nu?

– Da, dar nu plec de la birou la prînz, ca tine. Vreau să-mi termin treaba, apoi să închid ca în fiecare joi. Apoi mă duc să le iau pe fete, să le dau să mănînce, să o aştept pe baby-sitter, apoi...

– Jenny, o întrerupse Diane luînd-o uşor pe după umeri, apoi conducînd-o spre un scaun. Ascultă-mă cu atenţie, draga mea. În afara zilei cînd Richard şi-a dat examenul în avocatură, cred că seara aceasta va fi cea mai importantă din viaţa lui. Întreg viitorul lui stă în mîinile alegătorilor din Cincinnati. Acum, ştiu că te place foarte mult şi că şi tu îl placi... mă rog, ca frate, cred. Dar, crede-mă, frate, nefrate, nu cred că ar fi prea încîntat de ideea ca tu să apari în seara victoriei sale în alegeri îmbrăcată în blugi, sau ceva care ar arăta asemănător cu hainele primite de la Armata Salvării.

Jennifer o privi uluită pe Diane.

– Săptămîna trecută am fost la cumpărături.

– Zău?

– Am cumpărat o rochie nouă de la *Lazarus.* Jennifer vorbea şi dădea din cap, ca să confirme cele rostite. Deci, nu te vei simţi jenată, fiindcă îmi voi coafa singură părul, îmi voi face unghiile şi mă voi machia înainte de a pleca la hotel. Intenţionez chiar să-mi scot petele de cerneală de pe degete.

Diane îşi coborî mîinile de pe umerii lui Jennifer şi i se adresă Genevei:

– Oh, bine, cred că m-ai pus la punct, nu?

– Aşa meriţi, zise Geneva. Eşti o mare cicălitoare.

– O cicălitoare bătrînă care se amestecă în vieţile

altora, o corectă Jennifer.

– Vă rog să mă scuzaţi, doamnelor, spuse Diane. Poate că sînt cicălitoare şi că faptele mele pot părea unora inoportune, dar nu sînt deloc bătrînă.

– Nu încă, dar eşti pe cale, spuse Jennifer tocmai cînd sună telefonul. Răspund eu.

– Ştii, de multe ori eşti prea dură cu ea, îi spuse Geneva lui Diane în timp ce se îndreptau spre intrare să deschidă magazinul. Ar trebui să o laşi mai moale.

– Ştiu, recunoscu Diane, dar nu pot. Dacă nu fac asta, ar putea să lase cel mai frumos lucru care i se poate întîmpla în viaţă să-i alunece printre degete.

– Vorbeşti despre Richard, nu?

– Nu, despre Tom Selleck. Sigur că vorbesc despre Richard. I-am privit pe amîndoi cum s-au jucat de-a v-aţi ascunselea timp de zece ani, de cînd Jennifer era adolescentă. I-am privit cum se uitau galeş unul la altul, cînd celălalt nu se uita. Am stat chiar deoparte şi i-am privit cum s-au căsătorit fiecare cu cine nu trebuia, iar acum trebuie să suporte consecinţele dezastruoase. Geneva, mi se frînge inima. Ori voi păţi asta, ori îţi jur că viaţa nu e decît o operă bufă. Să-ţi mai spun ceva. Dacă nu se iau curînd, am de gînd să le trag la amîndoi cîte o mamă de bătaie.

– Nu te supăra, Diane, dar nu cred că violenţa este răspunsul.

– Cine vorbeşte de violenţă? Nu-i voi lovi atît de tare ca să-i omor. Vreau să-i lovesc îndeajuns de tare ca să le vină mintea la cap.

Jennifer ieşi din birou cu paltonul pe braţ.

– Trebuie să plec puţin. Vă puteţi descurca singure cîteva minute?

– Sigur că putem, spuse Geneva.

– Da, cum să nu, zise Diane, dar unde te duci? S-a întîmplat ceva cu fetele?

– Nu, dar am ceva de făcut. Nu lipsesc mult. Spunînd acestea, ieşi glonţ pe uşă, iar clopoţelul sună în

urma ei. Diane şi Geneva se uitară cîteva momente în gol, apoi îşi văzură de treburile obişnuite.

Luminile erau aprinse în totalitate şi străluceau orbitor în sala de bal a hotelului *Omni Netherland.* Personalul care-l ajutase pe Richard în campanie era prezent; îmbrăcaţi de la blugi, pulovere şi pînă la costume de seară şi rochii elegante, mai aveau de aşteptat un sfert de oră pînă la închiderea oficială a urnelor, dar ştiau cu toţii care va fi rezultatul şi erau veseli. Victoria practic strălucea în ochii tuturor.

Richard era oricum, dar nu vesel. În camera lui, la etaj, se plimba nervos, întrebîndu-se ce ar putea spune în discurs, dacă ar fi fost ales, sau cum ar putea să-şi ascundă dezamăgirea faţă de adversarul său, dacă ar fi pierdut. Simţea că-i vine să vomite.

– Doamne, cît urăsc aceste clipe, spuse el.

– Da, e neplăcut, spuse Fred Waldrop, managerul de campanie al lui Richard. Dar nu avem încotro.

– Cred că e destul de tîrziu să mă retrag din campanie, nu?

– Să te retragi? îl întrebă Fred pe Richard, de parcă acesta ar fi mărturisit că voia să-şi facă o operaţie de schimbare de sex. De ce ai face asta?

– Sînt avocat. Să fim sinceri, ce ştiu eu despre politică?

– Ceva mai mult decît fraierul de Carruthers, de asta să fii sigur.

– Ar fi bine să ai grijă ce spui. Fraierul acesta ar putea fi reales.

– Nici o şansă. Tu eşti născut pentru postul acesta şi ştii bine. Fred luă o înghiţitură de coniac cu sifon. Totuşi, dacă, printr-o întorsătură neaşteptată a sorţilor,

cîştigă Carruterhs, vreau să ştii că vom păstra legătura, de la mine, din Oklahoma.

– Oklahoma? Credeam că eşti din Kansas.

– Sînt, dar Oklahoma suna mai bine. Nici să nu te gîndeşti să zici că ai pierdut. Stai să vedem rezultatele.

– Da, sigur, să aştept. Pentru tine e uşor să spui. Nu cariera ta e pe tavă.

– Nici a ta. Te poţi întoarce oricînd la meseria de avocat, cîştigînd o sută de miare pe an, asta după impozite. Eu m-aş întoarce într-o saună de birou de relaţii cu publicul.

– Doamne, Howard, ascultă-i ce prostii vorbesc!

Richard şi Fred se întoarseră în direcţia de unde venea vocea feminină şi o văzură pe Francine intrînd în birou, îmbrăcată într-o rochie elegantă. Cei doi se uitară în spatele ei şi-l văzură pe soţul acesteia, un bărbat musculos şi masiv, mergînd ca un căţeluş credincios.

– Nu e de mirare, spuse Francine, observînd paharul cu lichid arămiu din mîna lui Fred. Seara nici nu a început bine, iar ei s-au dat deja la băutură.

– Las-o baltă, Francine, spuse Richard, aşezîndu-se pe un fotoliu, apoi îşi acoperi faţa cu palmele. Nu am chef.

– Vreţi să beţi ceva? îi întrebă Fred, alergînd spre barul bine aprovizionat.

– Da, spuse Howard. Apă minerală, te rog.

– Nu ai chef de ce, Richard? îl interogă Francine, apoi se aşează pe braţul fotoliului şi-l bătu amical pe umăr. De cîştigat această campanie în care ai muncit atît de mult?

– Cine spune că voi cîştiga?

– Oricine are o funcţie.

– Vorbeşte de mama ei, explică Howard.

– Nu-l lua în seamă. E supărat fiindcă l-am obligat să-şi dea jos treningul şi să poarte cravată în seara aceasta. Howard mormăi, apoi îşi trecu degetul prin nodul cravatei. Cînd veneam cu maşina aici, am auzit la

radio că tipul spunea despre tine că eşti favoritul.

– Care tip? Unul dintre disc-jockeii tăi preferaţi?

Francine îl privi amuzată.

– Replica aceasta o voi păstra pentru răspuns mai tîrziu, Richard, fiindcă ştiu că nu eşti în apele tale acum. Nu, tipul nu era disc-jockey. Pentru informaţia ta, era un analist politic la o emisiuine cu public.

Richard nu avea stare, aşa că se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

– Doamne, ce bine era să nu mă fi lăsat de fumat!

– Ai făcut un lucru foarte bun, zise Howard. Ţigările nu-ţi fac bine.

– Şi dăunează şi imaginii tale publice, adăugă Fred. Auzi, cine a venit jos deocamdată?

– Multă lume, răspunse Howard.

Fred îşi învinse nerăbdarea, dar constată că a obţine un răspuns exact de la tipul acesta masiv, care ridica greutăţi pînă la blocuri motor Diesel, era întotdeauna o provocare fără haz.

– A venit cineva important, pe care să-l cunoaştem?

Howard ridică din umeri şi bău apa minerală.

– Cîţiva tipi cu camere de filmat, de la televiziune sînt în hol, aşteptînd să înceapă balul.

– Mamă! exclamă Fred. Ai auzit, Richard? Acum vom ajunge chiar la ştiri.

Richard clătină din cap. Nici ştirile la televiziune nu-l făceau să se simtă mai bine. Era posibil ca întreg oraşul să-l privească pierzînd, felicitîndu-l pe Carruthers, cîştigătorul, în culori.

– L-am văzut şi pe prietenul lui Richard. Tocmai apărea cu maşina în faţa hotelului.

– Jimmy? întrebă Richard, oprindu-se brusc. L-ai văzut pe Jimmy?

– Cred că da, spuse Howard. Nu ştiu cum îl cheamă.

– Da, era Jimmy, confirmă Francine.

– Cine mai era cu el? întrebă Richard.

– Soţia lui, spuse ea.

– Altcineva?

Francine ridică din umeri.

– Am văzut numai bancheta din faţă, nu şi în spate, aşa că nu ştiu.

– Ea nu o să vină, mormăi Richard, reluîndu-şi plimbarea agitată. Ştiu că nu o să vină. I-ar fi prea teamă să nu o vadă cineva şi să pierd din şansele de a fi ales, lucru care este de rîs, fiindcă oricum voi pierde.

Jennifer coborî din spatele maşinii, strîngîndu-şi gulerul paltonului în jurul gîtului cu o mînă, iar cu cealaltă poşeta de seară. Tremură cînd vîntul rece din nord îi învălui picioarele şi-i lipi materialul subţire de pulpe. Dacă ar fi fost inspirată, şi-ar fi pus pe ea pantaloni de catifea, ca Diane, se gîndi acum. Dar, în starea de spirit care se găsea, inteligenţa fusese învinsă de mîndrie. Această seară va fi deosebită în mai multe sensuri.

– Ai grijă de vopsea, îi spuse Jimmy portarului dîndu-i cheile maşinii. Tînărul se uită la aripa stîngă a maşinii care era mai degrabă cojită şi prăfuită, apoi rîse.

– Da, domnule, voi avea grijă.

Jimmy făcu semn cu mîna.

– Doamnelor, după dumneavoastră.

Jennifer intră în holul aglomerat şi observă camerele de filmat şi ziariştii care stăteau într-un colţ. Merse mai încet, în spatele lui Jimmy şi lui Diane, fiindcă nu dorea să fie observată. Dacă erau prezenţi reporteri de televiziune, exista posibilitatea ca şi ziariştii să fie de faţă. Avea de gînd să nu dea ochii cu o anumită doamnă.

Diane îşi dădu seama de gestul cumnatei sale şi o privi dînd din cap.

– Îţi jur, Jenny, că ai devenit paranoică cu chestia asta.

– Mai bine să fiu paranoică, decît să regret, zise ea.

– Se spune altfel, o corectă Diane, dar, oricum, scuza e slabă. Ai acelaşi drept să te afli aici ca şi noi. Sîntem invitaţii lui Richard. El personal ne-a invitat.

– De aceea are atîta grijă, spuse Jimmy. Se gîndeşte la el.

– Oh, dacă ar fi adevărat ce spui, oftă Diane în timp ce se îndreptară spre lifturi. Hei! Unde ne duci? Petrecerea se ţine în sala de bal, nu în lift.

– Ştiu, zise el, dar Richard nu e la petrecere. Cel puţin, deocamdată.

– Atunci unde este? întrebă Diane.

– Sus, în apartamentul său. Jimmy chemă liftul şi se dădu înapoi un pas ca să vadă cifrele luminoase de deasupra uşilor. A spus că ar fi mai bine să aştepte ultimul minut, apoi să apară şi el. Aşa cum fac candidaţii la preşedinţie, ştii?

– Isteţule, spuse Diane rîzînd.

Se auzi clopoţelul şi uşile se deschiseră cu un fîşîit imperceptibil. Cei trei păşiră în cabină, apoi, cînd uşile se închiseră la loc, Jennifer începu să-şi descheie paltonul. Diane îi admiră rochia bleumarin elegantă, cu garnitură de perele şi nasturi aurii la manşetă şi în faţă. Purta în piept o camelie din mătase albă, care dădea rochiei o strălucire deosebită.

– Foarte frumoasă, spuse ea.

– Aşa am crezut şi eu cînd am cumpărat-o, remarcă Jennifer.

– *Albert Nipon,* corect?

– Da.

– Şi ai ales-o singură. Mă impresionezi, Jenny.

– De ce? Poate că ai uitat, dar sînt mare acum şi îmi aleg hainele singură demult.

Diane îşi privi soţul:

– Dragule, am dat de mîncare copilei înainte de a pleca de acasă? Mi se pare caustică.

– Lasă glumele, Diane. Las-o în pace. Şi aşa e destul de stresată, la fel ca Richard. Ca să demonstreze că înţelesese dorinţa de discreţie a surorii sale şi că o aproba, Jimmy se uită la ea şi-i făcu cu ochiul.

Dacă aţi şti amîndoi cît de stresată sînt, se gîndi Jennifer strîngînd mai tare poşeta, *nu aţi mai vorbi aşa.*

Liftul ajunse la etajul camerei lui Richard. Străbătură pe un hol mochetat elegant. Jennifer simţea cum face implozie. Voia ca această seară să fie deosebită nu numai pentru Richard, ci şi pentru ea însăşi. Cînd îl văzu pe fratele său că bate la uşă, ştiu că aşa va fi, indiferent de rezultatul alegerilor. Richard trebuia să cîştige; o simţea cu toată fiinţa ei. Iar cînd va cîştiga, ea va...

Se mustră în sinea ei. Acum nu era cazul să se gîndească la asta; era prea curînd. Va trebui să aştepte ca seara să se deruleze, să aştepte să vadă dispoziţia lui Richard, cît de receptiv va fi, apoi se va hotărî definitiv. Timpul, ştia, trebuia să fie bine-ales; nici prea devreme, nici prea tîrziu.

O femeie brunetă, cu sîni voluminoşi şi buze roşii deschise uşa. Jennifer se gîndi că o cunoaşte, din ziua cînd fusese la biroul lui Richard, ca să vorbească cu asociatul acestuia, Tommy McAffe despre divorţ. Nu putea fi sigură, fiindcă se mai întîmplaseră multe de atunci. Nu conta; Jimmy şi Diane păreau că o cunosc.

– Bună, zise Jimmy. Ce faceţi?

– Nu întreba, răspunse femeia.

Diane intră în cameră.

– E chiar atît de rău?

– Bănuiesc, răspunse femeia, dar pot spune că pentru Richard s-a întîmplat ceva rău începînd cu ora şapte dimineaţa, cînd s-au deschis urnele. Nu ştim care sînt rezultatele preliminare, iar Richard a făcut gaură în covor. Fred va fi beat-criţă cînd se va termina totul, iar Howard suge apă minerală de parcă nu ar mai veni ziua de mîine. Îl înţeleg. Acasă bea apă de la robinet, dar cu

Fred nu ştiu ce se întîmplă de bea atît.

O privi pe Jennifer şi-i surîse prieteneşte. Jennifer rămase şocată.

– Bună, spuse ea întinzînd mîna. Nu ne-am cunoscut pînă acum. Sînt Francine, secretara lui Richard. Tu trebuie să fii Jennifer.

– Da. Mă bucur de cunoştinţă.

Francine arboră mina secretarială şi spuse:

– Ştiu ce vei spune acum. Richard ţi-a spus multe despre mine, nu?

– Da, mi-a spus cîte ceva, în trecere.

– Eram sigură, continuă Francine. Să nu crezi jumătate din cîte ţi-a spus, da? Nu sînt nici tiran, nici vrăjitoare, nu am merite deosebite. Problema e că nu mă pot abţine să nu-l cicălesc pe Richard şi pe ceilalţi din biroul său. Acum, că ne-am cunoscut, ce-ar fi să te alături echipei?

Amuzată de purtarea degajată al femeii, Jennifer intră şi-l văzu pe Richard plimbîndu-se nervos, aşa cum spusese Francine. Se plimba prin faţa draperiilor, se ştergea la ceafă sau îşi trecea degetele prin păr. Părea că nu vede nimic în jurul său. Cînd îşi ridică privirea şi o văzu pe Jennifer, se opri brusc.

– Ei, cine ar fi zis? spuse Francine. Poate că nu va fi cazul să chemăm ambulanţa. Clătină din cap rîzînd, se duse la bar şi se aşeză lîngă un bărbat cu muşchi puternici şi ceafă de taur. Cînd ridică piciorul să se aşeze pe scaunul înalt i se văzu jumătate de pulpă prin crăpătura rochiei care curgea în jos, pînă la marginea pantofului cu toc înalt şi subţire.

– Bagă limba în ură, Jimmy, spuse Diane. Au început să-ţi curgă balele.

– Ştiu, spuse acesta. Aşa fac cînd o văd pe Francine.

– Sau pe oricare femeie cu picioare lungi de o milă. Haide, dragule, adu-mi ceva de băut.

Richard şi Jennifer nu dăduseră atenţie discuţiei amuzante, fiindcă se priveau intens.

– Ai reuşit, spuse el, luînd-o de ambele mîini.

– Aşa se pare, nu?

– Credeam că nu mai vii.

– Era cît pe ce să nu vin, zise ea. Dar nu puteam rămîne acasă. Trebuia să fiu alături de tine cînd îl învingi pe Carruthers.

Richard rîse crispat, iar telefonul sună.

– Din gura ta, spre urechile Domnului, draga mea, spuse el.

– Gata, copii, spuse Fred alergînd să răspundă. Telefonul era conectat direct cu oamenii lui Richard, care aşteptau rezultatele în sala de bal. Fred ascultă informaţia dată de adjunctul său şi zise:

– Da, am înţeles.

Richard o strînse pe Jennifer de mînă. Cînd conversaţia luă sfîrşit, Fred puse receptorul în furcă şi rupse din carnet foiţa pe care notase rezultatele.

– Deocamdată stăm bine, spuse el. Numai un procent din buletine au fost numărate, dar se pare că avantajul îl are Carruthers, cu o mică diferenţă.

– Doamne, ştiam eu, spuse Richard dezamăgit, iar umerii îi căzură spre înainte.

– Hei, înveseleşte-te, îl sfătui Fred. Vestea e bună.

– Cum să fie bună? întrebă Richard.

– Rezultatele au fost obţinute de la numărătorii lui Carruthers, spuse Fred. Ale tale nu au sosit încă. Dacă te iei după numărătoarea din culisele lui Carruthers, îţi închipui cam care e situaţia reală.

– Da, sigur, spuse Richard nesigur, apoi dădu drumul mîinilor lui Jennifer şi îşi trecu degetele prin păr. Jennifer îi resimţi dezamăgirea şi dori să facă orice pentru a-l susţine. *Cînd eşti la îndoială, foloseşte-ţi forţa,* se decise ea şi-l împinse pe canapea.

– Relaxează-te, Richard, spuse ea. Cu un procent

avantaj, Carruthers nu poate cîştiga.

– Nu, dar e semn bun pentru el.

– Vrei să cîştigi alegerile sau nu?

– Vreau.

– Atunci gîndeşte-te la victorie, nu la înfrîngere.

– La victorie?

– Da, la victorie, spuse ea.

Richard o privi în ochi cîteva secunde, apoi răsuflă din greu.

– Da, bine, victorie.

– Aşa, băiete, spuse Fred, făcîndu-i semnul victoriei lui Jennifer.

În ciuda prezenţei lui Jennifer şi faptului că nu se despărţise de el nici o secundă, următoarele trei ore îi părură lui Richard o veşnicie. De fiecare dată cînd Fred răspundea la telefon, informaţia obţinută era că avantajul îl deţinea Carruthers cu un procent. La ora zece sorţii păreau că se schimbă. Fuseseră numărate cincisprezece la sută din buletine şi Richard preluase conducerea cu un avantaj mic.

Ora unsprezece aduse schimbarea dramatică a situaţiei. Richard conducea cu doi la unu. Apoi crescu pînă la trei la unu. Mai departe telefoanele anunţau veşti bune. Fred îi ţinea la curent şi veselia începuse să se instaleze în apartamentul lor.

– Eşti noul senator, spuse Jimmy bătîndu-l pe umăr cu pumnul, aşa cum făcea de fiecare dată la meciurile de fotbal din vremea copilăriei.

– Să fiu al naibii dacă nu ies, zise Richard, alăturîndu-se veseliei generale. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

– Se pare că în biroul lui Carruthers se va anunţa vestea înfrîngerii, spuse Fred.

– Îmi pare rău că trebuie să vă stric momentele de efuziune masculină, îi întrerupse Francine, dar nu credeţi că ar fi o idee bună să mergem cu Richard jos? Nu

a cîştigat alegerile de unul singur. A avut alături de el o mulţime de oameni.

– Care doresc să-l vadă alături de ei cînd vor fi anunţate veştile bune, completă Diane.

– Exact aşa gîndeam şi eu, spuse Fred aranjîndu-şi cravata, apoi îşi luă haina. Merg jos şi le spun că vii, bine?

– Mergem şi noi cu tine, spuse Francine. Îl luă de braţ pe soţul ei care tocmai ieşea din baie. Haide, Howard.

– Mergem acasă? întrebă el.

– Nu, dragă, nu încă. Ne mutăm de la apă minerală la lucruri mai tari. Şampanie.

Howard se încruntă, apoi ridică din umeri.

– Cred că un pahar nu face rău.

– Aşa, bravo, zise ea. Eşti sufletul petrecerii.

– Cred că ar trebui să mergem şi noi, zise Diane.

– Staţi că venim şi noi, spuse Richard ţinînd-o de mînă pe Jennifer. Mai am nevoie de un minut ca să fiu gata.

Minutul lui Richard se transformă în zece, iar cînd reveni în camera principală arăta ca un adevărat senator: cu părul aranjat, cravata şi costumul în ordine.

Jennifer rămăsese singură în cameră.

– Nu au vrut să aştepte, spuse ea.

– Atunci, hai să ne grăbim şi noi.

– Nu. Mai avem puţin timp. Richard, să fiu sinceră, eu i-am rugat să se ducă înainte. Vreau să-ţi spun ceva.

– Avem destul timp?

– Cred că da. Nu durează mult. Scoase din poşetă un act sigilat şi i-l dădu lui Richard. El nu-l deschise, fiindcă ştia ce cuprinde.

– Divorţul tău?

– Da, hotărîrea definitivă a sosit azi după-amiază. Acum sînt liberă legal şi oficial.

– Se pare că amîndoi am obţinut pînă la urmă ce

ne-am dorit.

– Tu ai meritat, însă. Dar eu? Nu prea. Se întoarse şi puse în geantă actul. Ţii minte la Roma, cînd mi-ai spus că mă iubeşti şi că vrei să te însori cu mine, iar eu te-am refuzat pe motiv că eram încă măritată? Apoi, în seara cînd am venit acasă, m-ai cerut din nou, iar eu am spus că nu eram pregătită şi că nu voi fi niciodată pregătită?

Richard îşi ţinea cu greu cumpătul.

– Da.

– Apoi de atunci am insistat să stai departe de mine, fiindcă nu voiam să pierzi alegerile?

– Da.

– Bine, acum încerc să-ţi spun că... Jennifer se întrerupse şi oftă, apoi îl privi în faţă. Doamne, Richard! Încerc să-ţi spun că nu-mi place să fiu singură. Am încercat, cred că am şi reuşit, dar nu-i bine deloc. Mi-e dor să fiu cu cineva căruia să-i placă să fie cu mine. Mi-e dor să mă culc lîngă un trup cald noaptea şi îmi displace cînd trebuie să apăs butonul pernei electrice, ca să mă încălzesc. Vreau să strîng în braţe pe cineva pe care să-l iubesc şi care să mă iubească la rîndul său. La naiba, Richard, te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Am încercat să mă covnig că nu e aşa, să cred că e mai bine pentru amîndoi să stăm separat, dar în ultimele luni am dus-o cel mai rău de cînd mă ştiu. Jennifer trase aer în piept. Ştii că ar trebui să vină din partea ta, dar acum e rîndul meu. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Richard se apropie de ea, o luă în braţe şi o strînse fără să spună nimic. Apoi:

– Oh, Jennifer... Vorbele îi rămaseră în vînt şi buzele i le cereau pe ale ei.

Jennifer simţea profundul respect şi adînca iubire pentru acest bărbat masiv care o strîngea lîngă el, în timp ce inima începu să-i bată cu putere. Dacă ar putea să trăiască pînă la capătul vieţii alături de Richard, ar muri ca o femeie fericită. Asta îşi dorea acum. Asta

dorise dintotdeauna.

Richard o sărută cu pasiune, dar se opri la timp, fiindcă ştia că înlănţuirea mai îndelungată a buzelor i-ar fi luat minţile cu totul. Avea o altă treabă presantă în acest moment, iar Jennifer va trebui să mai aştepte puţin.

– Sper că asta a însemnat un da, zise Jennifer.

– Cu siguranţă că nu a fost un nu.

– Deci, eşti de acord?

– Vom vedea, spuse el făcîndu-i cu ochiul.

Capitolul 27

Cei doi businessmeni obosiţi intrară în aeroport pe poarta terminalului de sosire, cu genţile pe umăr.

– O vezi? întrebă cel scund şi corpolent, într-o italiană fluentă.

– Nu încă, unchiule, răspunse cel înalt şi tînăr, ridicîndu-şi capul peste mulţime şi căutînd un chip cunoscut.

– Am venit atîta drum, iar ea uită de noi?

– Nu ştiu. Nu am mai văzut-o de patru-cinci ani. Se poate.

– Probabil că nu a primit telegrama noastră. Bărbatul în vîrstă se uită sever la nepotul său. Poate că nu ai trimis-o. Ai trimis-o, Antonio?

– *Si, si,* am trimis-o, spuse cel tînăr. Nu-ţi mai face griji. Dacă e aici, o vom vedea. Dacă nu o găsim, vom lua un taxi.

– Un taxi? mormăi bătrînul. Dacă facem asta, să mă laşi pe mine să mă tîrguiesc, *capisce?* Îi cunosc pe şoferii de taxi. Ne duc la hotel prin Florida. Sînt toţi nişte ţigani deghizaţi. Te fură din ochi.

– Unchiule Giancarlo, nu există ţigani în America.

– Nici unul?

– Nici unul. Chiar dacă ar fi, nu... Antonio se întrerupse brusc fiindcă zări la distanţă pe cineva cu păr blond. O văd, unchiule.

Bătrînul se ridică pe vîrfuri, dar nu văzu nimic de mulţime.

– Eşti sigur că e Jennifer Avery a noastră?

– Da, ea este, dar unchiule, acum se numeşte Jennifer Lassiter. S-a recăsătorit, ai uitat?

– Ah, *si.* Divorţată, nu e bine.

– Ba da, pentru Jennifer e bine. Antonio Antonelli surîse fiindcă mulţimea se risipise şi zări în braţele lui Jennifer ceva bleu. Apoi îl văzu pe bărbatul înalt de lîngă ea ţinînd de mînă un puşti care de-abia dacă avea doi ani. Între ei doi văzu două fetiţe, una mai înaltă, cam de opt ani, iar cealaltă mai micuţă, de patru ani. Pentru ea divorţul a fost bun.

Jennifer zîmbi cînd îi văzu pe cei doi italieni.

– Iată-i, îi spuse lui Richard şi veni în întîmpinarea lor. Ce bine-mi pare că vă revăd. Bun venit în America!

– Da, bun venit, spuse Richard luîndu-l în braţe pe puştiul de doi ani ca să dea mîna cu cei doi străini.

– Giancarlo, Antonio, vi-l prezint pe soţul meu, senatorul Richard Lassiter. Ele sînt fiicele mele, Brianne şi Chelsea, apoi fiii mei, David şi Michael. Richard, fetelor, dînsul este signor Giancarlo Filardi din Napoli şi nepotul său, Antonio Antonelli din Amalfi.

– Ah, ce copii drăguţi, spuse Antonio studiindu-le pe fetele cu părl blond şi ochi albaştri, semănînd foarte mult cu mama lor, apoi pe cei doi băieţi cu păr şaten, ondulat şi ochi verzi, ca tatăl lor. *Molto splendidamente.*

– *Grazie,* spuse Jennifer. Fetele făcură acelaşi lucru spontan.

– *Senatore, ai?* întrebă Giancarlo, impresionat că dăduse mîna cu un bărbat important.

– Da, spuse Jennifer, dar nu pentru mult timp, din fericire.

– Vă daţi demisia din postul guvernamental? întrebă Antonio.

– Dacă voi cîştiga alegerile, va trebui, zise Richard. Nu poţi deţine două posturi deodată în America.

Antonio o privi pe Jennifer nelămurit.

– Da, zise ea. S-a hotărît să candideze pentru postul de guvernator.

– Guvernator e mai bine decît senator? întrebă Antonio.

– Mult mai bine, spuse Richard.

– După ce va fi guvernator de Ohio cîţiva ani, va putea candida la preşedinţie, spuse Jennifer.

– Ah, preşedinte! exclamă Giancarlo radiind.

– America voastră, spuse Antonio, e foarte mare şi primitoare, nu?

– Aşa credem şi noi, răspunse Jennifer. De aceea v-am invitat la noi. Vrem să vedeţi cu ochii voştri cum e aici.

– Vom avea timp? întrebă Antonio. Credeam că ne-ai invitat aici pentru afaceri.

– Da. Vreau să spun că eu şi asociatele mele v-am invitat, dar cu afacerile vom termina în cîteva zile. Vrem să vedeţi olăria de aici, pe care au construit-o părinţii mei şi cu mine. Să vedeţi magazinul unde se vinde marfa. Dacă doriţi, puteţi să vizitaţi şi ţara. Ştiu că vă va face plăcere.

– Vei fi şi tu cu noi? întrebă Antonio.

– Din păcate, nu. După cum vedeţi, zise Jennifer, am multe responsabilităţi.

– Ah, *si, bambinos,* spuse Antonio. Sînt mici, dar responsabilităţile sînt mari.

– Foarte, recunoscu ea, zîmbindu-i lui Richard. Acesta îi făcu cu ochiul şi o prinse de talie.

Jennifer recunoscu drumul parcurs în ultimii patru

ani, de cînd se hotărîse să plece din Italia şi să revină acasă, în Cincinnati. Poate că nu-şi făcuse încă rădăcini pentru ea şi copii, lucru care înainte i se părea esenţial – acum se căsătorise şi urmau să se mute la Columbus, capitala statului şi această mutare era în dezacord cu concepţiile ei. Dar faptul că era alături de Richard, bărbatul pe care-l iubea, reprezenta o rădăcină mult mai adîncă decît oricare alta. El era casa ei, temelia vieţii ei. Asta va fi întotdeauna pentru ea.

Jennifer era deja convinsă că nu şi-ar fi dorit altceva.

SFÎRŞIT

„CARTEA PRIN POŞTĂ“

1.	AMANTA	Jackie Collins	2451
2.	AMANŢI ŞI JUCĂTORI I,II	Jackie Collins	6814
3.	CEEA CE MI SE CUVINE	Doris Mortman	4216
4.	DUBLU TESTAMENT	Kate Coscarelli	3872
5.	JURĂMINTE	Rebecca Forster	3186
6.	ACUM ŞI ÎNTOTDEAUNA	Danielle Steel	3200
7.	DIMINEAŢA, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	5500
8.	INSULA	Ion Lilă	3000
9.	LACE 2	Shirley Conran	4608
10.	OBSESII	Stuart Woods	3137
11.	OAZA VISURILOR	Philip Shelby	3872
12.	TABU	Elizabeth Gage	4216
13.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey şi John Castle	2750
14.	A IUBI ŞI A PREŢUI	Joan Elliott Pickart	2157
15.	ARŞIŢA VERII	Faye Hughes	2598
16.	BRĂŢĂRI DE ARGINT	Sandra Chastain	2598
17.	BĂRBAŢI DE GHEAŢĂ	Helen Mittermeyer	2157
18.	DUPĂ MIEZUL NOPŢII	Linda Warren	2549
19.	AMINTIRI OBSEDANTE	Erin Pizzey	3700
20.	DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE	Kay Hooper	2157
21.	E ATÎT DE TIMID	Linda Cajio	2157
22.	FERMECĂTOAREA	Gail Douglas	2157
23.	ÎNCREDEREA	Jan Hudson	2598
24.	ÎNGERUL PĂZITOR	Leanne Banks	2157
25.	ÎN VÎRTEJUL FURTUNII	Tami Hoag	2598
26.	LEGĂTURĂ DUBIOASĂ	Helen Conrad	2598
27.	ÎNGERII DE LA MIEZUL NOPŢII	Norma Beishir	3950
28.	ORDINELE CĂPITANULUI	Susan Connell	2157
29.	OCHII STRĂINULUI	Billie Green	2157
30.	PRINŢUL REBEL	Linda Cajio	2598
31.	PRINŢUL DEŞERTULUI	Iris Johansen	2549
32.	REGĂSIRE	Jan Hudson	2598
33.	SATIN NEGRU	Danna Kauffman	2598
34.	SE CAUTĂ UN SOŢ	Charlotte Hughes	2157
35.	ŞOAPTE DE DORINŢĂ	Joan Elliott Pickart	2157
36.	ÎN GURA LUMII	Lucianne Goldberg	3500
37.	UN BĂRBAT DE NĂDEJDE	Deborah Harmse	2549

38.	ULTIMUL EROU AMERICAN	Ruth Owen	2157
39.	UMBRA LUI CASEY	Olivia şi Ken Harper	2157
40.	UN VIS FRUMOS	Mary Kay McComas	2598
41.	ARTIFICII	Marcia Evanick	2650
42.	DRAGOSTE DUBLĂ	Francine Pascal	2157
43.	SECRETE TANDRE	Francine Pascal	2353
44.	IUBIRI INTERZISE	Kate Alexander	4700
45.	INSULA IUBIRII	Patt Bucheister	2900
46.	CHIPUL FĂRĂ MASCĂ	Sidney Sheldon	1500
47.	DADDY	Danielle Steel	2700
48.	LÉONIE	Elizabeth Adler	2400
49.	NEVESTELE DE LA HOLLYWOOD I, II	Jackie Collins	2200
50.	ROCK STAR I,II,III	Jackie Collins	4200
51.	VEDETA	Kate Coscarelli	3000
52.	FUGA DE CELEBRITATE	Sandra Brown	2000
53.	DRAGOSTEA ÎNVINGE	Joan J. Domning	2650
54.	TOVĂRĂŞIE COMPROMIŢĂTOARE	Theresa Gladden	1200
55.	VALETUL ŞI STĂPÎNA LUI	Anne şi Ed Kolaczyk	1200
56.	INIMI RIVALE	Francine Pascal	1500
57.	FATA NEPOTRIVITĂ	Francine Pascal	1500
58.	BLESTEMUL PREOTESEI	R.L. Stine	1500
59.	PĂIANJENUL ATACĂ	R.L. Stine	1500
60.	SÎNGELE MONSTRULUI	R.L. Stine	1500
61.	O INVITATĂ SURPRIZĂ	Billie Green	2900
62.	MULT PREA CELEBRE	Joan Collins	4700
63.	DANSEAZĂ CÎT MAI POŢI	Susan Lewis	3500
64.	JOCURI PERICULOASE	Judith McNaught	3200
65.	PRIMELE IUBIRI	Jean Stone	3750
66.	DINCOLO DE IUBIRE	Britt Ekland	3950
67.	FIICA ENGLEZULUI	Peter Evans	2950
68.	CLIENTUL	Lois Battle	3950
69.	O VIAŢĂ SECRETĂ	Diane Chamberlain	4200
70.	STEAUA DE HÎRTIE	Marie-Rose Hayes	4700
71.	LA BINE ŞI LA RĂU	Norma Curtis	3500
72.	ILUZIILE TINEREŢII	Cindy Blake	4500
73.	MĂRTURIA	Craig A. Lewis	3250
74.	DULCEA MINCINOASĂ	Jude Deveraux	3950
75.	ELE STĂPÎNESC LUMEA	Susan Lewis	4250
76.	O IUBIRE IMPOSIBILĂ	Marcia Martin	2950
77.	PENTRU TOTDEAUNA	Maura Seger	2950

78.	AMANTUL LUI JESSICA	Louise Pennington	3250
79.	DORINŢĂ SECRETĂ	Linda Renée de Jong	3200
80.	INDISCREŢII	Elizabeth Adler	3950
81.	IUBIRI ŞI TRĂDĂRI	Nora Roberts	4200
82.	DULCE VA FI RĂZBUNAREA	Nora Roberts	3950
83.	CASA THURSTON	Danielle Steel	3950
84.	UN TIP DUR, DAR ELEGANT	Nora Roberts	2600
85.	E SUFICIENT SĂ CREZI	Nora Roberts	2600
86.	PARTENERA DE PAT	Trudi Pacter	5700
87.	CERC ÎNCHIS	Robert Goddard	4900
88.	CRINUL ÎNFLOREŞTE DUPĂ PLOAIE	Candace Camp	4200
89.	PASIUNEA DE A TRĂI	Roberta Latow	4700
90.	FOCURI DE OPAL	Linda Trent	4500
91.	ALEGEREA	Sarah Dunant	4200
92.	ŞARADA	Sandra Brown	5900
93.	VIOLUL	Sandra Brown	5900
94.	MĂTASE FRANŢUZEASCĂ	Sandra Brown	5900
95.	FOCUL MOCNIT DIN PARADIS	Sandra Brown	5900
96.	IMAGINEA DIN OGLINDĂ	Sandra Brown	5900
97.	DRAGOSTE MAI PRESUS DE RAŢIUNE	Sandra Brown	3200
98.	MORILE DE VÎNT ALE ZEILOR	Sidney Sheldon	5000
99.	SECRETE BINE PĂZITE	Sandra Brown	5900
100.	NEAŞTEPTATA IUBIRE	Sandra Brown	3200
101	DE CEALALTĂ PARTE A MIEZULUI NOPŢII	Sidney Sheldon	5900
102.	EDEN PASS	Sandra Brown	5900
103.	ŞI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	5900
104.	AMINTIRI DE LA MIEZUL NOPŢII	Sidney Sheldon	4500
105.	LEGĂTURI DE SÎNGE	Sidney Sheldon	5900
106.	STĂPÎNĂ PE SITUAŢIE	Sidney Sheldon	5900
107.	PEACH	Elizabeth Adler	5900
108.	SECRETUL VILEI MIMOSA	Elizabeth Adler	5900
109.	ÎNGERUL	Barbara T. Bradford	5900
110.	BUCURII ŞI TRISTEŢI	Danielle Steel	5000
111.	UN CUPLU APROAPE PERFECT	Sandra Brown	3000
112.	NIMIC NU DUREAZĂ O VEŞNICIE	Sidney Sheldon	4700
113.	ÎNTOARCEREA ACASĂ	Danielle Steel	4300
114.	VIAŢĂ, DULCE VIAŢĂ	Sandra Brown	3200
115.	TOTUL PENTRU A CÎŞTIGA	Barbara T. Bradford	4700
116.	SĂ IUBEŞTI DIN NOU	Danielle Steel	4200

117.	FAIMĂ ŞI AVERE	Kate Coscarelli	6200
118.	MARTORA	Sandra Brown	6300
119.	PROPRIETATEA UNEI DOAMNE	Elizabeth Adler	6300
120.	MIREASA DE LA CASTEL	Iris Johansen	2900
121.	TRĂDARE	Susan Lewis	2900
122.	CHEMAREA DESTINULUI	Suzanne Elisabeth	4200
123.	DESTIN ÎMPLINIT	Helen Mittermeyer	2900
124.	DIMINEŢILE DE SÎMBĂTĂ	Peggy Webb	2900
125.	FRUMOASA CAPTIVĂ	Iris Johansen	2650

Lista se va îmbogăţi continuu cu noi titluri de succes, pe măsura apariţiei lor la Editura Miron.

Expedierea prin poştă este plătită de Editură.

Adresa:
Editura MIRON, *Str.Baiulescu 63A, sector 5, Bucureşti. C.P. 28 - 30*

Tehnoredactare computerizată
Editura şi Tipografia
MIRON

Tel 336.17.21 - difuzare
336.33.04 - editură
Fax 337.42.92
Str. Baiulescu 63A
Sector 5, Bucureşti
(lîngă staţia de metrou Pieptănari)

Pentru Jennifer Avery, soţia unui ofiţer de carieră staţionat cu familia la Napoli, căsnicia nu mai este acea uniune sufletească din trecut. Luptîndu-se cu sentimentul dezamăgirii faţă de un bărbat cu care se măritase prea de tînără, se hotărăşte să facă, în sfîrşit, ceva care să o smulgă din lumea sigură în care trăise pînă atunci. Acest pas trebuia făcut – pînă nu era prea tîrziu...

Pentru avocatul Richard Lassiter, Jennifer a rămas femeia pe care nu a reuşit să o uite. Vine în Italia, să o revadă pe frumoasa americancă pe care poate să o iubească, în sfîrşit şi cu care vrea să îi mai smulgă vieţii şansa de a iubi şi de a fi fericit. Jenny, vrăjită de necunoscutul senzual care o readuce la viaţă, trebuie să găsească acum curajul să lase trecutul în urmă – şi să trăiască un vis de iubire din tinereţe.

Lei 4500